

Ana 2. korr 42 f.
1604. XI. 27.

H. Th. e. 16. ~~2. korr~~
VB 32449

QVAESTIONES ARCHILOCHEAE

DISSERTATIO INAUGVRALIS

QVAM

AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS CONSENSV ET AVCTORITATE

IN

ACADEMIA GEORGIA AVGVSTA

AD

SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

VDO BAHNTJE
BRVNSVICENSIS

A szakleltér
csoportszáma: _____
folyószáma: 44

H6a

GOTTINGAE

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA ACADEMICA DIETERICHIANA
MDCCC

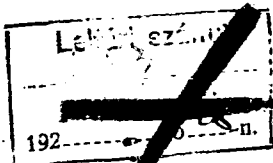
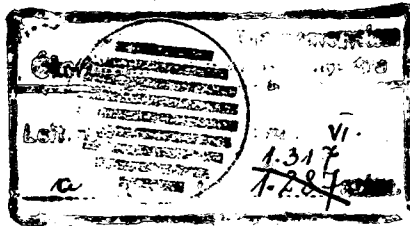
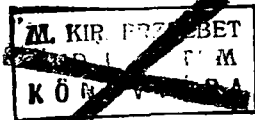
SZTE Egyetemi Könyvtár

J910020913

*De dissertatione probanda ad ordinem rettulit G. Kaibel.
Examen rigorosum habitum est die XXIII. mens. Nov. a. IC.*

VDALRICO DE WILAMOWITZ-MOELLENDORFF

S.

iv
1885

6

Crusio, qui Archilochum in Paulii et Wissowae Encyclopaedia ita tractavit, ut omnibus iam ab illa commentatione proficiscendum sit grato, ut par est, animo nominatis ad ipsam accedamus de vita Archilochi quaestionem, cum non de omnium testimoniorum auctoritate rationem constare nobis quidem persuasum sit.

In hac quaestione praeter fragmenta ipsa duplici nitimur fundamento. primum Critiae quodam testimonio, quod quanti nobis faciendum sit, postea apparebit. praeterea oracula quaedam ad Archilochi vitam genusque pertinent. nam duae imprimis feruntur narratiunculae in fabularis historiae modum compositae: Telesiclem Archilochi patrem ab Apolline Pythio iussum Pariorum coloniam Thasum deduxisse; eundem Apollinem poetam vel mortuum praecipuo honore affecisse. quibus fabellis utrum fides habenda sit necne, primum inquiramus, ut in reliquis libere progrediamur. nam de earum origine atque auctoritate quaerendum esse, postquam omnes id neglexerunt, A. Piccolominius primus in Hermae 18, 264 ostendit¹⁾. cuius ratiocinationem omnibus²⁾ qui quidem de ea re scripserunt probatam denuo excuti oportet, cum parum certa videatur.

Primum de testibus agamus. nam a multis narratiuncula illa ante Aristotelis tempora nota per longum antiquitatis spatium peryulgata etiam nobis traditur. quorum nobilissimus est Aristoteles, cuius verba quamvis detruncata in Heraclidis epitome fr 611, 25 p 377 R leguntur³⁾. Plutarchus⁴⁾ de sera num. vind. 17 560e et Aelia-

---

1) eodem loco etiam de aliis fabellis de Archilochi traditis egit. atque cum optime quidem de Archilochi Lacedaemone expulso disse-ruerit (266), de eis quae de Lycambae morte fabulosa protulit alio loco spero me quaesitum esse.

2) cf. Hillerus in Bursiani Annal. 1883, 261. E. Meyer Gesch. d. Altert. II § 370. Crusius l. l. II 495 sq. alii.

3) Heraclidis enim πολιτεας nihil esse nisi Aristotelis epitomen iam reperto π. πολιτεας Ἀθηναίων libro certum est. cf. Wilamowitzius Aristot. und Athen I 292 sq.

4) idem hanc fabellam respicit Num. 4 I 125₃₆ Si.

nus ap. Suidam s. Ἀρχίλοχος qui fabellam fere integram exhibent ex uno eodemque auctore⁵⁾ sua deprompserunt. ex simili fonte Dio Chr. or. 33 I 300 A et Aristides or. 46 II 380 D hauserunt; Aristidem secutus est Libanius decl. 29 p 687. etiam Galenus protr. 9 simili auctore usus esse videtur. omnes quos attuli auctores praeter Aristotelem eodem fere modo fabellam narrant, cui praemittunt prooemium quoddam (praeter Plutarchum qui eo uti non poterat) εἰ τι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανάτων οἱ θεοὶ λήθην τίθενται (Aelian.): eiusmodi igitur sententiam in communi fonte extitisse verisimile est. ab his auctoribus abhorret in interfectoris nomine allato Oenomaus ap. Euseb. pr. eu. V 33; Oenomai auctorem etiam Originem qui c. Cels. III 25 ad hanc fabellam adludit secutum esse verisimile est. ab omnibus his testibus distinguendi sunt Plinius⁶⁾ n. h. VII 109 et qui eum exscripsit Solinus⁷⁾ I 117, cum Archilochum cum Ibyco confundant. reliqui inter se consentiunt, nisi quod nomen interfectoris de quo Piccolominius non egit ab aliis aliud affertur. Aelianus⁸⁾ quidem et Plutarchus⁹⁾ quod dicunt nomen Καλώνδας vel Καλλώνδης¹⁰⁾; cognomen Κόραξ ei fuisse, aliquam movent suspicionem, cum temporum illorum vetustati cognominis iocularis usus non conveniat. dubitationem confirmat Aristoteles qui nullum affert nisi Coracis nomen¹¹⁾, ita ut initio duplicem eiusdem

5) neque enim Aelianus Plutarchum exscripsit, cum nonnulla praebeat quae apud Plutarchum non leguntur. cf. Haas quibus font. Aristid. usus sit Diss. Gryph. 1884 p 59 sq.

6) *'Archilochi poetae interfectores Apollo arguit Delphis'*.

7) p 29, M²: *'quippe tunc percussores Archilochi poetae Apollo prodidit, et latronum facinus deo arguente detectum'*. cf. Welckerus opusc. I 105¹².

8) Ael. l. 1. και ετε ημεν ο αποκτεινας αυτον Καλωνδας μεν ονομα Κόραξ δε επωνυμιον κτλ.

9) Plut. l. 1. qui antea Κόρακι τῷ Ναξίῳ verbis utitur, ἐκαλεῖτο Καλλώνδης ὡς εἰκεν, ἦν δ' αὐτῷ Κόραξ ἐπωνυμιον.

10) Naxii sine dubio forma Καλώνδης usi sunt quae apud utrumque restituenda esse videtur.

11) Ar. fr. 611, 25 p 377, 1 R Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα

fabulae fuisse memoriam statuendum videatur ab Aeliani Plutarchique auctore conflata¹²⁾. tertium praeterea legitur nomen Ἀρχίας apud Oenomaum¹³⁾.

Oraculorum vestigia a Piccolominio satis diligenter composita non necesse est repeti. unum tantum addere liceat a Wilamowitzio mihi indicatum quod ex Oenomai lusu τῆς παρ' ὑμῶν φωνῆς ἄνδρα φωνάεντα ἀποκτείνας elucet.

In altero oraculo constat Calondae imperatum esse, ut locum quendam peteret, ubi Archilochi manes placaret. ab hoc iussu Piccolominius argumentationis exordio repetito et de huius oraculi forma genuina et de oraculorum origine egit. atque de genuino oraculo hanc protulit sententiam (268): neque Aeliani verba ὁ θεὸς αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν ἐς Ταίναρον, ἐνθα Τέττιξ τέθαπται neque Plutarchi ἐκλεύσθη πορευθεὶς ἐπὶ τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν ἰάσασθαι τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ψυχὴν· τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος κτλ. pristinam oraculorum ambiguitatem servasse, utrumque testimonium corruptum esse; tamen in Aeliani verbis ἐνθα τέττιξ τέθαπται veri latere vestigium, quibus locus sepultae cicadae indicatus sit. postea vero hominem extitisse qui verbo quodam Τέττιγος ἔδρανον usus facete scilicet dicto falsam illam

ἔκτεινε· πρὸς ἕν φασιν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν 'ἔξιθι νηοῦ' κτλ. verba Αρχ.—πρὸς quamquam in 'recentioribus' tantum extant codicibus, tamen sunt genuina. nam de librorum ratione non recte iudicasse Rosium, id quod Kaibelius Wilamowitziusque in Aristotelis πολ. Ἀθ. editione⁹ p. 83 ante me breviter indicaverunt, paucis a me exponendum est. non cod. Vat. 997 omnium librorum archetypus est; immo cum ABC Schneidewinianis alterius est familiae, alterius Perusci liber p aliique recentiores. qua de re constat ex utriusque familiae lacunis (de quibus v. Schneid. p. LXIV): quibus locis sicut aliis V cum ABC plane consentit. neque p ex V exscriptum esse eo certum fit, quod in p multis locis codicum ABCV scripturae postea additae sunt: p 5_{1,2} Schneid. 6₈ 7_{8,6} 8₁ 10_{8,3-9} 11₁₀ 13₁₁ ('p⁹')₁₆ 15_{10,14} 16₁₆ 17₄ 21₅; etiam ad lacunas explendas Peruscus non sine sagacitate alteram familiam adhibuit (fortasse codicem Vaticanum V, nam in p 17₄ αὐτῆς legitur cum VA [: αὐτοῦς C], 23₁ cum V solo Βρεντεσίους: quo codice in bibliotheca Vat. uti poterat) 14₁₋₃ 17₅₋₈ 19₁₁ (non in mg) 20₈ 22₂₋₃ 22₆-23₂ 25_{1,14}.

12) nescio an Plutarchus verbis ὡς ἔοικεν hanc difficultatem respiciat.

13) ap. Euseb. l. i. ὁ φωνεὺς (Archilochi) — ἡ πρὸς τὸν Ἀρχίαν ἀπειλή.

Tettigis Cretensis notionem in oraculum inferret; quem interpolatorem secutos et Aelianum et Plutarchum de Tettige Taenaroque verba facere: contra Pythiam Archilochi sepulcrum in animo habuisse. in hac argumentatione hoc solum verum est Taenari nomen ipsum non extitisse: neque interpolatorem neque cicadam concedimus. siquidem inter Aelianum et Plutarchum hoc discrimen esse videmus: Aelianus utitur verbis ἐς Ταίναρον ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, Plutarchus his πορευθεὶς ἐπὶ τὴν τοῦ Τέττιγος οἴκησιν quae postea explicat τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος. οἴκησις autem Plutarchi non potest esse 'domus' sed i. q. κτίσις, nam Τέττιξ Iovis filius (Steph. B. s. Ταίναρος) non potuit tum superesse. itaque in communi Plutarchi et Aeliani fonte fuit Τέττιγος ἔδρανον, quod alter οἴκησιν alter τάφον explicabat. eadem scilicet est glossa Hesychiana de qua quid statuatur Piccolominius 269¹ nescit. quod insuper comprobatur verborum Plutarchi τοῦτο δ' ἦν ὁ Ταίναρος· ἐκεῖ γὰρ φασιν ἐλθόντα μετὰ στόλου Τέττιγα τὸν Κρήτα πόλιν κτίσαι egregio concentu cum Hesychii ἢ Ταίναρος. Τέττιξ γὰρ ὁ Κρής Ταίναρον ἔκτισεν. sic etiam sine inepto interpolatore genuinam oraculi ambiguitatem vel morem poetice circumloquendi assecuti sumus. revera autem in Taenaro Calondae Archilochi manes sacrificio quodam placandi fuerunt, ubi descensus ad inferos fuit nobilis¹⁴). eodem modo Vlixes in Necyia ad fauces Orci venit mortuorum animis sacra facturus; exemplum sacrificii in Taenaro facti Plutarchus addit huic de Calonda narratiunculae: ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάταις χρησθὲν ἰλάσασθαι τὴν Πausανίου ψυχὴν ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντες οἱ ψυχῶν καὶ θύσαντες ἀπεσπᾶσαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἶδωλον.

Itaque etiam altera Piccolomini coniectura p 268. 270 concidit. Tettix enim heros ille tantum a cicada abest, ut eum lusum e fragmento 143 Archilocho περὶ τέττιγος ἐδράζω receptum esse ne cogitari quidem possit. etiam illa Μουσαίων θεράπωντος figura ab Archilocho aliena est. nam in fr 1 unde Piccolominius eam ortam esse putat, (p 270) omnino alia res est:

14) SWide lakon. Kulte p 34.

εἰμι δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίῳ ἀνακτος
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

ministrum igitur se appellat Martis non Musarum, quas poeticam artem sibi donasse¹⁵⁾ profitetur doctus poeta. contra oraculorum auctor cum θεράπωντα Μουσάων dixit alio usus est nomine quod non ab Archilocho sed ex epica poesi mutuatus est¹⁶⁾.

Cum igitur oracula Archilocheis verbis non adornata esse apparuerit, etiam de origine eorum adhuc nihil effectum est, nisi quod non inani opera ea ex carminum frustulis compilata esse scimus. quare testes oportet interrogare; iam quod interpretando invenimus eam narratiunculam non ab homine quodam Peripatetico conflata esse, ut haberet quae de poetae vita diceret, sed aetate illa natam esse cui eius generis commenta tribuere nondum liceat, Aristotele teste certum fit. qui quo auctore usus sit nos quidem nescimus¹⁷⁾. potest cogitari de vita vetusta sicut Homericam Hesiodeam habemus¹⁸⁾, potest de memoria alia inter Parios vel Thasios pervulgata, ἔπος dico. certius de ea re loqui nondum licet¹⁹⁾. contra quae ad originem explorandam aliquid valere mihi videntur afferam. Alcidas apud Aristot. rhet. II 23²⁰⁾ cum de multis aliis

15) nobilis usus paucis exemplis defungar § 481. 488 Hesiod Th. 22 93 103 O. 662 Sol. 13₅₁ epigr. 228^a 2. 655₃ K.

16) ad Aristoph. Av. 909 913 schol. V adferunt Margitae versum fr 1, Ki. cf praeterea hymn. Hom. 32₂₀. Hes. Th. 100 Theogn. 769.

17) quod Christius Gr. Litt. - G. ³ 135₆ coniecit fabulam in Alcidasantis μούσῳ exitisse argumentis caret: de quo quae Nitzschio auctore circumferuntur nihili esse alio loco spero me expositurum esse.

18) qualem Crusius, qui tamen Piccolominium secutus hanc fabellam recentiorem habet, Alcidasanti notam fuisse l. l. p 496 suspicatus est.

19) cf Wilamowitz. Arist. u. Ath. II 18. — nuperrime Hillerus de Gaertringen Pari titulum invenit, unde id quod Wilamowitzius mecum commonefecit non solum novos quosdam versus cognoscemus quamquam misere mutilatos, sed etiam id discemus primo a. Chr. saec. Parium hominem de Coerani illius Arch. fr 114 archontis Parii aetate egisse.

20) hoc fragmentum a Sauppio quem Vahlenus in actis soc. Vindob. XLIII 502 secutus est parum recte inter Musei fragmenta receptum

loquitur tum de Archilocho haec tradit: Πάριοι γοῦν Ἀρχιλοχον καίπερ βλάσφημον ὄντα τετιμῆκασιν, id quod Crusius l. l. p. 496 et Wilamowitzius Goett. gel. Anz. 1896, 633 recte interpretati sunt Archilochum apud Parios herois honoribus cultum esse²¹⁾; unde sequitur eius tumulum Pari fuisse²²⁾ in quo herosa habitare credebant. ab eo cultu oracula abhorrere apparet, nam in altero eorum Calondas iubetur Taenari sacra facere: Archilochi manes in orco esse creduntur. quod discrimen quanti nobis esset, si sciremus quo tempore cultus ille Pari valuisse. utut haec se habent, illud tenendum est de Archilocho memoriam antiquitus traditam extitisse. de maioribus eius Cereris Pariae • Thasiaeque sacerdotibus fabula narrabatur teste Pausania X 28, 3 a Polygnoto Thasio recepta²³⁾: quae certo cum Thasia regione coniuncta fuit. de ipsius cultu illo Alcidamantis testimonio certiores fimus. quare non video cur huic fabellae fidem derogemus quam apparet eo modo comparatam esse qui vetustis temporibus conveniat.

Iam ubi Archilochum in his oraculis Τελεσικλείου παιδός nomine appellatum esse in memoriam revocamus, animus eo pungitur, quod idem Telesicles in alio oraculo occurrit. nam Oenomaus ap. Eus. pr. eu. VI 7 per ludibrium ut solet Apollinem adlocutus ita verba facit²⁴⁾

ἄγγελον Παρίους, Τελεσίκλεες, ὧς σε κελεύω
νήσωι ἐν Ἡερίηι κίττειν εὐδαίελον ἄστυ.

ἄγγελῶ νῆ Δία, φήσει τάχα πού τις τετυφωμένος ἤ σε ἐλέγχων,
κἄν μὴ κελεύσῃς· πέπρωται γάρ. καὶ ἔστι Θάσος μὲν ἡ Ἡερία

esse eo apparet quod in eo ὅτι πάντες τοὺς σοφοὺς τιμῶσιν exemplis satis brevis adstructis explicatur. dissimillimum igitur est fragmento illi e Certamine recepto atque magis orationis lumen esse videtur.

21) Alc. magis fusus est de Anaxagora: ἔθαψαν καὶ τιμῶσιν ἔτι νῦν.

22) E. Rohde Psyche I² 159 sqq.

23) cf Wilamow. hom. U. 223 sq; Crusius p. 490 in eo errat quod hanc memoriam cum fabella de Pariorum colonia Thasia confundit; altera de Cereris mysteriis altera de civium colonia Thasum deducta agit: quod non eodem tempore factum esse Bergkii in hist. litt. II 182, (i. e. 10) exposuit.

24) idem oraculum affert Steph. B. s. Θάσος v. p. 11.

νήσος· ἤξουσι δ' ἐπ' αὐτὴν Πάριοι Ἀρχιλόγου τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ φρά-
σατος ὅτι ἡ νῆσος αὕτη πρὶν Ἑρία ἐκαλεῖτο. in oraculo, si
hoc solum respicimus, hoc inesse videtur: Telesicles a
Pariis (id quod verba ἀγγελίον Παρίοις docent) Delphos mis-
sus iubetur coloniam in Aeriam quandam insulam deducere.

Hoc oraculum E. Meyer l. l. § 300, cui ab Archilochi
ipsius testimoniis alienum videretur, ut absurdum omnino
reiecit²⁵). quae testimonia sunt ea fragmenta in quibus
poeta de Thaso verba facit. primum in iis locum Meyero
obtinere videtur fr 21: ex Siris fluvii nomine ibi adhibito
conclisit Archilochum primum Italiam postea Thasum
adisse (§ 370). sed ea sententia refutatur apertis Critiae
verbis ap. Ael. v. h. X 13 καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν
καὶ ἀπορίαν ἤλθεν ἐς Θάσον. cum igitur Italiam non adierit,
Σίριος ῥοὰς ei notas fuisse alio modo explanandum est.
neque difficilis res est: in eandem scilicet regionem illis
temporibus Colophonii coloniam deduxerant, qua de re v.
Geffcken *Timaios* p 14 sq 138 Busolt gr. Gesch. I² 412.
in ceteris fragmentis quod oraculo contradicat non extat,
immo quantum fieri potest iis confirmatur. neque enim
dubium est, quin ipse patrem coloniam deducentem secutus
sit cum tota familia: alio scilicet modo coloniae condi non
poterant. ne Critiae quidem testimonium ei contradicit,
quando quidem verbis καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν καὶ ἀπο-
ρίαν ἤλθεν ἐς Θάσον coloniae deducendae causa optime expo-
nitur: Parus insula incolis non iam sufficiebat²⁶). etiam
in oraculo ipso testimonium quoddam auctoritatis inest:
nam Thasus in eo Ἑρία νῆσος appellatur. quod si recens
esset, auctor eius egregia usus esset doctrina. cuius reli-
quias invenimus apud Hesychium s Ἑρία . . . Θάσον δὲ τὴν
νήσον καὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Κρήτην καὶ Σικελίαν καὶ

25) Crusius p 490. 495, fortasse etiam Piccolominius (nam de ea re
non aperte loquitur p 270) ut ea de quibus egimus ita hoc oraculum
recentiori tribuit aetati.

26) quae Crusius l. l. p 492 de fr 51 profert omnino videntur incerta:
nonne se ipse Archilochus alloqui potuit, nonne amicum? si ad amicum
ea verba dixit verisimile est ea Thasi orta esse, ita ut in hac quaestione
nihil valeant.

Αἰθιοπίαν καὶ Κύπρον οὕτως ἐκάλουν, Plin. n. h. IV 73: *Thasos . . . olim Aeria vel Aethria dicta*. revera autem hanc doctrinam ex oraculo ortam esse docet Steph. B. s. Θάσος: ὅτι καὶ Ἀερία ἢ Θάσος δῆλον ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος τῷ πατρὶ τοῦ Ἀρχιλόχου· ἀγγεῖλον Παρίοις — ἄστυ. idem respicit Oenomaus l. l. Ἀρχιλόχου φράσαντος, ὅτι ἡ νῆσος αὕτη (Thasus) πρὶν Ἡερία ἐκαλεῖτο. accedit quod oraculum Telesiclis nomine coniunctum est non solum cum illis de Calonda traditis quae satis vetusta esse antea vidimus, sed etiam cum memoria illa Thasia a Polygnoto adhibita in qua Archilochi proavus Τέλλης est; proavi nomen patris nominis compendium est. in oraculo igitur ipso insunt quibus auctoritas eius comprobetur; ab Archilochi fragmentis Critiaeque testimonio non abhorret sed quam potest optime cum iis consentit; quod quo argumento improbetur non video: nonne id ipsum esse potest quod Pariis ab Apolline datum est?

Fortasse etiam altera fabella narrabatur quae Archilochum ipsum coloniae ducem faceret, quamquam certo de ea iudicari non potest. alter narratiunculae testis est Oenomaus qui oraculo Telesicleo narrato haec de suo addit: εἰ μὴ σὺ μνηῦσαι αὐτῷ (Telesicli sc.) ἐβουλήθης, οὐκ ἂν ποτε ἤγγειλεν οὐδ' ἂν Ἀρχιλόχος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Παρίους ἐξενάγησεν οὐδ' ἂν οἱ Πάριοι Θάσον ὠίκησαν: quae ut ab oraculo modo allato aliena non ita magnae videntur auctoritatis. alterum testimonium ut in coniectura positum etiam incertius inveniebatur in eodem Oenomai opusculo. nam ap. Eus. pr. eu. V 31 legitur Ἀντιόχῳ (sic) τῷ Παρίῳ ἀποβαλόντι τὴν οὐσίαν ἐν πολιτικῇ φλοαρίαι καὶ ὑπὸ λύπης ἤκοντι πρὸς σε λέγειν·

Ἄντιοχ' ἐς Θάσον ἐλθὲ καὶ οἶκει εὐκλέα νῆσον

ubi Archilochi nomen Holstenus restituebat. neque vero eo oraculo coloniam deducendam iuberi necesse est intellegi. ut tamen concedamus alteram extare memoriam, eam omnino nihil valere ex Archilochi et Critiae testimoniis satis apparet, praesertim cum secundum Semonidis exemplum (Steph. B. s. Ἀμοργός Suidas s. Σιμωνίδης) ficta esse videatur.

Restat aliud oraculum in AP XIV 113 servatum χρῆσ-
μὸς ἐπ' Ἀρχιλόχῳ λεχθεὶς Ποθίης ὑπ(ὸ) ὀμφῆς·

Ἀθάνατός σοι παῖς καὶ αἰοίδιμος ὦ Τελεσίχλεις
 ἔσσειε' ἐν ἀνθρώποισιν, ὅς ἂν πρῶτός σε προσείπηι.
 νῆος σῆς ἀποβάντα φίλημι ἐν πατρίδι γαίηι.

priorem oraculi partem ἀθάνατος — ἀνθρώποις Oenom. ap. Euseb.²⁷⁾ pr. eu. V 33 repetit. quod oraculum eo tempore ortum esse apparet quo Archilochi nomen magnum redditum omnium in ore versaretur.

Cetera autem non sine fructu nos perscrutatos esse puto. nam quae de colonia Thasia, de genere et morte Archilochi audivimus verae memoriae antiquitus traditae deberi videntur atque digna quibus in exponenda Archilochi vita utamur.

In quo negotio multum adiuvamur Critiae testimonio apud Aelianum v. h. X 13 servato: αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλοχον ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν· εἰ γὰρ μὴ, φησὶν, ἐκείνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς οὔτε ὅτι Ἐνιπόους υἱὸς ἦν τῆς δοῦλης, οὐδ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν καὶ ἀπορίαν ἦλθεν ἐς Θάσον, οὐδ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο, οὔτε μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. πρὸς δὲ τούτοις, ἦ δ' ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν ἠϊδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὀβριστής, καὶ τὸ ἔτι τούτων αἴσχιον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῶι, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν καὶ τοιαύτην ἑαυτῶι φήμην. ταῦτα οὐκ ἐγὼ τὸν Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας. de quo quod Crusius non confidentius loquitur p 491, 58 per Aelianum factum esse videtur. at Aelianus in iis quae de suo praemisit infelix fuit: neque verbis ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν rem, assecutus est nec recte Critiam dicit Archilochi accusatorem. immo illius et consilium et auctoritas elucet ex iis verbis quibus ipse rem comprehendit οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῶι: testimonium habemus ex Ar-

27) quem Theodoretus gr. aff. cur. p 141₂₀ exscripsit. — Dio Chr. or. 23 12. I 300 A idem spectat: τοιγαροῦν μόνος καὶ μετὰ τελευτῆν καὶ πρὶν ἢ γενέσθαι τῆς μεγίστης ἔτυχε μαρτυρίας παρὰ τοῦ δαιμονίου . . . τῶι πατρὶ δὲ αὐτοῦ χρεωμένῳ πρὸ τῆς γενήσεως ἀθάνατόν οἱ παῖδα (ὁ Πόβιος ἔφη) γενήσεσθαι.

chilocho ipso haustum. in his igitur quam certissimo utimur fundamento.

De Archilochi vita ne longus sim nota non repeto. Pari eum mortuum esse OMueller iure conclusit ex oraculo illo quod Coracem Naxium interfectorem eius fuisse tradit. cuius auctoritas comprobari videtur ex Alcidasantis testimonio secundum quem Archilochum apud Parios herois honoribus fructum esse antea vidimus. quae carmina Thasia quae Paria habenda sint invenies cum apud alios tum in Crusii collectione p 492 sqq; Thasiis ex Plutarchi testimonio de tranquill. an. 10 fr 25 addendum est ²⁸⁾; etiam nobile illud carmen fr 74 verisimile est Thasi ortum esse ²⁹⁾. Glaucus qui in fr 54 in Thracia orto nominatur cum praeterea in fr 57 70 inveniatur, etiam haec illi temporis tribuam, nisi forte Glaucus ille alibi cum Archilocho fuit.

Restat ut incertis quibusdam silentio praetermissis de ultima vitae parte pauca dicam. quae de ea sciamus O. Muellerus optime exposuit tacendo: quae postea viri docti addiderunt vereor ut bene se habeant. nam quod Bergkio h. litt. gr. II 184 Crusio aliis persuasum est poetam bello a Chalcidensibus contra Eretriam gesto interfuisse concedi

28) fr 2 quod propter οἶνον Ἰσμαρικόν Thraciam ostendit originem a plerisque non recte intellegitur: non Archilochus dicit quae Hybrias scol. 28 ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ: cui contradicit et ἐν δορυ et nomen vini additum et πίνω δ' ἐν δορυ κεκλιμένος. immo imaginem proposuit militis excubantis cui quibus opus est ab hasta pendent: οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς γήφειν ἐν φυλακῇ τῆιδε δυνησόμεθα.

29) de eo postquam Oppolzer in act. soc. Vind. math. cl. vol 86 II 790 quaestionem incohavit Schwarzius ib. 87 II 763 omnes defectus intra annos 708 et 633 in mari Aegaeo visos congessit. qui fortasse etiam eos in censum venire putat qui anno 657 m. Iun. 15. die duabus fere ante meridiem horis et anno 661 m. Iun. 28. die quattuor fere post meridiem horis apparuerunt, quamquam in priore neque Thasiis neque Pariis, in altero nusquam terrarum totus sol defecit: propter hanc causam mihi quidem (nam verba νόκτ' ἔθηγεν ἀποκρύψας φάος ἡλίου totum solem obscuratum esse indicant) reiiciendi videntur. ne in eo quidem qui restat Pariis sol magis quam in ceteris delituit, Thasiis per duodecimam vel decimam horae partem luce omnino sublata. quare Thasi hoc carmen ortum esse videtur.

non licet. iniuria enim putaverunt fr 3 eam sententiam comprobari cuius verba haec sunt:

οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμναῖαι
σφενδόνας, εὐτ' ἂν δὴ μᾶλλον Ἄρης συνάγηι
ἐν πεδίῳ, ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονές εἰσι μάχης
δεσπότηι Εὐβοίης δουρικλυτοί.

recte quidem Crusius p 495 OMülleri et Buchholzi sententiam qui Abantum nobilem pugnandi consuetudinem Saiorum fundis opponi putarent eo refellit quod eam a futuro τανύσσεται ἔσσεται abhorrere ostendit. tamen apparet eos versus non inter Chalcidenses factos esse. neutri enim exercitui Archilochum interfuisse eo comprobatur quod utrosque laude comprehendit: certo non hostes cum amicis celebrasset. ergo procul ab iis fuit, id quod insuper ipse indicat verbis κείνοι δεσπότηι Εὐβοίης δουρικλυτοί. ea occasione hoc carmen factum esse videtur, cum pactionis illius in bello Chalcidensi factae qua fundis et sagittis uti vetabatur³⁰⁾ Thasum vel Parum venisset rumor.

Hoc loco rem attigimus gravissimam quae cum alia cohaeret, qualem vitam Archilochus egerit. Bergkii Meyerus Crusius qui Critiae credunt matrem eius Enipo servam fuisse³¹⁾ inde deduxerunt eum per totam vitam perpetua miseria cruciatum nobilis hominis vitam semper appetivisse, nunquam assecutum esse; ea de causa postremo eum per gentes et urbes migrasse, omnibus invisum ab omnibus alienum mortuum esse. cui sententiae equidem non obsisterem, nisi eo quod Archilochum neque Sirin neque Euboeam adisse vidimus multum auctoritatis amisisset. iam quid e fragmentis Archilochi appareat ante omnia perscrutemur. Pariorum civitas cum illis temporibus satis floreret, etiam nobilium honorem atque dignitatem viguisse ut expectamus ita ex Archilocho certiores fimus. tamen

30) Strabo X 448 (αἱ πόλεις περὶ Ἀηλάνθου διενεχθεῖσαι) συνέθεντο ἐφ' οἷς συστήσονται τὸν ἀγῶνα. δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ Ἄμαρυνθίῳ στήλῃ τις φράζουσα μὴ γρηῃσθαι τηλεβόλοις: cf Arch. 3, τόξα et σφενδόνας.

31) contra Welckerus putavit nomen ab Arch. fictum ab Iambes servae Thraciae non multum abesse, cf opusc. I 6 sq 29.

poeta eos non ut a se alienos inducit, sed quibuscum ipse familiariter coniunctus sit: ipse nobilis fuit. sororis maritum cum sociis naufragio demersum tota urbs luget (9 in). Archilochus ipse nobilium officii et oblectationibus interest. in bellis gravibus armis utitur (2. 6), pugnando gaudet (1), Abantum nobilem dimicandi usum vehementer laudat (3). et in bello et in foro quam plurimum valere et populum regere ardet³²). huius imaginis veritatem aliorum exemplis probari invenies: Semonides et Solon summo loco nati simili modo poetarum munere atque auctoritate utuntur; Mimnermus autem ἀδλιγτής ἄμα καὶ ποιητής ἐλεγεῖων in rebus publicis tractandis aliam ingressus est viam; et toto caelo Hipponax humili loco ortus ab illorum genere atque arte honesta distat.

CAPVT ALTERVM.

DE ARCHILOCHI NOMINIS APVD ANTIQVOS AVCTORITATE.

Quomodo Archilochi nomen per antiquitatem viguerit dum quaerimus illud non licet praetervideri imprimis nos uti scriptorum testimoniis. quamquam non solum totius populi sententiam e nonnullis elucentem agnoscimus, sed etiam multa summorum virorum iudicia invenimus; his qui summam tribuant auctoritatem in hac quaestione non multa spero desideraturos esse. quam pauca sint quae de hac re sciamus cuivis obiter inspicienti apparet. nam cum Archilochi nomen per totam fere antiquitatem vigeret et optimi cuiusque animus carminibus eius moveretur, singula

32) e. g. fr 54 sq 58 sq 64; 20 50—53 69 129: quamvis multa horum vestigiorum generi poesis non poetae ingenio tribuas, tamen ipse haec non minora esse censuit quam artem poeticam Athen. XIV 627 c Ἀρχιλοχὸς γούν ἀγαθὸς ὢν ποιητῆς πρῶτον ἐκαυχῆσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων, δεύτερον δ' ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῶι cf fr 1.

illius auctoritatis pervagatae et continuae testimonia ad nos pervenerunt.

Archilochus quibus honoribus sua aetate et proximo post mortem tempore elatus sit plane nescimus. in primo autem quod habemus testimonio summum una cum Homero obtinet locum; nam Heraclit. Eph., qui poesin respueret ut fallacem (cf fr 111 Byw. αἰδοῦσιν ἔπονται καὶ διδασκάλωι χρέωνται ἠμίλωι οὐκ εἰδότες ὅτι πολλοὶ κακοὶ ὀλίγοι δὲ ἀγαθοί), Homerum Archilochumque e certaminibus musicis removeri iubebat (fr 119 Diog. L. IX 1: τὸν θ' Ὅμηρον ἔφασκεν [Heraclitus] ἄξιον ἐκ τῶν ἀγῶνων ἐκβάλλεσθαι καὶ βαπίζεσθαι, καὶ Ἀρχιλόχον ὁμοίως). ergo illis temporibus mos erat ¹⁾ carmina eius publice recitandi. quo honore Archilochum et Homerum frui vix casui tribuendum est, cum saepius ut duorum generum summi poetae coniungantur, velut apud Dion. Chr. 33 I 300 A δύο γὰρ ποιητῶν γεγονότων ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ἐμβάλλειν ἄξιον Ὅμηρου τε καὶ Ἀρχιλόχου κτλ. Vellei. Paterc. I 5: *neque quemquam alium, cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum praeter Homerum et Archilochum reperiemus* ²⁾. his cum nitimur testimoniis etiam vetustiores auctores certius intellegimus qui de Archilochi ingenio non multa verba faciant, sed simpliciter eius nomen vel verba afferant. tamen satis diserte locuntur; nam accedit insignis Archilochi imitatio apud iambographos tragicos comicos poetas conspicua quos illius exemplum etiam in novis generibus excolendis adiuvit. sed cum de hac re hoc loco non agendum sit ad te-

1) de qua in proximo capite plura nobis dicenda sunt.

2) cf. Crusium ap. Paulium - Wiss. II 504, 64. — Philostr. v. soph. II 27, 10 Longin. τέχνη. p 187 Sp-H oratoribus legendos commendant. (cf Quint. X 1, 46) Homerum et Archilochum cum poetis tragicis comicisque. Cic. nat. deor. I 107 loquitur de imaginibus *Homeri Archilochi, Romuli Numae, Pythagorae Platonis*. — Archilochi effigies in herma quodam cum Homero coniungi videtur, v. Visconti Icon. gr. I 6 Welckerus opusc. I 74. — ab his differe videtur quod Heraclid. Pont. ap. Diog. L. V 88 περὶ Ὅμηρου καὶ Ἀρχιλόχου scripsisse fertur (cf p 54): nam Archilochum Homeri ζηλωτὴν fuisse veteres non fugit cf Dio Chr. 55 II 116 lib. π. 3φ. p 26, 8 I-V.

stimonia illa redeamus. Pindarus P II 53 dicit δάκος ἀδινὸν κακηγοριᾶν se evitaturum esse Archilochi fortunae edoctum: εἶδον γὰρ ἑκάς ἐὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίαι φογερόν Ἀρχιλοχὸν βαρυλόγοις ἄχθεσιν παινόμενον: Archilochum quamquam vituperatorem dicit magni aestimat. Herodotus I 12 quem locum iniuria debebant Ἀρχιλοχὸν τὸν Πάριον de Gyge testem affert qui aliis locis Alcaeum Sappho Anacreontem Pindarum Simonidem respicit. apud poetas comicos et tragicos etiam in singulis multas imitationes invenimus quas enumerare non meum est³⁾, e quibus patet poetam illis temporibus Athenis egregie cultum esse, cf cap. III. Platonis temporibus Archilochum non minore auctoritate usum esse inde elucet, quomodo in re publ. II 365c ad eius de simia et vulpe fabulam alludit: nam cum dicit τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἐλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην non nescit eam omnium animis praesto esse. itaque verisimilitudine quadam non caret illa Plutarchi v. Pericl. 28 narratiuncula de Pericle in Elpinicen Archilocheo dicto uso fr 31 οὐκ ἂν μύροισι γρη῏ς ἐοῦσ' ἡλείφετο. Aristoteles in arte rhet. III 17 Archilochi exhibet exemplum imitandum: εἰς δὲ τὸ ἦθος, ἐπειδὴ ἔνια περὶ αὐτοῦ λέγειν ἢ ἐπίφθορον ἢ μακρολογίαν ἢ ἀντιλογίαν ἔχει καὶ περὶ ἄλλου ἢ λοιδορίαν ἢ ἀγροικίαν, ἕτερον χρῆ λέγοντα ποιεῖν, ὅπερ Ἰσοκράτης . . καὶ ὡς Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβωι (fr 74) 'Χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν ἐστὶν οὐδ' ἀπώμοτον' καὶ τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβωι οὐ ἢ ἀρχῆ (fr 25) 'Οὔ μοι τὰ Γύγεω'. vides etiam tunc carmina notissima fuisse e quibus Aristoteles leges artis deduceret.

Inter poetas Alexandrinos primum invenimus Archilochi castigatorem. nam Callimachus in eum hoc fecit epigramma (fr 37^a cf Studem. an. I 224)

εἴλκυσε δὲ δριμύν τε χόλον κυνὸς δξύ τε κέντρον
σφηκός, ἀπ' ἀμφοτέρων δ' Ἴον ἔχει στομάτων.

3) quamquam Deuticke, Arch. Par. quid in gr. litt. sit tribuendum Hal. 1877 p 56 sqq. quaestionem imperfectam reliquit. de nonnullis uocibus in cap. IV agemus.

Diltheyus qui in libello de Call. Cyd. p 15 sqq de huius iudicii apud posteriores auctoritate disseruit eandem contempionem inesse putat his verbis fr 223

τοῦ μεθυπλήγος | φοροίμιον Ἀρχιλόχου

id quod mihi dubium esse videtur; siquidem μεθυπλήγος epitheton ex eo carmine quod Callimachus spectare videtur explicari licet: φοροίμιον enim sine dubio est dithyrambus quem Archilochus in Bacchi honorem cantare se posse dicit, cum ebrius fuerit (fr 77 οἶνωι συγκεραυνωθείς φρένας). summis contra laudibus Theocritus omnia Archilochi carmina comprehendit ep. 21

Ἀρχιλόχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητᾶν

τὸν τῶν ἰάμβων οὐ τὸ μῦριον κλέος

διῆλθε κήπι νόκτα καὶ πρὸς αἶω.

ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευον Ἀπόλλων

ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κήπιδέξιος

ἔπεά τ' εἰποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀεῖδειν.

primo igitur loco nominat Archilochi iambos, deinde ἔπεα quo nomine etiam elegiam comprehendit Wilamowitzius Herm. X 344 exposuit, denique carmina lyrica quo nomine nisi fallor Iobacchos dicit fr 120 sqz εἰς Ἀρχιλόχον ἀναφερομένους.

Ad grammaticos cum transgredimur res nobis attingenda est quae multis satis incerta videtur, canonem dico. Quintil. qui X 1, 54 de Aristarcho atque Aristophane poetarum iudicibus verba facit ib. 59 haec praebet: *ex tribus receptis Aristarchi iudicio scriptoribus iamborum ad ἔξιν maxime pertinebit unus Archilochus.* unde Vsenerus in epilogo Dionysii π. μιμήσεως libello addito p 138 n 1 conclusit Aristophanis 'delectum' alium fuisse verbis *Aristarchi iudicio* ut mihi quidem videtur sono nimio elatis quae non necesse est Aristophani opposita esse. nam quem Aristophanes alium recipere poterat (cum Ananias vix in censum veniat) praeter Archilochum Semonidem Hipponactem⁴⁾ quorum nomina omnibus locis leguntur?

4) Kroehnert, canonesne fuerunt? diss. Regim. 1897 p 21⁴ qui hanc Quintilianiani difficultatem neglexit.

alii scilicet Alexandrinorum temporibus non extiterunt.

cum hac re non cohaeret Aristophanis iudicium apud Cic. ad Att. XVI 11, 2 servatum, qui Archilochum permagni aestimabat; Cicero ad Atticum scribit *quod vereris ne ἀδόλεσχος mihi tu, quis minus, cui ut Aristophani Archilochi iambus sic epistula longissima quaeque optima videtur.* — iam totum illum Quintiliani locum perlustremus: *sed dum adsequamur [-imir: Halm] illam firmam ut dixi facilitatem, optimis adsuescendum est et multa magis quam multorum lectione formanda mens et ducendus color. itaque ex tribus receptis Aristarchi iudicio scriptoribus iamborum ad ἔξιν maxime pertinebit unus Archilochus⁵⁾.* summa in hoc vis elocutionis, cum validae tum breves vibrantesque sententiae, plurimum sanguis atque nervorum, adeo ut videatur quibusdam, quod quoquam (i. e. Homero) minor est materiae esse non ingenii vitium. ultima iudicii pars redit apud Plut. de aud. 13. 45 b μέμφαιτο δ' ἂν τις μὲν τὴν Ἀρχιλόχου ὑπόθεσιν κτλ. simile quid in animo habere videtur Horat. ep. I 19, 23 *Parios ego primus iambos ostendi Latio numeros animosque secutus Archilochi, non res et agentia verba Lycamben* (cf. Iulian. p. 337 a Synesius de insomn. p. 156). hoc igitur de Archilochi materia iudicium satis nobile et pervulgatum erat. etiam legendi praeceptum simile saepius legitur velut ap. Longin. τέχνη. p. 187 qui Homerum Archilochumque praeter alios legi iubet, Menand. π. ἐπιδεικτικῶν III 393 Sp. — qua in re etiam id commemorandum est veteres de fabularum usu Archilocheo quaesivisse: Philostr. im. II 298 K ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρωι μύθων [-ωι: -ων Reiske cf. Theo prog. II 73 Sp.] καὶ Ἡσιόδωι, ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχωι πρὸς Λυκάμβην, ἀλλ' Αἰσώπωι πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωνται κτλ., quocum consentit fere ad verbum Theo prog. l. s.; Iulian. or. 7. 207 b eo ab his differt quod Homeri exemplum omittit: qui Hesiodo allato pergīt ὁ δὲ μετὰ τοῦτον Ἀρχιλόχος ὥσπερ

5) cf. Procl. l. infra adscr. Ἀρχιλόχος τε ὁ Πάριος ἄριστος.

ἡδυσμά τι περιτιθεὶς τῆι ποιήσει μύθοις (οὐκ) ὀλιγάκις ἐχρήσατο κτλ. cf p 227a. sed ne nimis festinanter progrediamur id uno verbo tangam etiam grammaticorum⁶⁾ cura de qua in proximo capite agendum erit magnam Archilochi auctoritatem comprobari.

Inter Romanos Lucilius Catullus Horatius eum secuti sunt; qui quanti Archilochum aestimaverit inde intellegitur quod Alexandrinis poetis neglectis ad eius exemplum rediit. — auctor libelli π. ὕψους p 52 affert Homerum epicae poesis, Archilochum elegiacae, Pindarum lyricae, Sophoclem tragoediae summos poetas⁷⁾ quibus deteriores Apollonium Eratosthenem Bacchylidem Ionem opponit; atque de Archilochō dicit τί δέ; Ἐρατοσθένης ἐν τῆι Ἡριγόνηι (διὰ πάντων γὰρ ἀνώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχου πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύροντος κακείνης τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ἦν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἄρα δὴ μετέωρον ποιητῆς; vides quam viro ingeniosissimo in Archilochi animum penetrare contigerit, quem nos pro reliquiarum exiguitate sequi non possimus. Archilochum ut ἐπῶν poetam praeter hunc et Theocriti locum antea propositum in schol. Bob. in Cic. pro Arch. p 358 Or. = [Aristot.] fr 676 R ed. 1886 invenimus id quod hoc loco subiciam.

Ex omnibus his testimoniis certo apparet Archilochum per totam antiquitatem summa auctoritate et honore fructum esse. praeterea autem unum testimoniorum genus extat quod antiquioribus temporibus omnino fere inauditum Alexandrinorum aetate ortum exeunte antiquitate longe praevaleret: malignitatis opprobrium. sane non deerant, qui eam poesis generis acerbitate defenderent⁸⁾.

6) sicut apud metricos scriptores nobilissimus multorum metron stropharumque εὐρετής habetur. cf Deutickius l. l. p 28—55.

7) eosdem exhibet Cicero or. 4: *'nam in poetis non Homero soli locus est, ut de Graecis loquar, aut Archilochō aut Sophocli aut Pindaro, sed horum vel secundis vel infra secundos'*. de fin. II 115 Hom. Arch. Pind. affert.

8) e. g. schol. Lycophr. p 254 M: Ἰαμβογράφων δὲ ποιητῶν γνώρισμα λοιδορίαι δι' ἰάμβων κτλ. Aristid. 46 II 380 D (Ἀρχιλόχον) δὲ τὸ πάντων ἔσοχον καὶ δυσχερέστατον εἶδος τῆς ποιήσεως μετέχειρῆτο κτλ.

sagax quaedam explanatio apud Platonium π. διαφ. χαρ. p 6, 73 Kaib. legitur: Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμωιδίας ποιητής, ἄτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζηλώσεις (?), αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἐστίν· οὐ γὰρ ὡσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασιν ποιῶ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἀπλῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῆι τῆι κέφαλῆι τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων κτλ. quae quam bene dicta sint, cum ex Archilochi fragmentis intellegere difficile sit, Catulli iuvat recordari (e. g. c. 29) et Horati epodon quorundam. simili modo iambographum Archilochum depingit Lucian. Pseudol. 1 (v. fr 143) (Ἀρχιλοχον ποιητὴν ἰάμβων) ἄνδρα κομιδῆι ἐλεύθερον καὶ παρρησίαι συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὄνειδίξειν κτλ. alii quid iambographi poetae prodessent explanabant, velut Dio or. 33 I 300 qui Homero laudatori opponit Archilochum: Ἀρχιλοχος δὲ ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἦκε, τὸ ψέγειν, ὄρων οἶμαι τούτου μᾶλλον δεομένους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πρῶτον αὐτὸν ψέγει κτλ. etiam Iulian. Misopog. 337 b τὴν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίαν respicit quamquam non laudat. — quid iambici generis sit multos illorum recte exposuisse videmus. tamen erant, qui Archilochum vehementer vituperarent; sed acriter tenendum est, id quod Welckerus opusc. I 89 sq indicavit, opprobria apud vetustiores Graecos, quippe qui et de genere et de poeta recte iudicarent, non inveniri, vituperationem neque Pindari P II 55 ψογερός Ἀρχιλοχος neque Alcidas verbis ap. Aristot. rhet. II 23 Πάριοι Ἀρχιλοχον καίπερ βλάσφημον ὄντα τιμηχασιν inesse; eadem res est in comoediae Cratineae Ἀρχιλοχοι titulo et in Gorgiae apophthegmate (Athen. XI 505 e), qui Platonem νέον Ἀρχιλοχον appellasse fertur. ne apud Latinos quidem auctores velut Lucil. fr 655 L *metuo ut fieri possit, ego quo ab Archilocho excido*, Cic. nat. deor. III 91 *neque enim quem Hipponactis iambus laeserat aut qui erat Archilochi versu vulneratus a deo inmissum dolorem, non conceptum a se ipso continebat*, cf ad Att. II 20, 6. 21, 4, ut de Horatio taceam, poetae acerbitas vituperatur. vituperationem primum apud Callimachum inveniri iudicem sane gravissimum antea vidimus. post eum Plutarchus hic illic

ad vituperationem inclinabat sicut Cat. min. 7: (Cato) τρέφας ἑαυτὸν εἰς ἰάμβους πολλά τὸν Σκιπίωνα καθύβρισε τῷ πικρῶι προσχρησάμενος τοῦ Ἀρχιλόχου; τὸ δὲ ἀκόλαστον ἀφείκει καὶ παιδαριῶδες cf id. ap. Procl. in Hesiod. Op. 286.

idem opprobrium legitur apud Dionem Chrys. 3 I 17 Sex. Emp. adv. math. p 668 B⁹⁾ posteriores scriptores; ita Iulian. p 300 c vetat: ἰερωμένοις τις μῆτε Ἀρχιλόχον ἀναγιγνωσκέτω μῆτε Ἰππώνακτα μῆτε ἄλλον τινὰ τῶν τοιαῦτα γραφόντων. etiam proverbium Ἀρχιλόχον πατῆεις apud [Diogenian.] II 95 Suid. s. Ἀρχιλόχος Eustath. 1684 (Apostol. IV 2) servatum quod ἐπὶ τῶν λοιδορούντων dicebatur — τοιοῦτος γὰρ ὁ Ἀρχιλόχος — hoc loco afferendum est. e quibus testimoniis satis certo apparet, quam illis temporibus pervulgatum fuerit hoc iudicium.

quamquam pauci erant qui de animi eius sinceritate monerent qua in se ipse inveheret, velut Critias ap. Aelian. v. h. X 13 κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν (cf Arch. fr 149), Dio Chr. I 300, 20 πρῶτον αὐτὸν φέγει, Plut. de curios. 10.

satis multa testimonia mihi videor attulisse: certo apparet, quam recentioris aetatis homines desierint ut alios poetas ita Archilochum et genus iambicum intellegere. quid mirum quod etiam a gravissimis ac sordidissimis opprobriis non abhorrebant. caute quidem Aelianus ap. Suid. s. Ἀρχιλόχος eum dicit ποιητὴν γενναῖον τάλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροπρεπέες καὶ τὸ κακόρημον ἀφέλοι: paullo aliter Plutarchus loco antea exscripto Cat. min. 7 dixerat. neque id mirum est quod illi longe superantur a cynicis patribusque christianis; vehementer in eum invectus est Oenomaus ap. Eus. pr. eu. V p 228 b λοιδορῆσαι μὲν πικρῶς τὰς οὐκ ἐθελοῦσας ἡμῖν γαμῆσθαι, ἄψασθαι δὲ καὶ τῶν κιναιδῶν, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων πονηρῶν πολὺ πονηρότεροί εἰσιν κτλ. cuius convicia Eusebius ib. 227 a de suo auxit; cf Clemens str. I p 316. quos omnes superat Origenis iracundia c. Cels. III 25 Ἀρχιλόχον ἄνδρα ἐν κακίστηι καὶ ἀσελγεστάτῃ ὑποθέζει ἐπιδειξάμενον τὴν ἑαυτοῦ ποιητικὴν καὶ ἔθος ἀσελγὲς καὶ ἀκάθαρτον παραστήσαντα. haec hactenus.

9) cf Max. Tyr. diss. 24 p 477. — a talibus opprobriis Aristides or. 46 II 380 D Archilochum defendere studet οὐδ' Ἀρχιλόχος . . τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους ἔλεγε κακῶς, ἀλλὰ Λυκάμβην eqs.

Ita magni poetae cuius carmina vix legebantur nomen per vergentem antiquitatem ferebatur. et magnum poetam eum fuisse et gravem calumniatorem a prioribus posteris discabant. quo factum est, ut ad nostra tempora depravata Archilochi imago traderetur, donec Welckerus verum eius cognovit ingenium.

CAPVT TERTIVM.

COMMENTATIVNCVLA CRITICA. .

Eum qui Archilochi carmina vere intellegere studet etiam id respicere oportet, quomodo per antiquitatem tradita sint. qua de re quamvis tenuis fluat memoria, ita ut magis singularum efficiatur imaginum series quam continua descriptio, tamen adumbratio qualiscumque conanda est.

Neminem dubitare puto, quin poeta ipse singula carmina litteris mandaverit; etiam id constat omnia fere poesis genera vetustis temporibus audientibus non legentibus destinata fuisse: plurima Archilochi poemata certis occasionibus adaptata esse invenimus, ut in foro in conviviiis inter amicos civesque recitarentur. saepe poetae consilium fuit animos suorum suis versibus regendi; quomodo cives carmina descripta per urbem tulerint, in quibus quae animos plurimum movebant egregie expressa invenirent, quam celeriter singuli versus qui propter formam facillime animis tenebantur per omnium ora migraverint, quamquam nullum de ea re testimonium relictum est, coniectura quodammodo consequi licet. posteriore tempore Archilochus sicut eodem honore dignus putabatur Homero, eodem modo per ora hominum ferebatur: rhapsodi carmina eius receperunt recitanda¹⁾. quam consuetudinem etiam vetustioribus temporibus extitisse iure conicimus. nam primum certum testimonium ostendit eum usum sexto saeculo valuisse: Heraclitus Ephesius fr 119 Byw. (cf 111)

1) cf E. Meyer gesch. d. alt. II § 372. Crusius ap. Paul.-Wiss. II 505.

secundum Diogenem L. IX 1 censebat τὸν θ' Ὀμηρον ἄξιον ἐκ τῶν ἀγῶνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι καὶ Ἀρχιλόχον ὁμοίως. in certaminibus igitur musicis recitabantur. per compluria saecula eum usum durasse agnoscimus: in Ione dialogo Socrates Iona rhapsodum ita interrogat p 531 (cf 532): πότερον περὶ Ὀμήρου μόνον δεινόες εἰ ἢ καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου; iure igitur Peripatetici eam rem dignam habebant, de qua in libellis suis verba facerent: nempe gravissimum erat scire hos magnos poetas per longum tempus festis diebus cum cuiusvis artis principibus sollempne inisse certamen. e quibus Athenaeus XIV 620c Clearchum testem affert: Κλέαρχος δ' ἐν τῷ προτέρῳ περὶ γρίφων 'τὰ Ἀρχιλόχου, φησὶν, [ὁ del. Kaib.] Σιμωνίδης ὁ Ζακύνθιος ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ δίφρου καθήμενος ἐραψώιδει'. in theatris autem et in odeis imprimis recitabantur, ad quae rhapsodis aditum fuisse satis constat. ea de causa Aristoteles, quo uno exemplo defungar, in Pol. 1336b 20 vetat iambos et comoedias a pueris spectari. num Archilochi exempla quibus illi utebantur crebro usu similem in modum atque Homericorum versuumque varias species effingebant? nos quidem de ea re nihil scimus: tamen non reticendum est compluribus locis duplices tradi scripturas quae fortasse inde originem ducunt. neque vero necesse est eas respici, ut illius memoriae intellegamus gravitatem quae per longum tempus nisi sola tamen nobilissima occasio erat poetae cognoscendi.

Athenis medio fere quinto saeculo Archilochum omnibus notum fuisse videmus. nam Cratinus cum in Archilochis ad poetae versum qui est (fr 79) Ἐρασμονίδη Χαρίλαε χρῆμά τοι γελοῖον ita alluderet p 15 K Ἐρασμονίδη Βάδιππε τῶν ἄωρολείων, eum lusum a plerisque intellegi non ignorabat. eodem modo, ut alia exempla praeteream, Aristoph. Ach. 119 Archilochi fr 91 τοιγόνδε δ' ὦ πίθηκε τῆν πυγῆν ἔχων hoc versu in memoriam vocavit τοιόνδε δ' ὦ πίθηκε τὸν πῶγων' ἔχων. quae res non mira est, siquidem Athenis a pueris carmina eius ediscebantur: ita videmus in Ar. Pace 1298 sqq Cleonymi filium elegiacos quosdam versus (fr 61—3) memoriter pronuntiantem. nescio an

haec res quod ad memoriam carminum attinet gravissimi sit momenti, unde concluditur tum permulta poematum exempla Athenis fuisse sine dubio Athenis ipsis confecta: quare si respicis eum illis temporibus magno honore habitum esse quibus Athenis permulti libri confici et venire coepti sunt, etiam sine testimoniis verisimile est Archilochi multa exemplaria per totam fere Graeciam pervulgata fuisse. neque Platonis Aristotelisque aetate eam notitiam desiisse Plat. resp. II 356 c Ar. rhet. III 17 libero citandi modo verisimile redditur, de quibus locis antea p 15 vidimus. — inde ad Alexandrinos pervenimus. ab Alexandrino grammatico ut ceterorum poetarum lyricorum iambographorumque ita Archilochi editio facta est. quae utrum Aristophani an Aristarcho debeatur²⁾, nam utrumque sciimus poetae operam dedisse, an ali non facile decernitur, cum de iambographorum editionibus omnino nihil traditum sit. itaque videamus, editionis illius sive Aristophaneae sive Aristarcheae quanam assequamur vestigia. quaestionem difficillimam ut expediamus, necesse est testes excutiamus quomodo Archilochi verba afferant. quamquam non sufficit testimonia colligere, id quod iamdudum a Bergkio in editione et Crusio l. l. p 496 fere factum est; discrimen faciendum est inter vetustos et novos auctores. vetustiorum primum respiciamus Aristotelem qui fr 25 haec verba praemittit: Ἀρχιλοχος ἐν ἰάμβωι οὐδ' ἡ ἀρχή κτλ.; idem etiam fr 74 versum tetrametrum e carmine citat quod ἰάμβον dicit. itaque perspicuum est trimetros iamb. et tetrametros troch. iamborum generis nomine coniungi³⁾. qua de causa Herodot. I 12 ne de metro dubita-

2) verisimile est Aristophanem editorem fuisse, quem aliorum poetarum lyricorum carmina secundum cola disposuisse constat, de quibus in Archilochi epodis Iobacchis certe quaerendum erat. Aristarcho cum ὑπομνήματα illa scriberet editio praesto erat.

3) etiam epodos ἰάμβων generi tribuere solebant; nam Horatius qui epodon librum iambos appellat (epist. I 19, 23 [II 2, 59] ep. 14, 7 c. I 16, 3. 24) non nova afferre, sed veterum, fortasse Archilochi usum sequi videtur. similiter Anacr. 85 (epod.) in Et. Gen. ἰάμβος appellatur nec alio modo Catullus hendecasyllabos suos interdum iambos dicit 40₂. fr 3. 54₂. 36₂.

tio oriatur fr 25 ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ legi affirmat. omnes igitur utuntur ἰάμβων generali nomine quod idem apud Arch. 22 legitur.

Ab hoc usu recentioris aetatis auctores recedunt quos docta editione usos esse vel certum vel verisimile est. ubi non generis sed metricae rationem adhiberi videmus. nam fr 34 Harpocratio, 48 Herodianus (cuius nomen ap. Eust. extat) ἐν τοῖς τριμέτροις inveniri testantur, fr 79—82 asynartetos versus Hephaestio et Athenaei auctor e τετραμέτροις repeti dicunt. secundum eandem rationem alius liber οἱ ἐπωιδοί (sc. σίγχοι) nominabatur; ex hoc libro fr (94) 98 104 Hephaest., 91 schol. Ar. Ach., 117 Stephani B. auctor titulo addito afferunt. atque quod apud Zenobium fr 118 ἐν ἐπωιδῶν extare legimus nisi ex ἐπωιδῶν corruptum est Zenobi mendum videtur. alia poematum pars erant ἐλεγεία qui titulus legitur apud Athenaeum (4) et Orionem (8).

Itaque et discrepantia satis magna et origo eius perspicua videtur; nonne causa gravissima opus erat, qua viri docti ut ab usitato significandi modo recederent commoverentur? nescio an praeter editionem de alia causa omnino cogitari non possit. quare necesse est ἐλεγεία τρίμετρα τετραμέτρα ἐπωιδῶν editioni illi vindicare. praeterea etiam alia carmina in ea fuerunt, quorum nos praeter hymnum in Herculis honorem cantatum Iobacchos novimus. atque ex Iobacchis quidem Hephaestio fr 120 sic affert: ἀσυνάρτητον . . . οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάχχους. qui cum ab Archilocho alieni viderentur editori, ita collocati erant (fortasse in editionis fine), ut de editoris sententia dubitari non posset.

Neque vero his quae attuli testimonia exhausta sunt. nam idem qui in editione ordo observari videtur in ὑπομνήμασιν quibusdam Archilocheis quorum fragmenta perpauca servata sunt. auctorem eorum comperimus e Clement. str. I 388 (cf Crus. p 487): Ἀρίσταρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀρχιλοχέσις ὑπομνήμασί φησιν κτλ. ille commentarius affertur a schol. Pind. O. VI 154 ubi de σκυτάλης voce fr 89₂ ita legitur: σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ ἐν

τοῖς Ἀρχιλόχου ὑπομνήμασιν εἶρηται⁴⁾· ἀχνομένη σκυτάλη, diserte pars illius commentarii nōminatur in Et. Gen. (Flor. B 179 = Gud. 305 = Cram. an. P IV 55), ubi vocis καταπροΐεσθαι explicationi adduntur verba οὕτως εὔρον ἐν ὑπομνήματι ἐπωιδῶν Ἀρχιλόχου cf Crus. p 496⁴⁰. in alia commentarii parte de τυραννίδος vocis fr 25₃ origine explanatio fuit⁵⁾ id quod EtM.Gud. testantur; hoc ὑπόμνημα sine dubio τριμέτρων erat. consentaneum igitur est commentarium totius collectionis secundum carminum genera divisum fuisse. quamquam partium eius numerus incertus est; neque enim de elegiacorum⁶⁾ neque de carminum incertorum⁷⁾ commentariis constat testimoniis non servatis. complures autem ab Aristarcho scriptos esse cum eo consentit quod aliunde de eius commentariis scimus. scilicet plus octingentos libellos ὑπομνημάτων μόνων confecit. haec igitur tria vel quinque Archilochea eodem modo instituta esse videntur quo quadraginta octo illa HomERICA de quibus cf Cohn. ap. Paul. — W. II 863. ab altera parte praeter eos quos ipse ediderat etiam alios scriptores ab eo commentariis instructos esse magno eorum numero comprobatur, ita ut de editione Archilochi nullum inde peti liceat argumentum.

Cuius editionis vestigia cum agnovisse nobis videamur, etiam alios poetas⁸⁾ cursim perquiramus necesse est, unde

4) ὡς — εἶρηται Vrat. A: ὡς καὶ Ἀρχιλόχος cet.

5) τυραννίδος vocem Archilochi aetate in usum venisse Hermippus sophista (argum. Soph. OR) viderat, fortasse hoc Archilochi versu usus.

6) cf e. g. Wilamowitz. Goett. gel. Anz. 1897, 320.

7) quamquam de hymni illius (fr 119) structura sententia Aristarchi in schol. Pind. O IX affertur Eratostheni opposita de qua postea agemus.

8) de librorum dispositione et titulis qui egit Heinemannus studia Solonea Berol. 1897 p 29 sqq quaestionis fundamentum perturbavit testimoniis et vetustis et recentissimis sine discrimine congestis quae quidem omnia poetas ipsos spectare putet. qui quae de Solonis libris protulit postea nobis recensenda erunt. optime sane Dielsium secutus p 34 monet fortasse etiam elegiacos poetas a deis initium fecisse: at in Alexandrinis editionibus (perperam enim ille p 45 sq Soloneam neces-

omnium Alexandrinarum editionum ratio certius apparebit.

In Semonidis carminibus, ut ab iambographis incipiamus, haec res est. fr 14 Galenus secundum liberio-rem morem ita laudat τὸ παρὰ Σημωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν. inde quod Pollux (fr 19) dicit Σημωνίδης ὁ ἱαμβοποιός de eo quod nostra nunc interest certiores non finis, neque ex Athenaei verbis quibus fr 22 sq inducit ἐν ἰάμβωι οὗ ἡ ἀρχή eqs. cetera autem testimonia inter se simillima non licet discutere: quorum Suidae gravissimum esset, nisi corruptum esset: ille enim s. Σημωνίδης dicit ἔγραψεν ἐλεγεία [-εῖαν: Const. Palaeocappa] ἐν βιβλίωι β, ἰάμβους, quem locum Bergkii p 441 ed. non sine probabilitate ita correxit ἔγραψεν ἐλεγεία, ἰάμβους ἐν βιβλίωι β⁹⁾: nam etiam apud alios duo iamborum libri commemorantur. eos Suidae catalogos ad editiones antiquas redire satis multis exemplis constat. eandem igitur editionem spectat Athenaeus qui fr 11 ἐν β' ἰάμβων legi exhibet et Antiattic. ap. Bekk. an. I qui fr 35 ita profert: Σημ. δευτέρωι¹⁰⁾. ceteris locis non eandem invenimus accuratorem: ἐν ἰάμβωι iterum iterumque legitur velut ap. Athenaeum (fr 8 sq) Harpocrat. (37) schol. Eur. (10) Etymolog. (18) Clement. Al. (16). quid igitur? praeter elegias ἰάμβων duo libri in editione Alexandrina extiterunt.

In Hipponacte vetustiore citandi usum deprehendimus apud Aristophanem Ran. 661 quo loco Dionysius dicit ἰαμβον Ἰππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην qui tamen Ananii esse videtur. neque metrica Heliodori (21 A) significatio Ἰππ. πολλά παρέβη τῶν ὀρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβωις editionem Alexandrinam spectat. apud reliquos autem item invenimus ἰάμ-

sariam fuisse negavit) quas nota illa Hephaestionis aliorumque testimonia respiciunt, id quod etiam Dielsio persuasum esse puto; de poetis ipsis plane incerta res est.

9) contra cur Simonidi τῶι ἐποποιῶι Alexandrino illa τριμέτρων βιβλία β cum Bergkio abiudicentur non video causam.

10) prioris libri numerum latere palam est in Porphyri verbis ab Eusebio servatis (6) ἐν τῶι ἑνδεκάτωι eo modo corruptis ut τῶι α' (i. e. πρώτῳ) falso sic τῶι α' scriberetur (corr. Welckerus).

βους: schol. Nic. (fr 15) Erotianus (fr 23 p 115 Kl) ἐν α' ἰάμβου [ubi B ἰάμβωι] Pollux (26) ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἰάμβων Antiatt. Bekk. (27) Ἰππῶναξ δευτέρῳ. minus accurate Athenaeus dicit (fr 37 et 68 B) ἐν τοῖς ἰάμβοις¹¹⁾. itaque in Hipponactis idem evenit atque in Semonidis editione: non τρίμετρα τετράμετρα distinguebantur, sed ἰάμβων generis nomen legebatur.

Post hos iambographos in canonem receptos videamus de Solone. apud quem eadem res esse videtur. nam fr 38 Athenaeus, 39 Pollux τοῖς ἰάμβοις tribuunt. cui non obstat quod Aristides fr 36 (trim.) ἐν τοῖς ἰάμβοις se invenisse iactat, 35 ἐν τετραμέτροις extare dicit, neque quod II 361 his verbis utitur τῶν τριμέτρων εἴνεκα καὶ ἐλεγείων: nam illum non ex Solone sed ex Aristotele sua hausisse constat¹²⁾. tamen duobus Athenaeo et Polluce testibus res non certa redderetur, nisi etiam Semonidis Hipponactisque exempla haberemus: iam non extat quod illis fides negetur.

Etiam ceteros respiciamus: Ananii fr 2 Heraclid. Pont. ita affert Ἀνάσιος ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις, recentiores desunt testes. in Hermippo Athenaeo qui verbis utitur ἐν ἰάμβοις 2. 4. 7, adversatur schol. Aristoph., nam is fr 1 legit ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων, 3 ἐν τοῖς τριμέτροις, 5. 6 ἐν τετραμέτροις qua de re postea dicemus.

Cercidae fr 1 Athenaeus ἐν τοῖς ἰάμβοις inveniri dicit, Diog. L. (2) et Stobaei cod. B (4) praebent verba ἐν τοῖς μελιάμβοις quod nomen cum certius sit, tamen ea de causa non necessario editioni doctae vindicandum. idem in fr 3 Meinekius Stobaeo reddidit.

Aeschrionis fr 6 (tetr.) Athenaeus testatur ἐν τινι τῶν ἰάμβων legi; similiter loquitur Harpocratio (7) Αἰσχρίων

11) ab hoc usu discrepant Byzantinae aetatis homines: Tzetz. fr 1 affert ex τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ, fr 2 ἐν τῷ κατὰ Β. ἰάμβῳ, 3. 5. 9 ἐν πρώτῳ ἰάμβῳ, Choerobosc. sch. Heph. (Stud. I 45) fr 22 A ἐν πρώτῳ ἰάμβῳ se legisse adfirmat, neque aliter Priscianus (21 A B) in primo — in eodem. — tamen Tzetzam Krumbacherus Byz. Litt. ² 236 negat iambographos legisse.

12) Mayor in Kenyonis Ar. πολ. Ἀθ. ³ c. 11, 16. Wilam. Ar. u. Ath. I 298.

[Aίσχίνης codd.] ἐν τοῖς ἰάμβοις, item Tzetzza (cf fr 9) καὶ ἔπη καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις γράψας.

Omnibus igitur praeter Hermippum ἰάμβοι tribuendi esse videntur, nisi quod apud Cercidam res incerta est; Cercidae si μελιάμβων nomen vindicandum sit, non inutile erit μιμάμβων μωδιάμβων titulos in mentem revocare.

Quorum priusquam summam faciamus, etiam elegiaca carmina perlustranda sunt. in hac quaestione paullo diversa res est; siquidem etiam apud vetustiores praeter ἐλεγείας nomen interdum ἐλεγεία invenimus. ab altera parte elegiacum carmen interdum etiam a recentioribus ἐλεγεία appellabatur.

Solonis elegiam Aristoteles πολ. Ἀθ. V affert τὴν ἐλεγείαν ἧς ἐστὶν ἀρχὴ 'γινώσκω καὶ μοι', item Plutarchus Sol. fr 1, Diogenes Xenophanis 6¹³); Strabo Tyrt. 2 praemittit ἐν τῆι ἐλεγείαι ἦν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν. saepius legitur ἐν ἐλεγείαις vel simile quid: sicut in Clementis poetarum furtorum enumeratione (Sol. 17. 27), apud Plutarchum et Achillem vitae Arat. auctorem p 77 M (Sol. 19)¹⁴). haec res multo difficilior redditur eo quod et utrique etiam ἐλεγείων nomine utebantur et inter ἐλεγείων et ἐλεγείων formas nihil fere est discriminis. ἐλεγείων nomine Plato ut videtur primus usus Theogn. 33 sq affert, postea apud Aristotelem¹⁵)

13) etiam ea quae Clementis auctor VI 742 profert ὁ Σόλων τῆς ἐλεγείας ἄρχεται quin eodem modo intellegenda sint mihi quidem dubium non est; optimus enim in ea elegia afferenda, quae cum satis nota sit primo versu addito certo significetur, articulo locus est: an in illis verbis τὴν ἐλεγείαν ἧς ἐστὶν ἀρχὴ alia res est? itaque non curanda est mira Heinemannii ratiocinatio l. l. p 37 sqq qua Solonis elegiam 13 in totius libri initio fuisse comprobare studet; nam hoc loco usus contendit Clementis auctorem, cum in Solonis quo utebatur exemplo titulum ΕΛΕΓΕΙΑ suprascriptum videret, aut omnia Solonis carmina elegiaca, unam habuisse elegiam aut totius libelli titulum primi carminis habuisse. neque de Solonis fr 30 et Diogeniano recte iudicasse videtur.

14) etiam Aeschylus fr 1. 2, Soph. 1. 2. 3 a Plutarcho Theophrasto Hephaest. Harpocr. Erot. ἐν ἐλεγείαις afferuntur: contra in Aeschylus vita (fr 1) ἐλεγείων et ἐλεγείον legitur, Ionis fr 1. 2 ab Athenaeo, 5 in Etym. ἐλεγείαις tribuuntur.

15) de ἐλεγείαις vocis usu cf Kaibelius Stil u. Text d. πολ. Ἀθ. d. Ar. p 40.

rhet. I 15, 1375^b 32 Demosthenem (Sol. 4) Lycurgum (Tyr. 10, cf or. in Leocr. p 106) Pausaniam (Tyr. 5 Mimn. 13) legitur. quare de recentiorum usu nihil liceret statui, nisi inter eos optima auctoritatis testes essent. quorum ἐλεγείαι titulum praebet nemo nisi Athenaeus (Theogn. 215) et schol. Plat. (Sol. 29): ceteris locis metrica notandi ratione utuntur. ante omnia traditur in Theognidis codice egregio Mutinensi qui hos praebet titulos Θεόγνιδος ἐλεγείων α, postea (ante v. 1231) ἐλεγείων β: contra cod. O eiusque apographon K habet στίχων ἡρωελεγείων inscriptionem¹⁶). eodem ἐλεγείων nomine Athenaeus v. 467 affert quocum consentiunt Diogenes (Sol. 2) schol. Plat. (Sol. 18) Philo Al. (Sol. 27) Athen. (Call. 3 Xenoph. 2. 5 Arch. 4) Et. Gen. (Arch. 8) alii. quamquam igitur utraque forma legitur, tamen nescio an sicut Archilocho omnibus ἐλεγείων titulum iure vindicemus.

Hoc loco nobis subsistendum est. vetustiores aetatis auctores, quos ante quintum saeculum libris titulis instructis caruisse constat, eum usum secutos esse satis certo apparuit, ut plerumque carminum genera omnibus notissima indicarent (ἐν ἰάμβῳ cuius nomine trimetra tetrametra epodos comprehendebant, ἐν ἐλεγείῳ vel ἐλεγείῳς). eundem usum hic illic a recentioribus receptum esse vidimus. apud plurimos autem recentioris aetatis viros doctos novam inscribendi carmina consuetudinem assecuti sumus, cuius gravissima causa novarum editionum dispositio visa est in quibus non solum secundum genera carmina distinguerent, (ita Soloni ἐλεγεία ἰάμβους Callino Tyrtaeo Xenophani ἐλεγείων duos libros¹⁷) Semonidi ἐλεγεία et duos ἰάμβων libros vindicamus), sed etiam (ut in Archilocho) iambos in τρίμετρα τετράμετρα ἐπωιδῶς distribuere metrica ratione usu. Archilochi iamborum tres libros extitisse verisimile

16) cum ἡρωελεγείων titulo Antiatt. Cram. an. P. I Sol. 27 affert, qui etiam Tyrtaei 11 sq in quibusdam Stobaei codicibus praemissus est.

17) nam sine causa Bergkiius ed. p 33 Porphyri schol. ad Horat. ep. II 2, 101 *Mimnermus duos libros luculentissime scripsit* damnasse videtur.

est, qua in re ne ad testium incertitudinem refugiatur cavendum est. neque enim testimonia incerta sunt, cum et in Archilocho ab homine optima doctrina uso vel asynartetos inter tetrametros collocatos fuisse certo dictum sit qui altero teste adiuvatur, neque de ἰάμβων titulo dubitari potest qui ceterorum consensu defenditur. itaque hoc discrimen quod similiter apud lyricos poetas observari constat non deleri, sed de eius causis quaeri oportet. quae cum satis multae cogitari possint, tamen unam proferam propter simplicitatem admodum probabilem. Solonis omnes tetrametri servati ex uno carmine sumpti sunt, de quo permultum valet Wilamowitzii coniectura (Ar. u. Ath. II 309) qui unum tantum eiusmodi carmen extitisse putat; si plura fuerint, tamen et pauca neque tanta, ut totum librum explerent. editor igitur carmen in trimetrorum librum recepisse videtur summo iure ἰάμβων usus titulo. de Hipponactis quidem octo versibus servatis (fr 78—84) non licet iudicare. neque certo constat de Semonidis ἰάμβων duobus libris, cum nesciamus utrum tetrametra eius servata fuerint necne. contra Archilochi non solum varia metra permagni erat certo disiungere, sed etiam sine dubio satis multi tetrametri erant, quibus totus liber expleretur; ante omnia autem aderant epodi quos propter eximiam gravitatem atque metrorum varietatem a ceteris iambis fere necesse erat segregari; neque de eorum multitudine magis quam de metrica varietate dubitari potest.

Ita certam viri docti manum agnovimus. attamen multo ante eum Aristarchique commentarios viri docti Archilocho operam dare coeperunt. inter Aristotelis libros Hesychius enarrat (144) ἀπορήματα Ἀρχιλόχου Ἐβριπίδου Χοιρίλου ἐν βιβλίῳς ᾗ quae apud Hermippum (119) redeunt (ἀπορημάτων ποιητικῶν) ᾧ; de eo opusculo conferas velim quae Wilamowitzius Eur. Her. I 133 exposuit. Aristotelis discipulus Heraclides Ponticus περὶ Ὁμήρου καὶ Ἀρχιλόχου scripsit librum a Diogene L. V 88 (cf Crusius l. l. p 487) inter grammaticos collocatum in quo de Homeri et Archilochi aetate egit. utinam de eis libellis plura sciremus. neque de Alexandrinorum grammaticorum opera certius

iudicari potest. Eratosthenem de illo *τήγελλα καλλίνικε* fr. 119 et Herculis hymno egisse e schol. Pind. O. IX 1 comperimus. Apollonius Rhodius ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχου libro ab Athen. X 451 d laudato de σκυτάλης voce disseruit: de hoc argumento similiter eum quaesivisse credideris atque Aristophanem Aristarchumque. de Aristophanis quidem commentatiuncula Athen. III 85 e haec dicit: *μνημονεύων δ' αὐτῆς (sc. τῆς τελλίνης) Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνομένης σκυτάλης συγγράμματι ὁμοίως φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίνας, cf Nauck. Ar. fr. p 274 sq. sane Crusius l. l. p 487 dubitat an integrum libellum Aristophanes composuerit; sed mea quidem sententia certum Athenaei testimonium sine gravissima causa non licet neglegi; immo copiosiore commentationem fuisse ex argumento illo apparere videtur. de eadem voce etiam Aristarchum in commentario ἐπωιδῶν disseruisse antea diximus. illorum virorum sine dubio sunt, quae de ἀχνομένης σκυτάλης voce in scholiis et lexicis leguntur. ubi multa alia latere certum est ex illis commentariis et libellis servata; imprimis in Hesychio multa inveniri videntur, id quod hoc loco monuisse satis est.*

Praeter virorum doctorum editionem quaestiunculas alia memoria paucis attingenda est cuius auctoritas vergente antiquitate, cum homines illarum editionum ubertatem spernere inciperent, satis gravis reddebatur. in anthologiis carmina selecta per longum tempus tradebantur, quamvis parvam reliquerint memoriam. tamen etiam nos praeter Orionem habemus exemplum Stobaeum, cuius fontem ipso multo vetustiore esse Dielsii Elteri aliorum explanationibus cognovimus. ita etiam Archilochi pauca carmina circumferebantur, cuius rei vestigia (praeter Stobaeum) hic illic cognoscere etiam nobis licet: anthologia utebantur et alii¹⁸⁾ et auctor Olympiodori scholiastaeque Aristot. de quo ad fr 6 agemus. morientis ignis parvam scintillam post magnas tenebras deprehendimus: nam Constantinus Rhod., Leo philosophus ut sermonis lumine ver-

18) cf infra n. 25.

bis Archilocheis utuntur τέττιγος ἐδράζω πατροῦ a Dielsio Herm. 23, 279 indicato; quos etiamsi non ipsos ullum Archilochi carmen legisse putēs, tamen fortasse eorum auctor legit. itaque verisimile est in florilegio quodam id carmen vel eius partem extitisse: illius poesis reliquiis utebantur, cuius luminibus sua carmina probrosa exornarent. quare non inutile sit Hipponactis monere carmina quaedam usque ad Tzetzae saeculum servata esse¹⁹⁾.

Restat ut breviter exponamus, quomodo et quibus de causis ea quae nobis servata sunt fragmenta ad nos pervenerint. auctores quibus ea debemus pauci vetustioris aetatis sunt; longe plurima apud Alexandrinos grammaticos et Caesarum temporum scriptores leguntur, quibus et ea fere omnia tribuenda sunt quae apud Byzantinos auctores inveniuntur:

Classicae quae dicitur aetatis scriptores, quamquam interdum locos Archilocheos respiciunt, ipsi certe non multos versus servaverunt, nisi quod eorum imitationes veteres grammaticos cum non fugerent ad adscribendos versus incitaverunt; ab altera parte Cephisodorus Isocratis discipulus Archilochi locum fr 124 vituperavit²⁰⁾. integros Archilochi versus ante Aristotelem non tradunt excepto 70₃ qui versus in [Plat.] Eryxia 397e legitur; Aristoteles praeter incertum anonymumque fr 14 duorum carminum 25.74 initia affert. recentioris aetatis testium ne multitudine turbemur, videamus quibus causis ad exscribendos versus et voces commoti sint. in quibus grammaticorum studium longe primum locum obtinet: nam propter formam vocum quarundam ab usitata alienam nonnulla²¹⁾ ab iis exscripta sunt; multo plura sunt quae ad elocutionem pertineant: praeter glossas illas fr 154—199 habemus L fere fragmenta ad quae XII Athenaei accedunt pro rerum vel nominum memorabilium testimoniis eis usi. aliis studiis pauca debentur

19) cf p. 27¹¹.

20) aliud vituperationis exemplum Dio Chr. or. 60. II 134 servavit, cf fr 147.

21) fr 5. 48. 95. 109. 131. 137 sq.

tur: gentium nomina afferendi causa fuerunt 6 49, regiones vel loca 20 117 146; pro fabularum documentis exscripta sunt 53 147 150. multa²²⁾ apud metricos scriptores leguntur, apud rhetoricos 69 70_{1.2} 86₁ (89) 94; propter sententiam egregiam vel imaginis pulcritudinem tradiderunt 22 29b 54 108 101 Cr. 112a Cr. 68, similibus de causis 27 58 87 96 144. optime Plutarchus de Archilocho meritis est: qui fr 3 12 (13) 21a 59 71 75 93 114 132 148, solus, 1 6 25 31 53sq 57 61 70a cum aliis testibus servavit nonnullis versiculis admodum egregiis usus ad sua scripta adornanda. in florilegiis quae ad nostra tempora pervenerunt fr 9 16 56 63 66 74 84 103 leguntur, olim legebantur multo plura. e vetustis florilegiis²³⁾ Theophilus fr 65, Origenes fr 96 hausisse videtur. alii testes affinitate quadam cum florilegiis coniuncti esse videntur: nam cum florilegiis alii scriptores tradiderunt 64²⁴⁾ 70_{1.2} 88. Byzantinae aetatis testimonia fere omnia e veterum grammaticorum libris repetita esse inter omnes constat, quamquam non desunt, de quorum origine quaeri oporteat. Etymologica Photius (cf Arch. fr 35) Tzetzta (22) Eustathius (46) quidem quod fragmenta tradunt apud alios non servata certe non inde factum est quod ipsi Archilochum legerunt, sed quod aliorum thesauris usi sunt.

De paucis quae restant iudicari non potest nisi coniuncta quaestione, ad quam usque aetatem Archilochi carmina ipsa duraverint. Horatius quin Alexandrina editione Archilochi usus sit, dubitari non potest: siquidem dum in poematibus epodos more poetico *iambos* dicit (cf p 23^s), contra in editione epodon titulum adhibuit²⁵⁾ quem in illa invenit. Plutarchus sine dubio, si non eandem editionem,

22) fr 60 79—82 85 94 98—100 104 115 sq 120.

23) de fr 143 v. supra p 31 sq.

24) quamquam non certum tamen verisimile est auctorem a Clemente exscriptum suam doctrinam e florilegiis hausisse, quae fragmenta hoc loco subiungam: 64 (flor., Clem., schol. Hom.), 55 62 73 (Clem.), 86 (Clem., Sex. Emp., schol. Hom.) 70 (flor., Sex. E., Theo prog.).

25) id enim docemur et libri IV carminum librique epodon subscriptionibus et Diomedis 527 Victorini v. 2618 aliorum testimoniis.

integrum Archilochum habuit: in florilegiis illam quam exhibet versuum multitudinem vix invenerit. etiam auctor libelli π. ὕφους Archilochum nisi fallor totum legit: qui p 22₁₉ magnam illam elegiam (fr 9sq) ut naufragii plane egregiam descriptionem affert; p 26₉ dicit non solum Herodotum Ὀμηρικώτατον esse, sed etiam magis Ste-sichorum Archilochumque, imprimis Platonem; p 52₂ denique Archilochum, de cuius certis quibusdam parvis vitiis loquitur, cum Homero Pindaro Sophocle in summorum poetarum numero habet. sophistae Romani imperii aetate vigentes Archilochum non legisse videntur praeter Lucianum, de quo iudicium non certo constat: quamquam non solum ad quoddam de Neobule carmen solus alludit Am. 3 (cf Bergk. ad fr 29), sed etiam ex Archilocho voces quasdam rarissimas mutuatus esse videtur; etiam ea quae de Archilochi iambographi ingenio dicit (Pseudol. 1, cf fr 143), illius cognitioni interiori deberi videntur. ceteri autem quae praebent omnia etiam nos apud alios invenimus: Dio Chr. affert fr 58 (cuius cum alii testes sunt tum Galenus: idem respicit Herod. Att. ap. Philostr. v. soph. p 238 K.) 89₅ (II 197A κερδαλῆ ἀλώπηξ legitur ut apud Aelian. h. a. 6, 64 quam praeter alios Plato resp. 365c citavit), ad 96 alludit (apud Origenem c. Cels. II 74 traditum), 147 (cf schol. Apoll. R. I 1212, Ven. B Φ 237, Plut.). Aristides II 380 viros enumerat Archilochi iambis laesos (cf Bergk. ad 104), ad fr 144 una cum proverbio quodam alludit. Philostratus in Ap. Ty. II 7 relictam parmulam fr 6 respicit, v. Apoll. 7 ad fr 9₅ alludit nobis in florilegio Stobaei servatum, Im. 1 II 298 K. ad fabulam fr 86 spectat loco e grammatico quodam exscripto; de fr 58 una cum Dionis Chr. eius testimonium attulimus. Aelianus denique fr 149 e Critia exscripsit, v. h. I 27 Charilaum (fr 79 sq) inter quindecim fere homines ἀδηφάγους enumerat; de fr 89 cum Dionis testimonio egimus, h. a. XII 9 (Arch. 141) versum respicit nobis in schol. Arat. 1009 (fr 109a Crus.) servatum; quae v. h. IV 14 narrat (fr 142) similiter apud Nicetam leguntur. quae omnia ex alio fonte, non ex Archilocho ipso hausta esse palam est.

Tamen fortasse carmina Archilochi supererant, etiamsi

ab illis non legerentur. nam ad Iuliani imperatoris tempora durasse videntur. qui in epistula quadam p 300c haec dicit: ἐξελατῆα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώματα, πᾶσα δὲ ἀσελγῆς ὁμιλία. καὶ ὅπως εἰδέναι ἔχῃς ὁ βούλομαι φράζειν, ἱερωμένους τις μῆτε Ἀρχιλόχον ἀναγινωσκέτω μῆτε Ἰππώνακτα μῆτε ἄλλον τινὰ τῶν τὰ τοιαῦτα γραφόντων. unde conicias Archilochi carmina illo tempore extitisse. sed quam cautissime de eo loco iudicandum est. quid quod Synesius de insomn. p 156, postquam de humili Alcaei Archilochique materia (sicut Iulianus p 337a) verba fecit, ita pergit: καὶ τοίνυν ἡ διαδοχὴ τοῦ χρόνου τηρεῖ τὴν μνήμην ὧν τε ἤλγησαν ὧν τε ἦσθησαν. utut haec se habent, certo integra carmina eo tempore quo scholiasta Aristid. scripsit non iam fuerunt; nam ad haec Aristidis verba II 137 καὶ ὁ μὲν γε κατ' ἰσχύον προφέρων, εἰ καὶ ἐνός εἴη κρείττων, ὑπὸ δυοῖν γ' ἂν αὐτὸν κατείργεσθαι φησι καὶ Ἀρχιλόχος (fr 144) καὶ ἡ παροιμία scholiasta (Sopater?) III 429 D haec adnotat: ἡ μὲν παροιμία φησὶν· οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο (cf Plat. Phaed. 89c c. schol., Zenob. V 49)· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ῥητὸν οἷον μὲν ἐστὶν οὐκ ἴσμεν, ἴσως δ' ἂν εἴη τοιοῦτον. versus scilicet ei non in promptu erat. atque verisimile est illis fere temporibus etiam editiones poetarum interiisse ²⁶). quibus absolutis haec adeamus testimonia: Synesius Laud. Calv. p 75 B posteriorem fr 29 partem attulit; Malalas fr 150 solus tradit ²⁷): Malalas certe videtur alium exscripsisse; de Synesio idem verisimile est, qui si Archilochum legisset vix dixisset eius opera et memoriam temporum fuga deteri.

Singulorum locorum quosdam tractaturi primum iis operam demus qui duplici utuntur scriptura, quorum cum de origine nihil constet, de auctoritate quaerendum est.

6. Plutarchus Lac. inst. 34 hos affert Archilochi versus

26) quocum cohaeret quod Byzantinorum temporibus versus orti sunt spurii Et. Fl. p 210 M, ad quos alludit Cedrenus II 612, 9, cf Nauck. misc. V 178; de quibus recte iudicavit Hillerus in Bursiani annal. 1884/85 p 66. — falso Johannes Siceliota fr 15 Archilochi tribuit.

27) fr 2 quod Synes. ep. 130 p 717 H. affert apud Athenaeum invenire poterat. — Themistius or. 15 p 185 Plutarchum v. Phoc. 7 secutus est.

ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ [περὶ Plut.] θάμνωι
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ἀσπίς ἐκείνη

ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

versus 3. verba quae Plutarchus omittit supplementur e Sexto
Emp. hyp. 3 p 172 B: ἀσπίδι — ἐθέλων·

αὐτός δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος.

contra apud Aristoph. Pac. 1298 sqq haec leguntur

Π. ΚΑ. ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνωι
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓ. εἰπέ μοι ὦ πόσθων, ἐς τὸν σαυτοῦ πατέρ' αἰδεῖς;

Π. φυγὴν δ' ἐξεσάωσα. ΤΡ. κατήσχυνας δὲ τοκῆας.

consentaneum igitur est duplicem extare scripturam, al-
teram Aristophanis φυγὴν δ' ἐξεσάωσα, alteram Sexti αὐτός
δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. de quibus priusquam faciamus
iudicium, etiam alii testes audiendi sunt: nam in Proleg.
Arist. Categ. (IV 8, 6 Ber., Cram. an. P. IV 412) haec verba
leguntur οὕτω τρωθεῖς τις ἐν πολέμωι ὑπὸ φίλου ἔφη·

αὐτὸν μ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη;

ἐρρέτω.

αὐτὸν μὲν τὴν ἰδίαν φυγὴν εἰπὼν, ἀσπίδα δὲ τὸ ἴδιον σῶμα κα-
λέσας. similiter Olympiodorus in Plat. Gorg. (Jahn. Archiv
XIV 284) dicit: φροντίσωμεν οὖν τοῦ σωθῆναι τὴν φυγὴν, εἰδό-
τες ὡς τὰ χρήματα καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν συμβάλλονται· ποιήσωμεν
οὖν ὃ εἶπεν ἐκείνος·

αὐτὸν μὲν ἐσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη;

ἐρρέτω.

Olympiodorus legit αὐτὸν, quod explicat σωθῆναι τὴν φυγὴν:
itaque non legit φυγὴν δ' ἐξεσάωσα κτλ. falsum sine dubio
αὐτός pariter atque αὐτὸν, quoniam nec αὐτός μ' ἐξεσάωσα
nec αὐτὸν μ' ἐξεσάωσα ferri potest: requiritur enim δέ. unde
apparet neque Olympiodorum neque alterum scholiastam,
qui αὐτὸν μ' ἐξεσάωσα exhibet, Archilochi versus anteceden-
tes novisse; auctor igitur eorum (nam utrumque ad unum
eundemque auctorem referendum esse in promptu est) flori-
legio usus esse videtur, in quo priore disticho omisso al-
terum solum legeretur. idem auctor, id quod Kaibelius
me monuit, scripturam φυγὴν ἐξεσάωσα cum altera αὐτός δ'

ἐξέφυγόν κτλ. confudisse videtur. neque vero licet verbis illis τρωθεὶς τις ἐν πολέμῳ ὑπὸ φίλου ἔφη in Archilocheis οὐκ ἐθέλων interpretandis uti, quasi poeta ab hostibus vulneratus ea dixerit: cui sententiae contradicere videtur, quod neque iis locis, quibus propter scutum abiectum vituperatur poeta²⁸⁾ neque apud imitatores²⁹⁾ vulnera commemorantur, ad quos accedunt verba quae in schol. Ar. Pac. 1298 leguntur: Ἀρχιλόχος φοβηθεὶς ἔφυγε. αὐτὸν οὖν διαβάλλων³⁰⁾ λέγει κτλ. tamen scriptura αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος alteri ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα praeferenda esse videtur. nam si legimus ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη; ἔρρέτω, eo offendimus, quod ἔρρέτω nullum fere praeebet sententiae progressum; quae optime procedit hoc modo αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, ἀσπίς ἐκείνη ἔρρέτω· ita etiam eam versuum coniunctionem (Archilochi usitatorem quam ceteris ut videtur) servamus, quae inde efficitur quod sententiae finis in novi versus initium traicitur³¹⁾. sententiae igitur eo modo sese excipiunt, ut ἀσπίδι ἦν κάλλιπον opponatur αὐτὸς δ' ἐξέφυγον κτλ. qua voce illud ἀσπίς ἐκείνη elici videtur.

21₄ alteram ἀμφ' Ἀκίριος βράς scripturam a Bergkio ex Hesychio adlatam commemorasse sufficiat.

58₃ ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν | βροικὸς, ἀσφαλέως βεβηγῶς ποσσὶ, καρδίης πλέος. ita Galeni et Erotiani auctor versus affert. altera scriptura extat apud Dionem Chr. I 302 A qui versibus 1. 2 allatis liberiore modo loquitur: ἀλλὰ μοι, φησὶν, εἶη

βραιβός, ἀσφαλέως βεβηγῶς καὶ ἐπὶ κνήμαισιν δασύς.

Emperius hanc breviorē scripturam genuinam putavit,

28) Critias ap. Ael. v. h. X 13, Plut. inst. Lac. 34.

29) Alcaeus 32, Anacr. 28 sq, Horat. c. II 7, 11.

30) hunc locum persimilem esse Critiae verbis ap. Aelian. v. h. X 13 Kaibelius in mentem vocat.

31) ita hexameter cum pentametro coniungitur 2, 3, 9, 9, 10, distichon cum disticho 2, 9, 9. — altera distinctio a Bergkio proposita τί μοι μέλει; ἀσπίς ἐκείνη ἔρρέτω non bonum efficit sensum: permultum Archilochi interest se mortem effugisse; neque ad priorem sententiam referri posse videtur.

unde altera aucta esset; apud Archilochum ita versum fluxisse

ἀλλά μοι ῥοικός τις εἶη κατὰ κνήμῃσιν ὀσός.

at Dionis verba ultima, quae non mutata tetrametrum efficiunt, divelli non possunt. quid? si genuinus sit? etiam haec sententia falsa est. nam apparet verba illa ἀσφαλέως βεβηκώς etiam a Dione laudata omni modo tenenda esse. quibus statutis pauca verba supersunt ἀλλά μοι εἶη quae sine dubio eum versum antecesserunt: ergo sunt quae Dio omiserit. iam si versus primi μέγας respicimus, μικρός vehementer postulatur. praeterea Dio duo de cruribus affert altera ἀσφαλέως βεβηκώς imagine disiuncta. stat igitur Bergkii interpretatio: Dio cum eos versus memoriter afferret, alia omisit, ex aliis de suo novum tetrametrum finxit. unum quod restat quaerendum ³²⁾, utrum ῥοικός an ῥαιβός maiore utatur auctoritate, alium in locum seponimus.

86; hoc fragmentum a duobus tantum auctoribus traditur: nam omnes testes qui ἔθεντο scripturam praebent ex uno Lucillo Tarrhaeo hauserunt, id quod hoc loco neque necesse et longum est exponere. in versu tertio Lucillus Tarrhaeus scripturam ἔθεντο, Apollonius ἔμεξαν praebet, utramque Eustathius. de hac discrepantia quid iudicandum sit non est dubium, quamvis bonus testis Lucillus sit. ἔθεντο ab homine interpolata est, qui verbi ἔμεξαν translata notione et pleonasmo offenderetur; a poeta igitur aliena est. quamquam rem attigimus satis memorabilem, sive Lucillus sicut Eustathius duplicem invenit scripturam sive Archilochi exemplo usus est ab Apollonii alieno: neque enim casu factum est, quod Lucillus eodem loco pro Hesiodi quae nos legimus verbis O 202 βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς haec praebet βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι κτλ.

Iam de iis pauca dicam, quae de novis quibusdam fragmentis nuperrime viri docti comprobare studuerunt. Blassius in Hermae vol. XXXIII p 656 schedae papyraceae misere detruncatae Flinders-Petrie pap. ed. Mahaffy I tab. IV 2 reliquias post Dielsium Archilocho vindicavit. sane verisimile

32) etiam in verbis καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικός offendimur, pro quibus Kaibelius proposuit καὶ τὴν καὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικός.

est eas tetrametrorum esse; etiam Ionicae dialecti vestigia certa sunt; accedit quod in eo versu (col. II 3), cuius initium εἰ γὰρ ὦ[ς] est, in papyri imagine post spatium septem fere litterarum N littera emicare videtur: tamen praeter illum versum fr 71

εἰ γὰρ ὦς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν
multi alii cogitari possunt. cum praeterea Ionica dialectus poesis generis sit, non solius Archilochi, res mihi incertissima videtur.

totam fabulam Archilochi reddere Crusius conatus est in dissertatione Mus. Rhen. vol. 49 p 299 inserta. atque quae de simiarum saltantium fabella exposuit, ut egregia ita vera sunt. quod autem de Archilochi protulit vereor, ut teneri possit. ea quaestio pendet ab Aristidis loco II p 398 D, quo rhetorem in cynicos invehi Crusius p 305 vidit. ex sententiarum conexu haec satis sit proferre: . . . περιέρχονται δ' ἄλλως βροτῶν εἶδωλα καμόντων, 'Ἡσιόδου κηφῆνες Ἀρχιλόχου πίθηκοι, δύο μορφάς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βοός τῶν ἱματίων τῶν ἠπηγμένων οὐδὲν διαφέροντες, τὰ μὲν ἕξω σεμνοὶ τὰ δ' ἔνδον 'ἄλλος ἂν εἰδείη τις', οἱ τοῦ Διὸς μὲν οὐδὲν χεῖρους φασὶν εἶναι τοῦ δ' ὀβολοῦ τοσοῦτον ἤττωνται κτλ. quae verba Crusius ita commutabat, ut pro ἀντὶ τριῶν legeret ἀντ' ἰτριῶν, post βοός vocem καὶ insereret; quae ita vult intellegi: περιέρχονται . . . 'Ἡσιόδου κηφῆνες, Ἀρχιλόχου πίθηκοι δύο μορφάς ἔχοντες ἀντ' ἰτριῶν, τῆς τραγικῆς βοός (καὶ) τῶν ἱματίων τῶν ἠπηγμένων οὐδὲν διαφέροντες κτλ. ubi quod ipsi offensionem est mihi ne tolerari quidem posse videtur; nam falso diceretur simiis pro crustulis duas esse naturas: crustulis propositis veram naturam neglecta eruditione apparere ei dicendum fuisset; itaque neque δύο μορφάς neque praesens ἔχοντες recte se haberet. alia argumenta addenda sunt: verba τῆς τραγικῆς βοός si Crusium sequimur nihili sunt, ita ut καὶ addi necesse sit. itaque verba ἀντὶ τριῶν recte tradita esse videntur: ipsa res postulat, ut triplex τῆς τραγικῆς βοός color et diserte addatur (nam quis sine numero addito τῆς τραγικῆς βοός intellegeret) et illorum hominum duplici naturae opponatur. unde quod sequitur de simiis non plura verba fieri quam de fucis optime se habet. nam tota fere periodus

binis colis aequalibus constat. sic de Archilocho nihil constat nisi simias in fabula quadam; simili modo quo Hesiodi fucos, pigritiae ut videtur exemplum fuisse. alio igitur munere functae sunt atque in ea fabula pervulgata de qua Crusius in opusculi initio nos edocuit.

Iam spuriis quibusdam fragmentis operam demus.

fr 14 Aristoteles Eth. Eud. VII 2 ita affert διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μεχρὶ τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία:

Γλαῦξ' ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχηται [τὸν σοφὸν φίλον: Bergk]. Aristoteles, cum dicat versum prôverbiū esse, de Archilocho non cogitat. revera versum ab Archilocho alienum esse metrica ratione consentaneum est; nam et in ἐπίκουρος et in ἀνὴρ Alexandrini qui dicitur hexametri leges a W. Meyero (act. soc. Bav. 1885, 980) repertae neglectae sunt, quas Archilochus secutus est.

de fr 15 quid statuendum sit, iamdudum Hillerus in Fleckeiseni annal. 1889, 344 optime exposuit: Syrianum in schol. Hermog. I 6, 12 R. eum versum τῶι ἐν Μιλήτῳι θεῶι tribuere; idem fieri in schol. anon. a Maximo Planude repetitis V 441 W.: contra Iohannem Siceliotam VI 96 W. Archilochi nomēn praeberē. sed utrumque Syrianum sequi iamdudum constare, nomen igitur a Iohanne insertum omnino nullius esse auctoritatis. contra eam ratiocinationem quid proferri possit, equidem non video. immo gaudeo quod tale dictum non Archilochi esse gravissima causa comprobatur. neque recte fecit Crusius, qui τόχη et μοῖρα insertis Archilocheam sententiam effici sibi persuasit Anth. p XI, quibus hexameter deletur. versus recentioris aetatis esse videtur, cui praemittatur similis οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετέεε ἔργον, qui inter Pseudophocylidea 162 legitur. etiam id profecimus, quod brevis vocalis ante mutam cum liquida τε βροτείη in Archilocho correptae alterum evanuit exemplum. parvam scripturae discrepantiam praeterissem, nisi Hoffmannus *Gr. Dial.* III ea abusus esset. pro Syriani et Iohannis scriptura θνητοῖς in scholiorum anon. codicibus duobus Parisinis et Monacensi legitur βροτοῖς, quae sine auctoritate effecta (nam ex βροτείη corrupta esse vide-

tur scriptura) e metrica ratione redarguitur. tamen Hoffmannus concludit in βροτοῖς veram latere memoriam, quam quidem transponendo restitui sibi persuasit.

fr 119 memoria gravissimis impedimentis obstructa est³³). nam Pindarus O. IX ita incipit τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος | φωνᾶεν Ὀλυμπία, Καλλίνικος ὁ τριπλῶος κεχλαδῶς. Pindarus igitur Archilocho carmen tribuit, quo Olympiae victores celebrabantur; cuius simplicitas quamvis abhorreret a grandi Pindari carmine, tamen

ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι

κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστωι σὺν εταίροις.

quale hoc carmen fuerit, in scholiis magna dissensio est. agnoscimus Eratosthenis sententiam Aristarcheae, quam scholiasta sequitur, oppositam. Aristarchi auctor Eratosthenes qui ei adversatur antiquior vocem τριπλῶος interpretatus est (cf ad v. 3) τρίστροφος ὤν. Eratosthenes (ad v. 1 § 6) aliter iudicabat: Ἐρατοσθένης δὲ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρίς ἐφουμιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. περὶ δὲ τοῦ Τήνελλα Ἐρατοσθένης φησὶν ὅτι ὅτε ὁ ἀθλητῆς ἢ ὁ κιθαριστῆς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ὑπέβαλε τὸ καλλίνικε καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ τήνελλα καλλίνικε. ex hoc loco etiam quid Aristarcho persuasum fuerit certius intellegitur: epinicion esse putavit e tribus strophis compositum. eadem sententia alio loco extat, ad v. 1 § 6: τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπήϊδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἀρμόζειν ἐπὶ παντός νικηφόρου διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς φιλὸν ἔχειν τὸν λόγον μήτε δὲ ὄνομα μήτε ἰδίωμα ἀγωνίσματος. ἐφουμνίωι δὲ κατεχρῶντο τούτωι· τήνελλα καλλίνικε. quae sine dubio omnia Aristarchea sunt³⁴).

33) ne longus sim, eos qui ante me de hymno egerunt Sybelus Herm. V 192, Lehrsus de schol. Pind. 5. sq, Bergk. in ed., Horn de Aristarchi stud. Pind. Gryph. 83 p 39 in meis explicandis, nisi ubi necessarium est non curo.

34) iis quae Sybelus Herm. V 193 sq protulit ad verba κοινῶς δυνάμενον κτλ. Aristarcho abiudicanda Hornius p 39 n. 63 iure adversatur.

contra Eratosthenes hymnum esse putabat triplici ephymnio καλλίνικε insignem³⁵). praeterea ille τήνελλα Archilocho abiudicavit, quod eo modo ortum esse dixit, ut tibicine absente exarchus pro tiliarum sono τήνελλα exclamaret ἔξω τοῦ μέλους, chorus καλλίνικε adderet, unde τήνελλα καλλίνικε factum esse putabat. de hoc comastarum cantu quid Eratosthenes iudicaverit, difficile dictu est; nam plura cogitari possunt: τήνελλα dicit ab exarcho pronuntiatum esse ἔξω τοῦ μέλους, chorus καλλίνικε adiecisse; qui utrum postea hymnum cecinerit an nihil addiderit non certo constat. verisimile est sane eum de solo versiculo τήνελλα καλλίνικε cogitasse. quod si verum est, etiam verba quae secuntur Eratosthenis esse videntur: ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους (hymni scilicet Archilochei) ἐστίν.

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεος.

primus igitur versus trimeter iambicus affertur. sin ponimus hymnum Archilochi a choro cantatum esse, quoniam is usus sit metro nescimus; neque enim τήνελλα Archilocheum esse putavit neque illam ὦ καλλίνικε κτλ. formam in animo habere potuit, cum e primis verbis versiculum τήνελλα καλλίνικε coaluisse censeret. quare haec altera sententia reicienda esse videtur. iam neglectis aliis fabellis a Sybelio Bergkio iure damnatis de Eratosthenis et Aristarchi auctoritate quaeramus. Eratosthenes Archilocho hymnum in Herculem vindicabat; sive coniectura eos versiculos conclusit hymni esse sive aliunde talis hymnus ei notus fuit, id dubitari nequit, quin ab Aristarcho Pindarique commentatore reiectus sit. at neque Eratostheni neque Aristarcho integrum carmen praesto fuisse videtur; uterque enim non Archilochi versus proponit, sed Pindari versus explicat. utut haec se habent, ne Aristarchi quidem sententiam tenere licet: adversatur enim et Pindari sententiae et Graecorum consuetudini: Pindarus non dicit ut Aristarchus voluit τὸ Ἀρχιλόχου μέλος τριπλόον (quod vix

35) aperte additum est ὁ τρίστροφον. Bergkio igitur erravit, qui tamen tres strophas etiam Eratostheni vindicabat, ephymnia terna strophis inserebat.

esset τρίστραφον) sed τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, καλλίνικος ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς. quid sibi voluerit apparet ex Aristoph. Ach. 1227sqg Av. 1764: τήνελλα καλλίνικος cantitabant. hoc Pindarus carmen Archilochi dicit; videtur igitur apud Archilochum extitisse.

Restat, ut pauca de singulis quibusdam locis addam.

9₂ quod traditum est θαλίης Fickio offensionem prae-buit, quem praeter alios Hillerus et Crusius secuti sunt. Fickius et Hoffmannus non solum hoc loco breviorē dativi formam in -οις -αις delere student: quae mihi locorum multitudine satis defendi videntur, qui sunt in Archilochō hi 23 56i. 65₂ 94₃; praeterea Archilochus 13₂ eodem modo utitur plurali τερπωλᾶς καὶ θαλίης ἐφέπων, cf Hesiod. O. 115 τέρποντ' ἐν θαλίησι Th. 917 θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.

fragmenti 21 bini versus apud Plutarchum et Athenaeum leguntur, quos Bergkius coniunxit. atque optime quidem sensit quae inter eos intercedat necessitudo; sed ordo ab eo constitutus displicet. nam verbis ἕδε — ἐπιστεφής ante oculos ponitur imago quae nullo modo causis eget quibus defendatur. sin tolerari posset, ut causa adderetur, certo non generalis sententia hoc modo singularem sequeretur. immo hic est sententiarum conexus: 'neque enim pulchra regio est, qualis illa quam Siris adfluit; (ea scilicet frumento vino oleo abundat), haec vero —'.

32. ὣσπερ ἀλῶι βρῦτον ἢ Θρηῆ ἀνήρ

ἢ Φρῦξ ἔβρυζε, κύβδα δ' ἦν πόνευμένη.

Wilamowitzius in Hermae vol. 33 p 515 coniecturam satis certam pro ἔβρυζε protulit ἔμυζε. propter metricam offensionem Hillerus verbum corruptum habebat in Fleckeiseni Ann. 1889, 66, qui tamen medelam non invenit. quo verbo correcto nullum in servatis quidem Archilochi fragmentis est vestigium vocalis ante mutam cum liquida correptae.

39₂ post verbum ἕδρις in Etymologici Gen. codice B legitur οὐδαμῶς, in A secundum Reitzensteinium ind. Rostoch. 91/92 p 14 ita οὐδαρ: cetera Etymologica hoc verbum omittunt, id quod non curamus. a codicis A scriptura cum plurimi viri docti proficiscerentur Reitzensteinus verbum ab ἀρώω derivatum quaesivit, Peppmuellerus

οὐδ' ἀργός ποτε coniecit. tamen alia via procedendum est. nam οὐδαμῶς scriptura in B recte tradita, in altero $\bar{\rho}$ pro $\bar{\mu}$ per errorem scripta esse videtur. οὐδαμῶς autem indicat triplici laudi additam quartam negativa figura elatam, i. e. οὐδαμῶς (κακός), vel potius id quod Kaibelius proposuit οὐδ' ἄλλως κακός i. e. neque aliis nominibus inutilis.

102. (cf 109a Crus.) in Bekkeri scholiis Arateis 1009 olim haec legebantur: καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ ὅφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη, ubi Meinekius olim cum veri specie σαλευομένη corrigebat. quod non iam licet; nam in scholiis nuper inventis (p 531 Maass., cf idem Aratea p 354) verba singulari modo aucta sunt: ubi legitur καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἢ ὅφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη

ὥσπερ κηρύλος

πέτρης ἐπὶ προβλήτος ἐπτερόσσετο.

nullo modo dubitari potest, quin verba ita intellegenda sint ut significatum est: prima verba non Archilochi ipsius sunt sed paraphraetae; contra ὥσπερ ad verba Archilochi trahendum est: eodem modo atque ego nuperrime Maassius ipse quae in Arateis dederat commutavit, qui vidit etiam fr 141 huc spectare.

143. egregiam imaginem Dielsius Archilochi reddidit τέττιγος ἐδράζω πτεροῦ. nam in Herm. 23, 279 exempla recentissima ostendit illius tactae cicadae quae ad Luciani paraphrasin et ab Apostolio et a Tzetzza chil. X 999 repetitam accesserunt: Constantini Rhodii ap. Matrang. an. II 628 verba ἐπεὶ πτερῶν τέττιγος ἐδράζω τάλαν³⁶⁾ Leonisque similia ib. 537 τέττιγος ἐδράξαντο τοῦ πτεροῦ τάχα. unde Dielsius effecit dimetrum

τέττιγος ἐδράζω πτεροῦ.

haec cum optime se habeant, tamen nescio an trimetro Archilochus usus sit. quod et Constantini verbis comprobari videtur πτερῶν τέττιγος ἐδράζω τάλαν et Luciani Pseud. 1 καὶ σὺ δὴ . . ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί κτλ. quibus illud τάλαν circumscribitur. trimetro autem verba adaptata sunt hoc modo

ὦ — τάλαν τέττιγος ἐδράζω πτεροῦ.

36) alterius versus vitiosum initium Constantini est τοῦμοῦ σῆγωντος.

181. Hesychius glossam servavit μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τήν ἀλλήν, ὡς Ἀρχίλοχος corruptam ut videtur, in qua neque μουνόκερα formam intellego neque quid sibi velit τὸ — ἔχον certum est. tamen aut fallor aut in ea latet nomen Acheloi quem teste schol. (Ven. B) Φ 237 Archilochus (fr 147) induxerat: Ἀρχίλοχος μὲν οὐκ ἐτόλμησεν Ἀχελῶιον ὡς ποταμὸν Ἑρακλεῖ συμβαλεῖν ἀλλ' ὡς ταῦρον. Herculem cum Acheloo pugnantem ei alterum cornū confregisse fabula narrabatur, ita ut iam ille resistere non pōset.

CAPVT QVARTVM.

DE DELECTV VERBORVM.

In hoc capite, cum de delectu verborum Archilocheo agere in animo sit, rem adimus quamquam quaestione admodum dignam, tamen adhuc totam fere neglectam. quae ut expediatur, complures partes statui necesse est. in priore videamus, quasnam voces et figuras epicas Archilochus receperit quas de suo immutaverit quas novas induxerit; hac via certius cognitum iri speramus non solum in quibus tota Archilochi aetas loquendi usu et vivendi ratione ab Homero differat, sed etiam Archilochus ipse qua arte epicae poesis exemplum secutus sit aut ab eo recesserit. in altera parte quae de copia verborum cum quorundam epicorum tum recentiorum Archilochea dicenda sunt invenies.

A.

Primum igitur Archilochi delectum verborum cum epica poesi conferamus, ut quantum quidem in hac materiae fortuito traditae exilitate possumus, iudicium faciamus de toto Archilocheae aetatis cultu, praeterea de artis Archilochi parte nequaquam despicienda. propter materiae tenuitatem quaestiunculam non secundum poesis genera discernimus, ne disiectis rebus inter se cognatissimis quaestio turbetur. contra maiores vocum et rerum affinium

provincias constitui bonum videbatur. hanc rationem secutos multo plura nos intellecturos esse spero, quam si epicas figuras solas respiceremus; siquidem novae res novaeque nomina non minus quaestione digna sunt epicis, neque de altera elocutionis parte vere iudicari potest altera neglecta¹⁾. argumentorum variae quas constituimus familiae eo inter se differunt, quod multa quae ab epicis poetis respici vel coli solebant etiam apud posteros valebant, multa ab illa poesi remota aut postea orta apud hos primos inveniuntur. prioris partis sunt quae ad religionem mare pugnam, corpus animumque humanum pertinent; in qua epica nomina praevalent, quamvis multa nova imprimis de animo dici videbimus. contra recentioris aetatis copiam maiorem inveniemus in eis quae ad hominum mores et instituta (exceptis belli vocabulis), ad animalium plantarum, terrae regionum notitiam pertinent: quod non casu, sed ea de causa factum videtur, quod in materia quae per magnum temporis spatium non multum mutatur eadem nomina manent, in iis quae in annos fere aliae fiunt nova semper nomina oriuntur.

A religione incipiamus in qua praeter multa novicia permulta HomERICA²⁾ inveniuntur. saepe omnes dei uno nomine comprehenduntur: penes eos potestas est, qua humanas res regunt: fr 56

τοῖς θεοῖσι θεῖα³⁾ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἀνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,

1) qua de causa nobis non sufficit epici sermonis copia a Laegero de veterum epicorum studio in Archilochi Semonidis Solouis Hippo-nactis reliquiis conspicua, diss. Hal. 85 satis diligenter comparata, eo minus quod ille formalem rationem secutus de multis eiusdem argumenti vocibus diversis locis egit; accedit quod ille, cum eas eligeret quae poeticum quendam colorem prae se ferre viderentur, suum saepe secutus est non poetarum iudicium.

2) alteram partem testimoniorum quae ad deos pertinent Laegerus l. l. p 25 sqq congescit, ita ut ea afferret quae apud Archilochum et Homerum congruunt, reliqua sicut proposito conveniebat neglegeret; qua de causa omnia hoc loco proposui. — Homeri loci, quos omnes exscribere me taeduit, ex Ebelingi lexico Homericico facile augentur.

3) τ' εἰθεῖα vel τῖθαι Stob. codd.: θεῖα Kaibel.

πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηγότες
ὀπίουσι κλίνουσιν.

eadem fere sententia legitur π 211 sq⁴⁾:

ῥηίδιον δὲ θεοῖσιν, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,
ἡμὲν κροῦσθαι θνητῶν βροτῶν ἡδὲ κακῶσαι.

ita victoriam donant (fr 55)

νίκης δ' ἐν θεοῖσιν πείρατα

quo loco Archilochum Clemens dicit versum Homericum
secutum esse hunc

νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐν πείραι [θεῶν ἐν Sylburgius
ft l. θεοῖσ' ἐν πείρατα] καίται⁵⁾

deorum, qui in Olympo habitant, hominumque pater est
Iuppiter; notae sunt figurae epicae θεοὶ Ὀλύμπια δώματ'
ἔχοντες et πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. apud Archilochum Ζεὺς
πατήρ Ὀλυμπίων est 74₂; homines (atque in fabulis ani-
malia hominum vel religione recepta) Iovem verbis Ζεῦ
πάτερ (99, 74₂), ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ (88₁) implorant. omnes fere
singuli dei ἀνακτες invocantur epico modo: ἀναξ Ἀπολλων
27₁, ἀναξ Ἡφαιστε 75₁, Διωνύσοι ἀνακτος 77₁, Ποσειδῶνος
ἀνακτος 10 (de casu non constat), poeta sibi est 1 θεράπων
Ἐνωαλίω ἀνακτος. ut fit, secundum varios animi motus
modo potentia (de 55 antea diximus, 101 H.-Crus.) modo
iustitia (27) praevalet modo altera cum altera coniungitur
(56 88; exemplis epicis non opus est). ante ceteros deos
Iuppiter Neptunus Pluto diversa obtinent imperia; Iovis
caelum esse imprimis docet locus nobilissimus O 192 sqq

Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν.

idem apud Archilochum invenitur 88

ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος.

4) locum e Clemente 739 attulit P. Deuticke, Archilocho P. quid
in graec. litt. sit tribuendum, Hal. 77 p 6, qui hanc quaestionem non
nisi obiter attigit.

5) qui versus in Homero non legitur. cf H 102 αὐτὰρ ὑπερθεν νίκης
πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν. a Clementis auctore ea quam nos
legimus scriptura cum figura θεῶν ἐν γόνασι καίται P 514 Y 435 conta-
minata esse videtur; v. Laegerus p 20.

quocum cohaeret, quod dies noctesque ducit: c 136 sq legitur sententia

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγγισιν πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

quam Archilochus⁶⁾ veteres viderunt in animo fuisse 70

τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς Γλαῦκε Λεπτινεῶ πάι
γίγνεται θνητοῖσ', ὀκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγγι
καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὀκοίοισ' ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

cum paterno in deos hominesque iure utatur, omnipotens est atque iustus scelerum ultor: 88

ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὸ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὄραϊς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίχη μέλει.

compluria his verbis coniunguntur quae apud Homerum dispersa sunt: de Iovis regno caelesti antea vidimus; cum secunda sententia conferri licet hos locos v 213 sq

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετίσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνοται ὅστις ἀμάρτη.

et p 486 qui ad cunctos deos pertinet

θεοὶ . . . ἐπιστρωφῶσι πόλῃας
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

Iuppiter igitur et magna et parva gubernat, ita ut iure his laudibus exornetur 101 H.-Crus.

Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος
καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει.

Iovem omnium deorum veracissimum vatem esse apud Homerum quidem non legitur; tamen ea sententia artissime cohaeret cum cognomine Iovis Πανομοζαίου Θ 250, de cuius oraculo Dodoneo cf Π 235 ξ 328 τ 296 Hes. fr 156. transeo ad Martem. apud Homerum inveniuntur figurae velut haec ἔριδα ζυνάγοντες Ἄρηος E 861, aliis locis pugna dicitur μῶλος Ἄρηος H 147; unde Archilochus composuit 32

6) alio modo eandem sententiam expressit Sem. 1,

νόος δ' οὐκ ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλ' ἐφήμεροι
δὲ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν οὐδὲν εἰδότες
ὕπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.

Ἄρης μῶλον συνάγγι. epitheton ei tribuitur μαιφόνος E 844, milites dicuntur υἷες Ἄρηος B 512 I 82 (cf N 519 Ω 474) unde item Archilochus effecit unam figuram 48 παῖδ' Ἄρῳ μιηφόνου. alia figura θεράπων Ἐνυαλίου ἄνακτος I₁ in Homero non invenitur, quamquam simillima θεράποντες Ἄρηος Z 67. totam sententiam Homericam veteres viderunt ab Archilocho receptam esse, qui secundum versum illum Σ 309 ξυνὸς Ἐνυάλιος καὶ τε κτανέοντα κατέκτα haec exhibet 62 . . . ἐτήτυμον γὰρ 'ξυνὸς ἀνθρώποις' Ἄρηος: fortasse verbo ἐτήτυμον ad Homeri verba ipse alludit: 'verum est illud Homeri dictum . . .'. Vulcanus ignem ipsum significat 16 non sine audacia ad Homeri exemplum B 426 (cf Prellerus *Griech. Mythologie* I¹ 182). Musarum munera apud Homerum hoc nomine non utuntur, etsi δῶρα θεῶν saepius inveniuntur; epitheto exornata eadem vox legitur Γ 64 δῶρα ἐρατὰ Ἀφροδίτης. quare iuvat Hesiodum addere, cui poetarum ars Th. 93 est Μουσῶν δόσις, 103 δῶρα θεῶν, a qua figura paullo altera differt quae est (ἀοιδούς) Μοῦσ' ἐδίδαξε θ 481 488 cf Hes. Th. 22 O. 662; utramque Archilochus coniungit I₂

καὶ Μουσέων ἐρατὴν δῶρον ἐπιστάμενος:

patet igitur illam Μουσῶν δῶρον adeo a genuina ac propria notione deflexisse, ut plane diversa notio ἐπίσταμαι cum ea coniungi posset⁷⁾.

Ab altera parte multa inveniuntur nova, sive aucta dicendi facilitate vetusta novo modo exprimere licuit sive novae res novis nominibus utebantur. quorum quaedam enumerari necesse est. Apollo Homero est ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων, qui telis suis homines perdit; itaque Melanthius Telemachum ρ 251, Penelope Antinoum exsecrantur eius nomine ascito

ρ 251 αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

ρ 494 αἶθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.

quanto vehementius ab Archilocho imploratur

27 ἄναξ Ἀπόλλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους

σῆμαινε καὶ σφρα; ἕλλο' ὥσπερ ὀλλύεις.

7) cf Theogn. 249 sq.

ornatur sententia figura etymologica Ἄπολλον: ὄλλο' ὡσπερ ὀλλύεις post Archilochum saepius usitata, cf Prellerus-Rob. I⁴ 232a. apud Homerum haec figura non invenitur, quamquam similis lusus compluria exempla leguntur 8). praeterea figura ὄλλο' ὡσπερ ὀλλύεις praedicanda est qua Apollinis numen ante oculos ponitur; eandem in alia imploratione invenimus, Vulcani scilicet, 75

κλυθ' ἀναξ Ἡφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνομένωι

Ἰλαος γενεῦ, χαρίζεο δ' οἷάπερ χαρίζεαι. . . .

novum quasi deum apud Archilochum deprehendimus Bacchum. apud Homerum Bacchus, qui neque multis neque vetustioribus ut videtur locis invenitur, Thracius deus est a Graecis alienus; postea in Graeciam venit. Hesiodus O. 613 novi aliquid praebet qui vinum Bacchi donum appellat. iam ut per omnes fere maris Aegaei insulas colebatur ita Naxio, quae tota insula ei erat sacra 9), Thasioque cultu fruebatur 10), unde concludimus Pari eundem fuisse cuius colonia Thasus erat. etiam Anthesteria in eius honorem per totam Ioniam celebrata esse constat. in Bacchi honorem Archilochus ad tibiaram sonum solus canere se posse dicit 77

ὡς Διωνύσοι' ἀνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος

οἶδα διθύραμβον οἴνωι συγκεραυνωθείς φρένας.

quantoperè dei religio post Homerum creverit, hoc statim loco videmus, quo primo totum eius numen paucis verbis adumbratum est. nam duae eius ut ita dicam partes artissime coniunctae sunt. Bacchus hominibus vinum dono dedit; quo συγκεραυνωθείς φρένας poeta dithyrambum dei carmen fundit. novas res novis nominibus uti videmus. nam Bacchi carmen μέλος est; hoc nomen in vetustiore poesi non extat 11), nisi quod in h. Merc. 502 μέλος ἄεισεν

8) Lerschius *Sprachphilosophie d. Alten* III 3 sqq. Schulzius qu. ep. 104 505.

9) Prell.-Rob. 676. — alio loco Archilochus τὸν Νάξιον οἶνον τῶι Νέκταρι παραβάλλει, fr 151.

10) Prell.-Rob. 679.

11) hymn. 19₁₈ οὐκ ἂν τὸν γε παραδρόμοι ἐν μελέεσσι | ὄρνις tibiaram sonus et avium cantus eo comprehenduntur.

legitur scriptura dubitationi obnoxia, v. Schulzius qu. ep. 205₄. διθύραμβος ante Archilochum non invenitur, qua voce hoc loco unius hominis tantum significari apparet. etiam aliorum cultuum, quibus in epica poesi locus non dabatur, vestigia inveniuntur; in Apollinis sine dubio honorem poeta canit 76

αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς ἀλλὸν Λέσβιον παιήονα:

nam eius diem festum celebrari ostendit paeanis nomen: quod nomen invenitur A 473 X 391, Cretici paeanis h. Ap. 518, Λέσβιος παιήων apud Archilochum solum commemoratur. ἐξάρχω apud Homerum B 273 cum accusativo coniungitur βουλὰς ἐξάρχων¹²⁾, ceteris locis cum Genetivo sensu diverso, cf Kaibel. Soph. El. 160; Ω 721 ἀοιδοὺς ἐθρήνων ἐξάρχους invenimus.

Mare et quae cum eo cohaerent apud Homerum et Archilochum creberrime commemorantur. eo clarius apparet, quomodo Archilochus epicum sermonem sequatur, quomodo ab eo differat. mare qua apud Homerum circumscribitur figura κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης B 209 h. 6₄ Cypr. fr 6s Ki. eadem apud Archilochum 9s. figura epica est ἄλός ἐν πελάγεσσι ε 335 h. Apoll. 73; aliis locis ἄλς epitheto πολιή adornatur A 350 M 284 ι 132: quas Archilochus in unam coegit 11 πολιῆς ἄλός ἐν πελάγεσσι¹³⁾. de Neptuno ε 291 (304) dicitur ἐτάραξε δὲ πόντον: Archilochus 54₁ pro imagine his verbis utitur βαθὺς . . κύμασιν τάρσεται πόντος voce κύμασιν et epitheto βαθὺς insuper additis. θάλασσα A 157 appellatur ἠχέσσα: undas addit Archilochus 74s θαλάσσης ἠχέεντα κύματα. ventus cum undis saepius coniungitur, velut in hac figura ἀνεμὸς τε καὶ κύμα ε 134, ἀνεμῶι καὶ κύματι ψ 235, semper ita, ut ventus priorem obtineat locum: Archilochus ordine mutato dixit 43 ἴστη κατ' ἦχην κύματός τε κἀνέμου. eiusdem figurae altera pars κατ' ἦχην in epica poesi non invenitur. alia imago nova legitur 23 κυμάτων ἐν ἀγκάλαις adeo poeta digna, ut Aristo-

12) h. 27₁₈ ἐξάρχουσα χοροῦς.

13) simillimum legitur exemplum h. 33₁₈ λευκῆς ἄλός ἐν πελάγεσσι.

phanes Ran. 704 eam reciperet¹⁴). navis epitheto θοῆς effertur apud Archilochum 4 θοῆς διὰ σέλματα νηός sicut apud Homerum sescenties. contra quod 11₂ γλυκερόν dicit νόστον in Homero non legitur nisi χ 323 νόστοιο τέλος γλυκεροῦ. ex reliquis vocabulis duo addo levioribus omissis. ε 67 B 614 commemorantur θαλάσσια ἔργα, quam notionem Archilochus expressit verbis θαλάσσιον βίον 56. in rhetorica figura quae est ἀδύνατον 74 haec verba leguntur μηδ' ὅταν δελεῶσι θῆρες ἀνταμείψονται νομόν | ἐνάλιον: apud Homerum est νομοῦ ὕλης κ 159, ε 67 κορῶναι εἰνάλια appellantur, contra apud eum translata substantivi νομός notio non invenitur. pro ἐνάλιος forma hexametro non apta εἰνάλιος (ἔναλον h. Ap. 180) in usu sunt.

In iis quoque quae ad bella. pugnasque spectant magnam cum epico sermone similitudinem invenimus, maiorem quam in ceteris quae ad hominum mores instituta vivendi rationem referuntur; qua de causa hoc loco sequantur. de figuris παῖδ' Ἄρῳ Arch. 48 θεράπων Ἐνοαλίῳ ἀνακτος 1 μῶλον Ἄρης συνάγη 3₂ antea diximus, ubi de Marte res fuit, quibus nonnulla addi licet. in Homero leguntur voces velut πολέμοιο . . μέρμερα ἔργα Θ 453, πολέμημα ἔργα E 428, μέγα ἔργον Ἄρης Λ 734; non ad hanc quamquam ad ἴου vocem πολύστονος nomen additur, quo Hesiod. O. 145 usus est Ἄρης ἔργα στονόεντα; simili modo Archilochus dicit 3₃ ξιφῶν δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον. idem quod mortem vulneraque 7 ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαρίζόμενοι exhibet malum illud Cyclopi ξεινήιον ι 370 in mentem revocat qui se Ulixem postremum comesurum esse promittit. sententiam Homericam integram ab Archilocho receptam esse dicit Clemens Str. VI 739 Archilochea 55 νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα ad versum referens nobis non servatum νίκης ἀνθρώποισι θεοῖσ' ἐν πείρατα [θεῶν ἐν πείραι tr.] κεῖται, de quo antea egimus; ne alterum quidem imitationis exemplum 62 ξυὸς ἀνθρώποισ' Ἄρης ~ Σ 309 hoc loco repetendum est. figuram ἐμάρψαμεν ποσίν 59 epicam esse do-

14) contra Nausicrates II 295 K ἤδη φανέντος πελαγίους ἐν ἀγκάλαις utrum Aristophanem an Archilochum respiciat difficile dictu est.

cent loci velut X 201 μάρφαί ποσίν Φ 564 μάρφη ταχέεσσι ποδέεσσι. hominem timidum Archilochus 188 πρόκα appellavit similiter atque Achilles A 225 dicit Agamemnoni esse καρδίην ἐλάφου. unde cum satis appareat, quam crebro Archilochus figuris epicis usus sit, iam in uno exemplo ex elegiis petito videamus, quomodo eae figurae in maiore conexu sese excipere potuerint. fr 3

οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμείαι
σφενδόνας, εὔτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγηι
ἐν πεδίωι, ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον.
ταύτης γάρ κείνοι δαίμονές εἰσι μάχης,
δεσπύται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

in quibus epica est tmesis ἐπὶ . . τανύσσεται, epicum epitheton fundarum θαμείαι (M 44 Ξ 422 θαμείας αἰχμάς); ex epicis figuris composita est nova illa μῶλον Ἄρης συνάγηι; ἐν πεδίωι (παρὰ νηυσίν) Σ 256 in versus initio legitur cum antecedente coniuncti; verbis ξιφέων πολύστονον ἔσσεται ἔργον quid epici insit paullo ante vidimus. epitheton δουρικλυτός ab Homero E 45 N 210 quorundam heroum nominibus additur, ab Archilocho genti tribuitur. denique insigne habes uberrimae imitationis epicae exemplum, quanta non in omnibus elegiis fuerit, nedum in aliis generibus cogitari possit.

Iam ad eas voces transeamus quae ad corpus humanum attinent. quarum non solum singulae apud Homerum et Archilochum eadem sunt, sed etiam figurae quaedam. caput apud Homerum interdum aliis corporis partibus opponitur velut κεφαλή καὶ ὄμοι Γ 227 ζ 235 O 125 κεφαλὰς καὶ χεῖρας φ 225: Archilochus totum corpus comprehendit 121 κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλας. idem quod in hac figura observatur soli alteri nomini epitheton addi χαρίεις, quod potius in priore expectatur, apud Homerum valet Π 798 κάρη χαρίεν τε μέτωπον. nota figura epica est μετάφρενον ἧδὲ καὶ ὄμους θ 528 B 265: Archilochus ea utitur ordine inverso 293 ὄμους κατεσχίαζε καὶ μετάφρενα simul rariore pluralis forma inducta quae apud Homerum non nisi M 428 extat. aliud exemplum habemus 139 πολλὸς δ' ἀφρός ἦν περὶ στόμα. simile quid legitur Γ 168 περὶ τ' ἀφρός δδόντας

γίγνεται (leonis scil. irati) O 607 ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται, et qui locus propius ad Archilochum accedit [Hes.] Scut. 389 ἀφρός δὲ περὶ στόμα . . λείβεται: simile exemplum etiam in ea poesi extare poterat quae nobis periit. eiusdem generis est 37 χαιτήν ἀπ' ὤμων . . κεκαρμένους: Homerus nomina ipsa adhibet, consociatis eis non utitur. contra haud raro haec invenitur figura velut Υ 321 κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀγλόν E 696 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχουτ' ἀγλός cf η 41 ἀγλὸν θεοπέσιον κατέχευε. eisdem verbis quamquam leviter mutatis Archilochus usus est 103₂ πολλήν κατ' ἀγλὸν ὀμμάτων ἔχευεν. gestus implorationis hac figura significatur θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχεον H 177 Διὶ χεῖρας ἀνασχών E 174, eadem apud Archilochum 82 Δημητρὶ τε χεῖρας ἀνέξων. supplicis gestus qui sint Φ 71 sqq describuntur τῆι ἑτέρῃ μὲν ἔλων ἔλλισσέτο γούνων κτλ; nova voce Archilochus usus est 130 προτείνω χεῖρα (καὶ προίεσομαι). ne tangendi quidem verbum in epica poesi legitur quod Archilochus habet 71 χεῖρα Νεοβούλης θιγαῖν. epicum colorem ostendit figura 59₁ ἐμάρψαμεν ποσὶν de qua antea diximus. verbi βαίνω perfecto O 90 B 134 standi notio inest sicut apud Archilochum 58₁ ἀσφαλέως βεβηγῶς ποσὶν: pedum nomen apud Homerum saepe cum eundi notione coniungitur ut E 745 ποσὶ βήετο. cum asini dorso Archilochus 21 Thasum insulam confert novo nomine βάχις inducto. cutis nomen χρώς aequo Homero saepius legitur; Archilochus dicit 100 ἀπαλὸν χροά, qui de cute dicere poterat quod Homerus de cervice N 202 ἀπαλῆς ἀπὸ δευρῆς: etiam nomen ἀπαλόχρωσ in mentem vocatur quod legitur h. Ven. 14 Hes. O. 519. dicere sufficit has voces etiam in epica poesi inveniri: γαστήρ Arch. 78 μηροὶ 72₂ 136 τένοντες 47 ἴνες 138; κνημῶν nomini quod in Homero extat novum adiectivum Archilochus addidit 58₃ περὶ κνήμας ἰδεῖν ροικός. ex altera parte apparet has σκώτην 122 ἀποσκολύπτειν 124 πυγὴν 91 τράμιν 195 μεδέων 138 μύσχης 185 μύκω 47 σάθη 97 μύρτον 164 ἀηδόνας 156 ab epica poesi abhorrere. aliae velut ἀπαλὸν κέρας 171 τυφλάς ἐγγέλουας 101 non nisi certis temporibus in certis regionibus usitatae esse videntur, in quarum numero fortasse habenda est ἀσικός 72 ventris notio. contra quod ἀγκάλῃ non ante Ar-

chilochum 23 extat fortunae tribuam. quibus enumeratis paullum nobis redeundum est ad eas corporis partes quibuscum animum vel animi emanationes coniunctas putabant. cor apud Homerum est laetitiae sedes ὁ 548 καρδίη καὶ θυμός . . . ἰάνθη quocum consentit Archilochus 36 καρδίην παίρνεται praeter formam καρδίην in Homero rarissimam, v. Schulze qu. ep. 383. oculi 25 ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἔμῶν translata fere vi utuntur: apud Homerum ea animi notio nisi fallor non extat. ὀδύνη Homero sunt et corporis dolores et animi luctus; illi ita fere describuntur. Π 517 ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ ὀξείησ' ὀδύνησιν ἐλήλαται Α 398 ὀδύνη δὲ διὰ χροός ἤλθ' ἄλεγεινή (sc. Diomedis e pede vulnerati) E 399 ὀδύνησι πεπαρμένους; luctus significari solet (praeter α 242) φρενῶν vel θυμοῦ voce addita, velut O 24 θυμὸν ἀνίει ἀζηχῆς ὀδύνη O 60 β 79. Archilocha duo sunt exempla doloris corporis cum animi coniuncti: 84 in amorem vehementissimum inlapsus hac descriptione

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
 ἄψυχος χαλεπήισι θεῶν ὀδύνησιν ἔκητι
 πεπαρμένος δι' ὀστέων

Homericum illud ὀδύνησι πεπαρμένος auxit; hic primum amorem imagine expressum invenis quae a nota illa ignis cor et ossa urentis non multum abest. quacum etiam hanc ¹⁵⁾ conferas 103

τοῖος γὰρ φιλόητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυθηεις
 πολλήν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν
 κλέψας ἐκ στηθέων ἀταλάς φρένας.

luctus egregiorum virorum aquis submersorum, in quibus Archilochi sororis maritum fuisse scimus, gravissimus erat:

91 οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνησ' ἔχομεν | πνεύμονας.

hac mira sententia exprimi videtur et medii pectoris dolor luctu effectus et pulmonum pressus quidam flendi vehementia ortus; quam ego non plane perspicio, cui neque veterum medicorum neque nostratrum de eo iudicia nota sint.

15) utraque nostrum poetam in memoriam revocat

*es schwindelt mir, es brennt
 mein Eingeweide.*

Iam voces permultas perlustremus quibus animi natura et vires exprimentur. animi nomen θυμός epicum apud Archilochum 70₁ extat; quem 66₁ ipse alloquitur θυμὲ θύμ' . . κήδεσιν κυκωμένε, cuius usus exemplo sunt in recentiore Odysseae parte verba quae Ulixes καταπτόμενος φίλον ἦτορ dicit υ 17 sqq. apud Homerum extat verbum φρονεῖν sicut apud Archilochum 70₃ 112, necnon mentis nomen φρένας (Arch. 77₂) deest; φρένας quod Arch. 103₃ ἀταλάς dicit prope accedit ad Homericam figuram Σ 567 ἀταλά φρονέοντες unde nomen ἀταλόφρονος Z 400 ortum est. prudens homo dicitur κ 553 φρεσὶν ἦισιν ἀρηρώς: Archilochus 94₃ habet φρένας ἦς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα. plenius Arch. 78₁ dicit νόον τε καὶ φρένας, quae coniunctio apud Homerum non extat, quamquam similis νοήματα καὶ φρένας θ 559; Archilochi verba ipsa leguntur in Scut. 149. νόος epitheto πυκνός utitur et apud Homerum O 461 et apud Archilochum 89₆. callida vulpes 89₅ appellatur κερδαλέη, eadem voce ν 291 h. Merc. 495 homo, ζ 148 μῦθος: ceterum Archilochi nomen κερδαλέη et aliud κερδώ vulpi mansisse videmus ex Suida Hesych. cet. ab amore dicit Archilochus 103₃ non solum oculorum, sed etiam animi vires captas esse: πολλὴν κατ' ἀγλὸν ὀμμάτων ἔχουσεν κλέφας ἐκ στηθέων ἀταλάς φρένας: similiter Homerus Γ 442 με . . ἔρος φρένας ἀμπεκάλουψεν. dementia et animi caecitas inde ab Homero est ἄτη (Arch. 73). imprudens homo Ψ 603 nominatur παρήρορος: νόου παρήρορος addit Arch. 56₃. quod Archilochus verbali figura utitur 94₂ τίς σάς παρήριρε φρένας; exemplo caret epico, nam verbum illud non legitur nisi Π 341 quo loco propria notione utitur; ne haec quidem Arch. 78₁ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν in epica poesi invenitur, quamquam eadem fere figura παρ' ἐκ νόου ἦγαγεν K 391 h. Ven. 36. amore exanimatum Arch. 84₂ se dicit ἄψυχον quod nomen apud vetustiores non legitur. animum vino elatum Arch. 77₂ novo nomine dicit οἴνωι συγκεραυνωθεὶς φρένας. de hominum patientia ac virtute Ω 49 legitur (κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέγκεν) τλητὸν γάρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν: eandem sententiam praebet Archilochus paucis mutatis θ₅ ἀλλὰ θεοὶ γάρ ἀνηκέστοι τι κακοῖσιν . . ἐπὶ κρατερῆν τλημοσύνην ἔθεσαν φάρμακον. . . ἀλλὰ

τάχιστα τλήτε γυναικείον πένθος ἀπωσάμενοι: quomodo Archilochus suam reddiderit sententiam non. opus est exponi; novum patientiae nomen adhibuit τλημοσύνην¹⁷⁾. homo reverentia dignus vocatur αἰδοῖος ut apud Homerum ε 447 ita apud Archilochum 631. implorandi verbo epico γουνόομαι δ 433 O 660 Archilochus utitur 75₁, cui praeterea praesto est προΐσομαι 130 ab epico sermone fortasse alienum: certe sola nomina προΐξ προΐκτης Homero nota sunt. clementem vocat Archilochus 75₂ Ἰλαον brevi media syllaba sicut I 639 T 178 h. 29₉. iustitiae nomen δίκη (Arch. 88₁) inde ab Homero usitatum est. iusiurandum sollemne Homero est μέγας ὄρκος A 233: Arch. 96₁ epitheton postponit ὄρκον δ' ἐνοσφίσιθης μέγαν. poenae nomine θωίη Archilochus 109 usus est, quam formam etiam Homero N 669 β 192 Nauckius et Kaibelius iure reddiderunt. neque vero desunt nova: facinora iniusta et iusta 88₃ dicuntur ἔργα λεωργά καὶ θεμιστά [καθ. tr.]: ne θεμιστός quidem Homericum est adiectivum, cum uno qui in censum venit loco E 761 recte substantivum θέμιστα intellegatur; adiectivi forma θεμιτός non est nisi h. Cer. 207, saepius apud Homerum ἀθέμιστος. iusiurandum violatum Archilochus 96₁ Lycambae opprobrio dat ὄρκον δ' ἐνοσφίσιθης μέγαν: νοσφίζομαι apud Homerum utitur semper propria abeundi vel deserendi notione, semper forma media, nisi loco recentissimo λ 73, cf h. Cer. 92. res quam quis nullo modo accidere posse cum iureiurando dicat, Archilocho 74₁ ἀπώμοτος est novo ac rarissimo nomine uso. quod Telemachus χ 154 fatetur αὐτός ἐγὼ τόδε ἤμβροτον (vel Agamemnon I 116 ἀσάμην) idem. Archilochus 73 alio verbo ἤμβλακον: neque Clementi fides habenda est, qui Str. VI 739 dicit totam Archilochi sententiam ἤμβλακον, καὶ πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄτη κυχήσατο secundum I 116 sq ἀσάμην οὐδ' αὐτός ἀναίνομαι· ἀντί νῦ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνήρ κτλ. factam esse: nam postrema parte abiecta post πολλῶν falso sententiae finem statuit¹⁸⁾. res fide dignae πισταί appellantur 74₅ ut B 124 ω 483 (ἔρμια). Iovem vatem Archil.

17) contra h. Ap. 191 τλημοσύνην hominum miseria est.

18) nonne hoc anthologiae vestigium est?

101-Cr. ἀψευδεστᾶτου nomine exornat sicut Hesiodus Th. 233 Nerea, cui apud Homerum Σ 46 filia est Ἀψευδής. δολοφρονέουσαν Arch. 93₂ feminam appellat praeunte Homero Γ 405. fortem ducem dicit 58₄ καρδίης πλέον, quam figuram Herod. V 111 λήματος πλέος recepit: is usus apud Homerum non invenitur, nam alia est sententia qualis P 211 legitur πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς ἀλλῆς; καὶ εὐθένοιο: tamen καρδίη interdum (M 247) vim habet animi fortis; nomen πλέος simili cum audacia usitatum est μ 92 ὀδόντες πλεῖοι θανάτου. nomina quibus timor appellatur omnia in epica poesi extant velut φόβος 54₃ δέος 74₄ πῶσσουσαν 106 (χ 304 Φ 14 26). verbum ἀπάγχω quod apud Archilochum 67 παρὰ φίλων ἀπάγχεται [v. l. -εο] translaticiam vim habet, apud Homerum propria utitur uno quo legitur loco τ 230 νεβρόν ἀπάγχων. sperandi verbo noto ἔλπομαι usus est Arch. 61₁ sicut Homerus Σ 194 h. 7_{2s}. novum contra est adiectivum ἐπιέλπος 74₅: Homerus nihil nisi ἐπιέλπομαι praebet. etiam contrarium 74₁ legitur χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, quod extat in h. Cer. 219 252 cf h. Ap. 91; substantivum ἀελπίη non invenitur ante Archilochum 54₃. laetitia apud Homerum vario modo exprimitur: καρδίη καὶ θυμὸς ἰάνθη dicit δ 548, similiter Arch. 36 ἄλλος ἄλλωι καρδίην ἰά-νεται. etiam χαίρειν τινί apud utrumque invenitur. Homeri τέρπετ' ἀκούων A 474 apud Archilochum 79₂ redit τέρφεται δ' ἀκούων qui praeterea habet ἐτέρπετο 29₁ θαλίης τέρφεται 9₂ quae figura Hesiodum in memoriam vocat O. 115 τέρποντ' ἐν θαλίητιν locumque Hesiodo et Archilocho recentiorem λ 603 τέρπεται ἐν θαλίηι [aut θαλίηις] (cf p 43). eadem figura paullum mutata legitur Arch. 13₂ τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφίπων: τερπωλὴν singularis legitur σ 37. cum carminibus Arch. 22 gaudia componit καὶ μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει. cantus vi velut arte magica homines capi cum dicit novum verbum adhibet 112_a Cr. κηλεῖται δ' ἔτις ἐστὶν ἀοιδαῖς. ad iucundam rem designandam hae ei praesto sunt voces epicae καλὸς ἐρατὸς 21 (1₂ Musarum donum ἐρατόν dicit), haec nova χαρτοῖσιν (χαῖρε) 66₆. gratia 63 χάρις est ut apud Homerum, qui etiam verbum χαρίζομαι praebet ω 283 quo utitur Arch. 7 ξείνια . . λυγρὰ χαρίζομενοι 75₂ χαρίζεο δ' οἴαπερ

χαρίζεαι. amandi verba φιλέω 58₁ 80 ἠράσσατο 30₂ inde ab Homero usitata sunt, item amici nomen φίλος 9₆ 67 78₃ 111, adiectivum φίλος 14₁ 74₉ quod ω 517 extat in illa figura πολὺ φίλιταθ' ἐταίρων ab Archilochō 79₂ recepta. invidiae nomen ζῆλος Homero ignotum primum legitur apud Hesiodum Th. 384 O. 195. cupiendi verbo Archilochus 176 usus est κραίνειν¹⁹⁾ quod Z 507 = O 264 secundum interpretes veteres plane diversam habet notionem τοῖς ποσὶ κρούειν. magnum amoris desiderium 103 φιλότῆτος ἔρωσ vocatur quae voces apud Homerum non coniunguntur. πόθου nomine post epicōs poetas Arch. 84₁ 85 utitur: 85 quod dicit πόθος με δάμναται idem de Venere legitur Ξ 199 h. Ven. 17; imprimis autem Hesiodus audiendus est qui Th. 121 (911) eodem amoris utitur epitheto quo Archilochus: Ἔρωσ . . λυσιμελήσ πάντων τε θεῶν πάντων τ ἀνθρώπων δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, quocum congruunt Archilochi verba μ' ὀλυσιμελήσ . . δάμναται πόθος. mirandi verbum θαυμάζειν 74₆ epicum esse (σ 411) constat; adiectivum θαυμάσιος 74₂ quod apud Homerum deest legitur in h. Merc. 443 et Hes. Th. 584 (loco ut videtur recentiore). similem notionem habet ἀγαίομαι 25₂: apud Homerum legitur uno loco υ 16 ἀγαιομένου κακὰ ἔργα quo vis suscensendi ei inest, irascendi etiam apud Hes. O. 333. iram Homerus verbis χολόομαι et ἀσχαλάω significat sicut Arch. 95 66₆. praeterea nova habet irae et odii vocabula: versus ille de quo antea egimus χολήν οὐκ ἔχεις ἐφ' ἦπατι ad iram pertinere videtur; quo modo χολῆς vocis translata notio praeparatur ab Aeschylō cet. usitata. homo invisus 80 dicitur στοργός, 178 κύφων, quam vocem pro κακός δλέθριος usurpatam esse grammatici testantur. vulpini catuli ab aquila rapti pullisque propositi sunt 38 δαῖπνον αἰγνές; de voce quae antea non legitur egit Kaibel. Soph. El. 153 sq. hominem qui risum movet 94₄ adloquitur πολλὸς ἀστοῖσι φαίνεαι γέλωσ²⁰⁾: cachinni nomen γέλωσ Homericum esse constat. adiectivum γελῶτον 79₁ in-

19) 'si recte de Archilochō tradunt, apparet κραίνειν verbum tunc ita explicatum fuisse ut esset i. q. ἐπιθυμεῖν' Kaibelius.

20) cf Sem. 7₇₄ τοιαύτη γυνή εἶεν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλωσ.

venitur, cuius uno quo legitur Homericō loco B 215 forma γαλοῖος est. gloriandi vel iactandi verbum ἀγάλλομαι 61 664 apud Homerum exstat B 462 P 473 sicut aliud κερτομέειν Arch. 64 B 256 v 326. praeterea apud Archilochum legitur novum adiectivum γαῦρος 582; plane nova notione utitur ἀγέρωχος 154 quod Γ 36 cet. nomen est hominis valde honorati, apud Archilochum ἀούτμου καὶ ἀλαζόνοσ. superbiae nomen inde ab Homero ὕβρις est Arch. 88 35, qui 35 imagine utitur ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλωσαν: verbum rarissimum ἀποφλόζω in epica poesi non legitur. impudentiam Arch. 785 appellat ἀναιδείης nomine epico A 149. multa sunt malorum et rerum adversarum nomina, quae pleraque apud Homerum leguntur, interdum ab Archilochō aliis epithetis efferuntur. τὸ κακόν τὰ κακά cōferrimum nomen est; ἀνηκέστοισι κακοῖσιν dicit Arch. 95 sicut Hes. Th. 612: etiam apud Homerum translata adiectivi notio extat ἀνήκεστος χόλος O 217. κήδεα στογίεντα 91 figura epica est, ι 12; Arch. 66 dicit κήδεα ἀμήχανα, quocum conferas ἀμήχανα ἔργα Θ 130. etiam miseriae nomen διζύς 52 epicum est. praeterea Archilochi sunt duae figurae quae apud Homerum non inveniuntur: homines aquis demersos 10 dicit ἀντηρά Ποσειδάωνος ἄνακτος δῶρα: res adversae apud Homerum non δῶρα vocantur; quamquam ironicam quandam notionem sentimus h. Cer. 147 = 216, cf Theogn. 1033; similiter apud Hesiodum O. 82 85 sq Pandora eo nomine utitur; vocis ξεινήια eundem usum ι 370 certae occasioni adaptatum de-nuo afferam. dolorem dicit 95 αἰματόεν ἔλκος quae figura, cum neque ex Homero neque ex sua dialecto hauserit, ad eius ingenium cognoscendum valet. infelix ab Archilochō 84 δούτηνος vocatur ut ab Homero, Thasum 129 dicit urbem τρις οἰζυρήν adiectivo homericō ex analogia figurarum τρις μάκαρ τρις ὄλβιος aucto. alia nomina nova sunt: ἀνολβος 60 et λιπερνῆτες 50 quorum hoc imprimis ad fortunas spectat. non sine audacia animum ita adhortatur 66 θυμὲ θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κωκωμένε: verbum miscendi vim habet (cf A 638 x 235) ad animum translata, id quod apparet sententia simillima a Kaibelio mihi indicata Democriti fr 94 N ἀνθρωπίνην βιοτήν . . πολλῆται κηρσι ζυμπεφυρ-

μένην καὶ ἀμηχανίησιν cf Plat. Phaed. 66b; translate Homerus verbo non utitur. Philoctetem serpentis ictu vulneratum Homerus B 723 dicit Ἐλαεὶ μοχθίζοντα κάκῳι δλοφρονος ὕδρου, levius Archilochus 137 φθειρεῖ μοχθίζοντα. luctus nomen πένθος inde ab Homero notum erat, Archilochus acute dicit 9₁₀ γυναικεῖον πένθος: vocem γυναικεῖος addam apud Homerum legi uno loco recentissimo λ 437 γυναικείας διὰ βουλάς, apud Hesiod. O. 753 μηδὲ γυναικείωι λουτρῶι χροῖα φαιδρόνεσθαι ἀνέρα. verbum ὀδύρεσθαι epicum Archilochus 66₄ adhibuit ad gravissimum luctum depingendum καταπεσῶν ὀδύρεο.

In hac parte eas res imprimis perlustravimus quae Homeri Archilochique temporibus ut eadem erant celebritate ita iisdem utebantur nominibus. iam cum ad cottidianum vivendi usum ad instituta ad naturae notitiam perquirendam aggressi iis rebus operam damus, quae aut in annos fere commutarentur aut auferentur, multo maiorem etiam nominum novorum inveniemus ubertatem.

De vivendi consuetudine ex ornatu et suppellectile nonnulla discimus; plurima eorum nova esse videbimus. capillorum habitum agnoscimus 29 ἢ δὲ οἱ κόμη ὄμους κατ-εσκιάζει καὶ μετάρφρα²⁰). κόμης vox quae 29 30 legitur, etiam in epica poesi adhibetur, sicut alia ἀπεκείρατο χαιτήν Ψ 141 146 ω 46 qua utitur Arch. 37 χαιτήν ἀπ' ὄμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος. e ceteris quae apud epicos poetas non inveniuntur maiorem habitus ornatum et iactationem coepisse intellegimus. non solum diligenter pectendi mos colebatur (ἐκτενισμένοι 165), quem nimium Semonides vituperat 7₆₅ αἰεὶ δὲ χαιτήν ἐκτενισμένην φορεῖ βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην. ea igitur mulier semper facit, quod virgo apud Archilochum 29 in die festo celebrando. etiam aliae voces apud Archilochum primum leguntur velut βοστρύχοισι γαῦρον 58 διαβεβοστρυχωμένον 162, amicum cincinnatum²¹) ut κερσπλάστην illudit 57₁, contra 58₂ duces ὑπέξυρημένον contemnit. hominem quendam βοστρύχοισι γαῦρον videtur 196 τρίχουλον appellasse. feminae unguentis capillos et pectora²²) de-

21) similis habitus aspicitur in multis vasis antiquioris notae.

22) de hoc more cf e. g. Alc. 36 42.

libuebant: 30 ἐσφυρισμένας κόμας καὶ στῆθος ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο, 31 οὐκ ἂν μύροισι γρηῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο: Se-monides, quo apertius illius aetatis morem describamus, eidem illi feminarum generi opprobrio dat 7₆₄ καὶ μύροις' ἀλείφεται: apud Homerum (praeter Venerem et Parin, si credas veteribus) pro unguento oleo utebantur. etiam in suppellectile quaedam inveniuntur nova: vasorum genus quod est ἄγγος Arch. 5 sane apud Homerum Π 643 invenitur, quamquam nullo loco singularis extat; πώματα opercula quibus β 353 amphorae clauduntur etiam Archilochi aetate usitabantur 4₂. alia vasorum genera velut κόθων 4₁ κάδος 4₂ ante Archilochum non inveniuntur, neque vox σωλήνος (Arch. 5 διῆξ' σωλήνος ἐξ ἄγγος). vasculum²³) ferreum κόρτη commemoratur 177. muscipulae partem cognoscimus 90 ῥόπτρον, quae secundum grammaticum testimonium (schol. Ar. Ach. 187 cf Et.M. Suid. s. σκανδ.) σκανδάληθρα dicebatur. de ἔπου nomine postea agendum erit. de cibo et potu etiam in his carminum generibus multa verba fieri neque expectes neque invenies, siquidem praeter vinum nihil fere poetis videbatur commemoratu dignum.

homerica figuram legimus οἶνον ἐροθρόν 4₃ (ε 165; praeter h. Cer. 208 semper in fine versus collocatam); Ismaricum vinum egregium habet et Archilochus 2₂ et Ulixes ι 196 (cf 198 40). μέθυ 78₁ novo utitur epitheto χαλκίρητον quo merum significatur. alio loco Naxium vinum ab Archilocho Nectari comparatum esse audimus 151. quomodo poeta per vinum ad dithyrambum in Bacchi honorem faciendum adduceretur egregium reliquit documentum 77₂ οἶδα διθύραμβον οἶνω συγκεραυνωθείς φρένας. barbarorum cerevisia βρωτον non sine contemptione in comparatione humili adhibetur 32. militum cibus 2₂ est μάζα μεμαχμένη quod nomen primum legitur apud Hesiodum O. 590; verbi μάσσω non extat exemplum Archilochi vetustius.

Inter eas voces, quae ad instituta publica et civitatem spectant, ab epica poesi alienae praevalet. quasdam epi-

23) vel potius ἀγγεῖον τι οἶον οἰκίσκος ὀρνίθειος (Poll. X 160), cf Herod. I 191 Diod. III 19.

cas postea apud omnes usitatas velut πολῖται (Arch. 50) ἀστοί (91 631 81 94) commemorari sufficit. etiam id attigisse satis est Parum ab Archilocho 117 πόλιν dictam esse (cf 129 Θάσον . . τὴν τρις οἰζυρὴν πόλιν) eodem modo quo B 677 Cos, E 230 Lemnus insulae. contra nova nomina gravissima sunt. Πανελλήνων nomen B 530 in versu legitur ab Aristarcho damnato ab Apollodoro (ap. Strab. VIII 370) neglecto qui recens esse videtur; quo usus est praeter Hesiodum O. 528 Archilochus 52. nova civitatis forma τυραννίς 25₃ invenitur, cf p 25⁵. etiam in iure dicendo maiorem esse videmus recentioris aetatis ubertatem. pro μάρτυς Homerus π 423 nominativum praebet μάρτυρας, sexies scripturam μάρτυροι a Zenodoto frustra in μάρτυρες mutatam: μάρτυρας legitur h. Merc. 372 μάρτυρα Hes. O. 371, τὸν μάρτυρα apud Archilochum 152. de figura 96₁ ὄρκον δ' ἐνοσφισθῆς μέγαν antea vidimus. σύμβολον quae vox apud Homerum deest h. Merc. 30 omen significat, quo loco Mercurius quod testudinem invenit σύμβολον vocat; paullum mutata vi Archilochus vocem adhibuit 44 μετέρχομαι σε σύμβολον ποιούμενος, de quo loco Philochorus ap. sch. Pind. O. XII 10 dicit τὰς ἐκ φήμης μαντείας τουτέστιν κληδόνας καὶ παρμυδὸς ἢ φωνάς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολα λέγεσθαι, χρῆσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητρα. hospitii symbolum apud Homerum mensa est, quae hospites artissime inter se conectebat, cum ξενίη τράπεζα ξ 158 φ 28 35 sacra haberetur; de sacro convivio hospitali Lycaon Φ 76 sqq Achillem admonet: Archilochus 96 ἄλας τε καὶ τράπεζαν composuit quae apud Homerum non coniunguntur, etiamsi λ 123 (inde ψ 270) ἄλαςσι salis notio inest. furis nomen φηληγτής quod apud Homerum non extat in h. Merc. quinquies legitur, apud Hes. O. 375, apud Arch. 46 φηληγτα νόκτωρ περὶ πόλιν πωλευμένωι (Eust. 1889) traditum est. vitae humanae cursum si sequimur, permultas invenimus voces epicas, paucas novas velut σκελήπερον(?) 193 quam Hesychius νηπίου nomine explicat. iuventutis robur est ἦβη Π 857 Arch. 115. ad nuptias pertinent figurae epicae οἶκαδ' ἄγεσθαι Γ 404 72 = 93 h. 617, qua Arch. 98 usus est, et γάμον δαίειν T 299. δ 3 λ 415 h. Ven. 141: γάμον μὲν οὐκ

ἐδαισάμεν dicit Arch. 99. Minerva Ulixi senis habitum datura eum alloquitur v 398 κάρψω μὲν χροῖα καλόν, quod consilium v 430 perficit: eodem senectutis indicio Archilochus 100 utitur οὐδέθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα· κάρφεται γάρ ἤδη. mors in epica poesi saepe verbis θανάτου τέλος circumscibitur, eam effugere est ἐκφυγεῖν θάνατον καὶ κῆρα Φ 66 cf A 362 Γ 449: Archilochus cum illa figura hoc verbum coniunxit 63 ἐξέφυγον θανάτου τέλος, ad quem proxime accedit Homerus ε 326 τέλος θανάτου ἀλλεῖων. illam figuram τοίους γὰρ κατὰ κῶμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ἔκλυσεν 93 hoc loco in memoriam revocamus. mortuorum corpora ut Homeri ita Archilochi temporibus cremabantur: ad quem usum pertinet Arch. 12 εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαριῆντα μέλεα Ἑφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἴμασιν ἀμφεπονθήθη: de voce ἀμφεπονέομαι postea dicemus. ex magna officiorum copia quae de commercio et quaestu cottidiano comperimus ante omnia proponamus. B 614 de Arcadibus dicitur οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμύλει rei navalis ignaris, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μεμύλεν ε 67 ad aves maritimas transfertur; de victu maritimo loquitur Arch. 51 ἔα Πάρον καὶ οὐ κα καῖνα καὶ θαλάσσιον βίον. fullonicae prima mentio fit Arch. 169 κέεται δ' ἐν ἵπῳ, quam vocem Pollux VII 41 X 135 ita explicat τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ.

Iam animalium plantarumque nomina perlustremus. bestiarum nomen θῆρες 747 etiam Homero notum est; θηρίων nomen, 883 893, legitur x 171 180 h. Ven. 4. singula animalia compluria leguntur, e quibus πρὸς 188 uno loco homerico ρ 295 extat; item ὄνος 21 97 non nisi A 558 in comparatione adhibetur (v. Hehn. *Kulturpflanzen und Haustiere*⁵ 108), quorum numerus posteriore aetate egregie auctus est; apud Archilochum 79 haec legitur comparatio ὡσεὶ τ' ὄνου Πριηνέος κήλωνος . . ὀτρυγητάγου: Prieniensibus igitur illis temporibus asini erant admissarii; κήλωνος nomen hoc loco primum legitur. ad agros colendos bubus utebantur (βοῦς ἐργάτης 39 ταῦρος 135) etiam Homeri temporibus usitatis. vulpes autem, qui Archilochi notissimus est 86 88 118, in Homero non extat, sed primum in Margita fuit ad quem Zenobius V 68 spectare videtur. cum vulpe in fa-

bula quadam coniungitur πύργος 89₃ 91 cuius nomen antea non legitur. alio loco Archilochus secundum Margitae exemplum ἐχίνον vulpi opposuit 118. aves Homero notae sunt κορώναι ε 66 quas Archilochus 19₁ 109a Cr. commemorat. praeterea αἰετός quo Arch. 86₂ in fabula utitur P 674 extat; aquilarum genus quoddam πύγαργοι 189 primum invenitur. ut haec avis ne κηρύλος quidem 109a Cr. in epica poesi extat. timiditatem Arch. 106 depingit πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα, quae imago diligenti observationi deberi videtur. pisces qui inveniuntur δελφῖνες 74₇ et ἐγγέλουες 101 etiam Homerus novit Φ 22, Φ 203 353. cicada Homerus semel comparationis causa utitur Γ 151 ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τέττιγες εἰοικότες οἳ τε καθ' ἕλγην δεινδρέωι ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν: Hesiodus O. 582, quomodo stridor efficiatur exponit ἡχέτα τέττιξ δεινδρέωι ἐφεζόμενος λιγυρήν κατεχεύετ' αἰοδὴν πυκνὸν ὑπὸ πτερόγων: aliam eius naturae partem Archilochus 143 indicat, ut Luciani verbis utar, εἰκάζων ἑαυτὸν τῶι τέττιγι φύσει μὲν λάλωι ὄντι καὶ ἀνεῦ τινὸς ἀνάγκης, ὅπότεν δὲ τοῦ πτεροῦ ληφθῆι γεγωνότερον βοῶντι. apud Archilochum σάλπιγξ fuit στρόμβου nomen 192: in hoc nomine explicando adiuvamur schol. Lycophr. 250: πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὴν σάλπιγγα τούτωι (sc. τῶι στρόμβωι) οἱ παλαιοὶ ἐν τῶι πολέμωι ἐχρῶντο. in Homero σάλπιγξ non nisi Σ 219 in comparatione (σαλπίζω de caelo tonante Φ 388) extat, quo loco tubae sono urbis obsessae incolae conclamantur. certum concharum genus χηράμβη apud Archilochum primum 198 invenitur.

Plantarum quae in Archilocho legimus nomina plurima novā sunt. solum enim μήκωνος 108 nomen uno Homeri loco Θ 306 extat. de rosa quid iudicandum sit, difficile est dictu; siquidem ipsa Homero ignota fuisse videtur qui nihil praebet nisi ῥοδοδάκτυλος notum Aurorae cognomen et uno loco Ψ 186 ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίωι ἀμβροσίωι, de Veneris scilicet oleo. unde recte V. Hehn *Kulturpl.*⁵ 200 conclusisse videtur rosam tum ignotam fuisse, solam famam eius ad Graecorum aures pervenisse, nisi forte Rhodi insulae nomen vetustissimum ei contradicit: secundum ῥοδοδάκτυλος nominis exemplum h. 31₆ (cf. Hes.

Th. 247. 251) Aurora ῥοδόπηνος appellatur qui loci in hac re decernenda nihil valent. Archilochi ipsius fere temporibus rosam in Attica ignotam fuisse Hehnius ex h. Cer. collegit; in quo praeter Oceanitidum nomina Ῥοδεία 419 Ῥοδόπη 422 inveniuntur ῥόδα 6 et ῥοδείαι κάλυκες 427, at inter alios flores in prato florentes. in Cypr. fr 34 Ki. legitur ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθει καλῶι, ad quae verba Archilochi 29₂ ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος prope accedunt quo loco primo rosae frutex commemoratur. ficus apud Homerum non occurrit nisi recentioris originis locis ω 246 (Wilamowitz. *Hom. Unt.* p 74) et λ 590 = γ 116, quos locos Wilamowitzius ib. 198 169⁶ recte Archilochi recentiores habere videtur; σῦκον δ' ἐπὶ σόκωι matureseunt in Antinoi horto γ 121. quare Archilochi σοκῆ πετραίη 19₁ et Paria σῦκα 51 inter prima vocis testimonia habenda sunt; idem nomen Συκοτραγίδης 194 composuit.

Homerus cui vinum usitatissimum, σταφυλῆς nomen notum esse constat, tamen acini nomine non utitur; cuius vetustissimum testimonium est Archilochi 191 qui secundum Ionicam dialectum pro ῥαγός formam ῥωγός scribebat. κοκκουμήλων nomen apud eundem primum 173 legitur. etiam μεσπίλων Archilochus 180 primus mentionem fecit. myrtus quem arborem auctor h. Merc. (81 μῦρσινοειδέας ὄζους) novit apud Archilochum 29₁ legitur ἔχουσα θαλλὸν μῦρσίνης ἐτέρπετο: quamquam reticendum non est B 616 Elei loci nomen legi Μύρσινος ἐσχατόωσα; myrtus igitur Homeri temporibus notus fuisse videtur²⁴).

Ex tota hac materia satis multa discere videmur. siquidem in interioris poetae animi partem hic illic penetravimus quamquam a delectu verborum egressi. invenimus multa in epica poesi inaudita, multa inde recepta: in his ipsis insignem Archilochi libertatem cognovimus etiam iis praetermissis pulcritudinibus, quae sentiendo potius reliquimus. novam autem quaestionem, quae hoc loco oritur, indicare licet, non expedire. consulto inter figuras allatas locos recepi quibus hymnorum vel aliorum

24) cf Englerus ap. Hehnius l. s. 229.

carminum auctores simili qua Archilochus novandi libertate uti videntur; quae quanta et qualis sit perquirere magnum censeo, unde varietatem quandam poetarum ostendi posse confidam.

B.

Ad poesin Archilochi melius percipiendam de graviorum quorundam verborum usu nobis agendum est et epicorum et recentiorum. ac primum quidem epicis operam demus; quorum cum plurima in antecedente parte perlustraverimus, hoc loco de iis solum dicendum est, quae notione aut structura aut forma ab Homeri usu differunt; trita autem vocabula quaenam epica sint, ex indice facile videbis. his vocibus eae addendae erunt, quae ab Homero alienae apud Hesiodum aut in hymnis maioribus primum inveniuntur.

Atque notione apud Archilochum hae voces utuntur ab epico usu diversa:

ἀγαίωμα] apud Hom. uno loco legitur υ 16 (καρδίη) τοῦ ἔνδον δλάττει ἀγαιομένου κακά ἔργα: irascendi igitur notio verbo inest sicut Hes. O. 333 τῶι δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγάζεται. contra apud Arch. 25₂ οὐτ' ἀγαιομαι θεῶν ἔργα invidiae notionem praebet sicut apud Herod. VIII 69 ὄσοι μὲν ἦσαν εὐνοοὶ τῆι Ἀρτεμισίη . . . οἱ δὲ ἀγαιομένοι τε καὶ φθονέοντες αὐτῆι κτλ. verbum haud dubie Ionicum esse Kaibelius me monet, quocum Herodotus, ne male quis intellexeret, coniunxerit vulgare.

ἀγέρωχος] de vocis apud Homerum Γ 36 cet. Hesiodum fr 33₁ Rz. notione id unum constat nomen id esse honorificum, contra apud Arch. 154 idem fere quod ἀλαζῶν ἄκοςμος. de vocis apud posteros usu alio loco dicemus.

ἀσκή] ἀσκόν inde ab Homero nomen pellis vel cullei esse constat. contra apud Arch. 72 leguntur obscuriora καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκόν κτλ.: secundum schol. Eur. Med. 679 τὸν περὶ τὸν γαστέρα τόπον dicit. eodem loco oraculum legitur Aegeo datum ἀσκού τὸν προῦχοντα πόδανα . . . μὴ λύσῃς, ad quod Eur. Med. 679 alludit ἀσκού μὲν τὸν προῦχοντα μὴ λῶσαι πόδα κτλ. aliud huius notionis exemplum non invenitur.

γενναῖος] apud Homerum non legitur nisi E 253 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλωσκάζοντι μάχεσθαι quo loco γενναῖον, ut notis Aristotelis verbis utar, est τὸ μὴ ἐξιτάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως. de generis nobilitate Archilochum 107 dixisse πάρ-ελθε, γενναῖος γὰρ εἰς Athen. XIV 653d testatur. eandem vim habet apud Herod. I 146 173 Thuc. Plat. trag.: honestatis nomen a tragicis factum esse videtur.

δῆμος] apud Arch. 184 meretriculae epitheton fuisse traditur. quomodo is usus ortus sit, docet locus M 213 οὐδὲ ... ἔοικεν δῆμον ἐόντα παρὲς ἀγορευμέν, quo nomine homo plebeius dicitur. Cyprium feminae publicae nomen δημίη apud Hesychium legitur.

ἔμπλην] apud Arch. 111 ἔμπλην ἐμεῦ γε [τε: Kaibel.] καὶ φίλου notionem χωρὶς habet, quam glossam Apoll. Soph. 67 τῶν ἀπαξ εἰρημένων esse dicit. Archilochum imitatus est Callim. h. Del. 72 φεῦγε δ' ὄλη Πελοπηλὶς ὄση παρακέλιται Ἴσθμῳ ἔμπλην Αἰγυπιοῦ γε [τε: Wilam.] καὶ Ἄργεος, unde, id quod Kaibelius me monet, Nic. Ther. 322 κερῶν ἔμπλην δέμας ἄμορφον sua hausit. his igitur locis ἔμπλην idem fere est quod πλήν.

κέραξ] ἀπαλὸν κέρας Ach. 171 pro αἰδοίου nomine adhibuit; item Melager AP XII 956.

χροαίνω] Z 507 = O 264 χροαίνων antiqui (Hesych.) verbis τοῖς ποσὶ κρούων explicabant: apud Arch. 176 verbum idem valuit quod ἐπιθρομῆν (schol. Ven. A et Par. Z 507), v. p. 59¹⁹.

παρασίρω] apud Homerum uno quo extat loco Π 341 ἔσχεθε δ' οἷον δέρμα, παρήερθη δὲ κάρη genuinam notionem habet ('= παρηγέχθη' Apoll. 128, 23 Hesych.); Archilochus 94₂ τίς σὰς παρήερε φρένας; tralaticia usus est; cum eadem utatur Oppian. hal. IV 19 παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι μαινομένην neque desint exempla similia Homericam velut Ψ 603 ἐπεὶ οὐ τι παρήορος (νόου παρήορος Arch. 565) οὐδ' ἀεζίφρων ἦρθα πάρος· γῶν αὐτε νόον νίκησε νεότη, etiam verbi παρασίρω eadem notio in epica poesi olim extitisse videtur. — cf Hesych. παρηρία· μωρία.

πρόξ] hoc cervi nomen (ρ 295) Arch. 188 ad hominem

timidum transtulit; simile quid A 225 legitur κονός θυματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

σάλπιγξ] Σ 219 σάλπιγξ tuba est ut semper: apud Arch. 192 σπρόμβου nomen fuit qua de re antea p 65 egimus.

τρέπω] Arch. 166 ἔτρεψεν simplex adhibuit pro πω-
ἔτρεψεν, ἠπάτησεν, qui usus neque apud Homerum neque apud
posteriores invenitur.

Ad ea vocabula transimus quorum structura ab Ho-
mero diversa est:

ἀμφιπονέομαι] in epica poesi medium verbi usitatum
est velut Ψ 681 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφιπονεῖτο. etiam
de funere dicitur Ψ 159 τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
κῆδεός ἐστι νέκος quam vim etiam loco recentissimo habet
υ 307 πατήρ τάφον ἀμφιπονεῖτο. medium invenitur postea
apud Apoll. R. III 251 ἀμφιπονεῖτο. Herod. II 63 περὶ τῷγαλα
πεπονέσθαι praebet. contra apud Arch. 12 εἰ κείνου κεφαλὴν
καὶ χαρίεντα μέλα Ἡφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἴμασιν ἀμφι-
πονήθη forma passiva activa notione utitur. rem nobis
non cum Archilocho solo esse comprobatur epigrammate
179 K. (Corcyrae reperto, s. VI. in.) in cuius v. 6 legitur
Πραξιμένης . . . τότε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη: recentioris
igitur cuiusdam Ionici sermonis vestigia agnoscimus quae
etiam in aliis verbis licet persequi. νοσφίζω verbi aor.
med. legitur δ 263 τ 339 579 φ 77 104 λ 425: contra νοσφι-
σθεῖς non nisi loco recentiore λ 73, cf h. Cer. 92²⁵); apud
Arch. 961 ἔρκον δ' ἐνοσφισθῆς μέγαν item passivum legitur.
eadem res est in aoristo verbi ἵσταμαι, qui apud Ho-
merum plerisque locis ἔστην est. passiva forma non le-
gitur nisi ρ 463 ἐτάθη et loco recentissimo λ 243 περιστάθη,
quae forma praeterea legitur Hes. Th. 674 κατέσταθεν Arch.
66 κατασταθεῖς, Sappho 53 Hippocr. V 308 Herod. III 130;
cf W. Veitch *Greek Verbs irreg.* 4339, Schneiderus Callim. I 353.
item in vetustiore Odysseae parte²⁶) med. ἐφραζάμην usi-

25) Frohwein. verbum Hom. 95. Franke de hymn. Cer. Kil. 1881
p 17. — quod φ 77 104 τ 579 est νοσφισσάμενη τότε δῶμα κουρίδιον The-
ogn. 1291 in suum usum vertit πατρός νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη.
cf Theogn. 94.

26) casu media forma πιστώσαντο quae Z 233 Φ 286 legitur in ve-

tatum est (Frohwein l. l. 139 sq): ἐφράσθη legitur non nisi φ 260 quem versum 'redactor' τ 485 mutuatus est, postea apud Herod. I 84 V 92⁴⁷ VII 46 IX 19 107 IV 76 200; v. Veitch. l. l. p 688 Dittenberger. Herm. 32 p 34.

ἀμώμητος] M 109 (h. 33s Scut. 102) cognomen heroum est. Arch. 6₂ ἔντος ἀμώμητον vocem ad res transtulit sicut Pind. P 2₇₄ καρπὸν ἀμώμητον.

ἀνατρέπω] apud Hom. medium legitur Z 64 Ξ 447: acti-
vum primum extat Arch. 56₃ πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ'
εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσι, postea apud Alc. 25₂ Herod. I 32
Hippocr. π. ἄρθρ. IV 282, denique apud omnes.

ἀπόπροθεν] vox in epica poesi, quamquam extat, non
cum Gen. coniungitur neque apud Theogn. 595 et Apoll.
R. I 39; Gen. post Arch. 25₄. ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν
ἐμῶν non legitur nisi apud Arat. 459 (Quint. Sm. XIV 389).

ἔντος] Arch. 6₁ ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον. singularis in
epica poesi non legitur; posteriores voce omnino non usi
sunt.

ἐράω] apud Homerum legitur sola media forma velut
ἐραμαι Γ 446 ἡρασάμην Ξ 317 ἡράσσατο Υ 223 (item Arch. fr 30);
Arch. praebet activam 25₃ μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος ut
Sem. 1₂₃ οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν. passiva utitur Herod. I 96
ἐρασθεὶς τυραννίδος.

κλίνω] apud Homerum cum Dat. coniungitur Γ 135
ἀσπίσι κεκλιμένοι. Arch. 2

ἐν δορὶ μὲν μοι μάζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος

Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος

quod cum ἐν coniunxit ceterarum partium analogia ductus
esse videtur.

τερπωλή] Arch. 13₂ τερπωλὰς καὶ θαλίαις ἐφέπων 22 καὶ
μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει plurali utitur. apud
Homerum uno quo legitur loco σ 37 οἶην τερπωλήν κτλ. sin-
gularis extat ut apud Theogn. 984 1068. Ap. R. IV 1166;
cf p 43.

Inter vocabula diverso modo formata haec eminent:

---

tustiore Odysseae parte non extat: passiva legitur locis recentioris no-
tae φ 218 ο 436 cf h. Merc. 536.

[ἀμφάδην] Arch. 66₁ μήτε . . ἀμφάδην ἀγάλλο: epicae formae sunt ἀμφαδίην et ἀμφαδά²⁷⁾.

[γελοῖος] Arch. 79₁ χρῆμά τοι γελοῖον ἐρέω. vox in epica poesi non legitur nisi B 215 quo loco γελοῖος forma extat.

[διέξ] vocem cum Gen. coniunxit Arch. 5 διέξ σωλήνος ἐς ἄγγος, cum Acc. 164 διέξ τὸ μύρτον. διέξ forma compluribus Homeri locis extat, φ 299 h. Merc. 158²⁸⁾. apud Hippocr. Herod. Thuc. non nisi in compositionibus extat velut διεκπλέω διεξελᾶν διεξοδος, quae ceteris dialectis alienae ex Iade in κοινήν transisse videntur. Archilochi loci propterea a grammaticis servata sunt, quod ξ ante consonantem praebent; quem usum Ionicum fuisse demonstrari licet. nam idem observatur apud Parmenidem 8, 37 D. πάρεξ τοῦ ἐόντος Herod. πάρεξ τοῦ e. g. I 192_{1,14} III 91₁₀ 97₂₀ IGA 491b Roehl. (Cyzic.) παρῆξ ναυ . . ο, v. Kühnerus-Blass. I 1, 297b; etiam in κοινήν transiit; cf Krebsius *die Praepositionsadv. in der späthistor. Gräcität* I (Monaci 1884) p 47. W Schmidt in *Fleckeis. ann. suppl.* XX 520.

[θωιή] trisyllaba forma Archilochus 109 ὡς δ' ἄν σε θωιή λάβοι usus est²⁹⁾. epica forma θωιή est β 192 N 669 et quidem trisyllaba correpta vocali, v. s. p 57. praeterea nomen non legitur:

[ὄρεσχος] in lexico Messan. de ι adscripto Mus. Rhen. 47, 409 traditur Archilochum pro epica forma ὄρεσχωῖος [l. ὄρ.] hac ὄρεσχος [l. ὄρ.] usum esse quae ex Aesch. Sept. 532 Eur. Hipp. 1277 Cycl. 247 nota erat.

[παρόγω] Arch. 78₁ ἀλλά σ' ἢ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναιδείην. verbum postea pervulgatum in epica poesi ipsum non legitur: contra K 391 invenitur πολλῆριν μ' ἀάτησι παρῆξ νόον ἤγαγεν cf h. Ven. 36.

27) adde ἀμφαδόν epigr. 933a 6 K ἀναφανδόν Herod. I 46 (ἀμφανδόν. Pind. P. IX 41 e coniectura).

28) aliis locis velut O 124 σ 386. 101 praeter hanc scripturam alterae μὲν ἐκ καὶ ἐκ διὰ traduntur quibus veram expellebant.

29) in titulo Locrensi IGA 322 = Coll. II 1479, legitur διπλεῖ οἱ θωι' ἔστω [θωιήστω Dittenberger].

Quaedam vocabula sunt quae et in Archilocho et in hymnis Homericis legantur, contra in Iliade et Odyssea desint. de hymnorum aetate utinam certius constaret: iam ne nimis incerta fiat quaestio, solos tres primos respici necesse est, qui quidem fortasse Archilocho vetustiores sint ³⁰).

ἄελπτος] Arch. 74₁ χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον. vox igitur significat res non expectatas sicut h. Cer. 219 253 παῖδα ἄελπτον: alia notio voci inest h. Ap. 91 Λητώ . . ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο i. e. nimiis et inauditis. eodem modo quo Arch. voce utuntur Hérod. I 111 Bacchyl. III 29 XII 131 Soph. ³¹) Ai. 648 Eur. Ion. 1510 Ar. Lys. 256.

θαλίη] Arch. 9₂ θαλίης τέρψεται (v. c. III) 13₂ τερπωλάς καὶ θαλίαις ἐρέπων. in Homero vox non legitur nisi λ 603 loco Orphicae originis. praeterea extat h. Merc. 56 454. Hes. Th. 917 65 O. 115 Scut. 284 cet.

θαυμάσιος] Arch. 74₂ χρημάτων οὐδέν ἐστιν . . θαυμάσιον. nomen primum legitur in h. Merc. 443 θαυμασίην τήνδε νεφέφατον ὄσσαν Hes. Th. 584 (loc. rec.) πολλά . . θαυμάσια. posteriores saepius voce usi sunt.

μάρτυς] apud Homerum π 423 Nom. μάρτορος, sexies μάρτροροι legitur. μάρτυς forma legitur h. Merc. 372 μάρτυρας Hes. O. 371 ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι qua Arch. 152 τὸν μάρτυρα usus est sicut inter alios Hippon. 51₁ σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν.

φηλήτης] Arch. 41 φηλήτη γύκτωρ περὶ πόλιν πωλούμενε scribunt. nomen primum extat h. Merc. 214 446 67 175 292 Hes. O. 375 πέποιθ' ὄ γε φηλήτησι.

χρῆμα] ad pluralem formam inde ab Odyssea (nam in Iliade vox non legitur) pro opum nomine usitatam paullo

30) hoc modo omisi haec verba: μέλος cantus nomen Arch. 77₁ [h. Merc. 502 μέλος †, v. Schulzius qu. ep. 205₄] h. 19₁₆ Alc. 78 82 Theogn. 761 Pind. O. IX 1 cet. — σέλμα Arch. 4₁ διὰ σέλματα νηός h. 7₄₇ ἐπὶ σέλματος ἄχρου: apud Homerum legitur ἐύσελμος. — τήχη (Arch.) 16 h. 11₆ ὄδ' ἄμμι τήχην εὐδαιμονίην τε: Hes. Th. 360 habet nom. pr. Τήχη Oceanitidis. — ἔργμα h. 27₂₀ 29₁₂ 32₁₉ etiam in Hesiodi O. legitur, v. infra p 75.

31) Soph. Archilochum ante oculos habuit qui dicit κοῦα ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, item Ant. 388 ἄναξ βροτοῖσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον.

post altera accessit *χρήματος* notio, Ionicae ut videtur originis, qua antea eo facilius carebant, cum etiam tunc nomen cum abundantia quadam ad τί vel tale quid adderetur. primum legitur apud Hes. O. 344 *τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένηται*, h. Merc. 332 *σπουδαῖον χρῆμα*, Arch. 741 *χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν* 791 *χρῆμά τοι γελοῖον ἐρέω*. egregium sermonis copiosioris exemplum est Sem. 61, qui Hesiodi verba O. 702

οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζεται ἄμεινον
τῆς ἀγάθης, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο

hoc modo repetivit:

γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ βίγιον κακῆς.

qui *χρήματος* nominis usus imprimis invenitur in elegiaca poesi, Mimn. 82 Sol. 1366 Theogn. 86462 sq 472596 753, apud philosophos quosdam, Emped. καθ. 364 Democr. fr 189 Eudem. fr 71 ap. Simplic. p 118513 D. alios, de quibus cf Dielsius act. soc. Ber. 1884, 350. postea pro *χρήμα* nomen *πρᾶγμα* adhibebatur, cuius auctoritas adeo crevit, ut *χρήμα* in glossae fere locum abiret, cf BKeilius Herm. 23, 380 n. Dielsius l. s. qui factum est, ut in versibus afferendis *πρᾶγμα* pro *χρήμα* subderetur, cuius rei exemplum Dielsius l. s. ostendit apud Euenum, qui fr 8 *πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρόν ἔφω* e Theogn. 472 *πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρόν ἔφω* repetit; item Solonis verba 1366 *χρήματος ἀρχομένου* mutata sunt Theogn. 586 *πρᾶγματος ἀρχομένου*; quod Arch. 741 dixit *χρημάτων* . . οὐδέν ἐστιν ἀπόμοτον Eupolis I 317 K. ita vertit τί *πρᾶγμ' ἀπόμοτον*; apud tragicos poetas *χρήμα* paucis locis legitur, apud Aesch. quattuor, Soph. sex, Eur. duodecim locis, cet. Herodotus *χρήματος* nomine interdum utitur, in primo l. quinque, in quinto quattuor locis: *πρᾶγμα*, quod plerumque est i. q. factum, paucis locis (e.g. I 20614 V 849) *χρήματος* notionem prae se fert. apud Platonem unum locum ostendit Dielsius³²⁾, apud oratores Atticos unum Andoc. II 1 Keilius l. s.

32) cf Plat. Phaed. 96c ὥς οὐδὲν *χρήμα*: ib 72 Anaxagorae fr 1 ὁμοῦ πάντα *χρήματα* adlaturus ipse dicit *κἂν εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα*.

σύμβολον] Arch. 44 προσέρχομαι σε σύμβολον ποιούμενος
i. e. linguae favens secundum Philochorum. in h. Merc. 30
σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον omen est in re positum ut
in epigr. Chalced. 779_s K. ἀγαθῆς σύμβολον εὐπλοίης et sic
saepius (velut Callim. fr 103_s 122_s).

τλημοσύνη] Arch. 91 ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν . .
ἐπὶ κρατερῆν τλημοσύνην ἔθεσαν. vox τλημοσύνη apud Ho-
merum non legitur, qui Ω 49 similiter dixit τλητὸν γὰρ Μοῖ-
ραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. miseriarum notio voci inest
h. Ap. 191 ἀνθρώπων τλημοσύνας ab Archilocho plane aliena
vox praeterea non legitur nisi apud Plutarchum et The-
mistium.

Has recentioris poesis voces si perlustramus, res ap-
paret satis memorabilis. omnes voces praeter ἄελλπος (et
τλημοσύνη) leguntur in hymno Merc., θαλίη θαυμάσιος μάρ-
τος φηλήτης χρῆμα σύμβολον, praeter σύμβολον omnes una
apud Hesiodum.

Hesiodus primus his vocibus usus est:
in Theogonia:

ἀψευδής] Arch. 101 Cr. Ζεὺς μάντις ἐν θεοῖσιν ἀψευδέστατος.
Hes. Th. 233 Νηρέα ἀψευδέα dicit, unde in Nereidum cata-
logum Σ 46 Nereis Ἀψευδέης pervenit. nomen postea apud
Pind. Aesch. Eur. Plat. Herod. sequiores legitur.

ἐφίμερος] Arch. 21_s οὐ γὰρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
κτλ. Hes. Th. 132 (= Scut. 15) ἄτερ φιλόττητος ἐφίμερου le-
gitur. Archilochi loco simillimus est Sem. 7_s1 κείνη γὰρ
οὐ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον πρότεστιν οὐδὲ τερπνὸν οὐδ' ἐράσιμιον
vox postea legitur Theogn. 993 ἐφίμερον ὕμνον ἀεΐδειν Aesch.
Cho. 840 Soph. OR 1375 denique apud recentissimos poetas.

ζῆλος] nomen primum invenitur Hes. O. 195 ζῆλος ἀν-
θρώποισιν . . ἑμαρτήρει στογερῶπης, Th. 384 Ζῆλος et Νίκη
Stygis liberi afferuntur. Arch. 25_s οὐδ' εἰλέ πῶ με ζῆλος.
postea vox apud omnes fere extat.

κατασιαζῶ] Arch. 29_s ἦ δέ οἱ κόμη ὤμους κατασιαζε καὶ
μετάφρυνα. vocabulum non legitur ante Hes. Th. 716 κατὰ

δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας: apud Homērum uno loco μ. 436 κατασκήνω invenitur. operiendi vim habet Eur. Ion. 1142 Plat. Tim. 74d, unde sepeliendi orta est ep. 495₂ K. (item κατασκήνωσι Soph. OC 406).

νόμος] Arch. 133 νόμους δὲ Κρητικούς διδάξειαι carminum modos dicere videtur. eadem notio invenitur (ut de incerto loco h. Ap. 20 τοι Φοῖβε νόμος βεβλήγεται ὠιδῆς taceam) Hes. Th. 66 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἦθηα κεδνά ἀθανάτων κλείουσιν. leges νόμους dicit Hes. Th. 417 O. 276 388 fr 248. postea vulgare nomen fuit.

τόχη] (Arch.) 16 πάντα τόχη καὶ μοῖρα . . ἀνδρὶ δίδωσιν. apud Hes. Th. 360 Oceani filia Τόχη commemoratur. in h. 11₅ legitur δὲ ἄμμι τόχην. postea vox apud omnes invenitur.

In Operibus et Diebus haec leguntur:

ἔργμα] Arch. 70₃ καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὀλοίοις ἐγκυρώουσιν ἔργμασιν. ex antecedente sententia apparet ἔργματα idem fere esse quod πράγματα. haec notio invenitur apud Hesiodum ³³) O. 801 ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι h. 27₂₀ 29₁₂ 32₁₉ Sol. 4₁₁ = 13₁₂ 7 13₆₅ = Theogn. 585 Mimn. 7₁ = Theogn. 793, apud Theogn. fere decies, epigr. 249 Hoffm., Pind. Aesch. Eur.; in pedestri oratione non usitatum est praeter Perictyonam ap. Stob. fl. 85, 19 ἐκ τούτων γὰρ ἔργματα καλὰ γίνεται γυναικί.

μάζα] Arch. 2₁ μάζα μεμαγμένη. apud Homerum μάσσειν verbum legitur, μάζα subst. non ante Hes. O. 590 μάζα τ' ἀμολγαίη. postea apud Hippon. 7₁ Herod. I 200 Hippocr. p 4₂₁ 7₆ 9₂ I.—K. cet. extat ut apud omnes.

μέμφομαι] apud Homerum legitur ἐπιμέμφομαι quinquies. Hes. O. 186 μέμφονται simplex primum habet sicut Arch. 9₂ κήδεα μεμφόμενος (i. e. luctum nihili faciens, cf Hesych. μέμφεται: ἐξουθενεῖ). postea verbum apud omnes usitatum est.

νόκτωρ] Arch. 46 φηλῆτα νόκτωρ περὶ πόλιν πωλευμένῳ. primum adverbium extat Hes. O. 177 οὐδέ τι νόκτωρ φθειρόμενοι. apud Hippocr. creberrima vox est: IV 532 542 V 230 VI 388 VIII 42 cet., sicut apud trag. Plat. Xen. Att.,

33) locus Th. 823 corruptus esse videtur.

denique apud posteriores. Homerus pro νόκτωρ dicit νόκτός ἐπὶ νυκτί ἀνά νόκτα.

πλέος] Arch. 58₄ καρδίης πλέος. apud Hom. forma πλεῖος usitata est; πλέος extat Hes. O. 792 πλέωι ἔγματι Parmen. 9₃ D. πᾶν πλέον ἐστίν Herod. I 178 194 trag. Plat. Xen.; apud Atticos πλέως et πλήρης dicitur.

σείριος] nomen stellae, quod pro sole adhibuit Arch. 61₁ σείριος καταναυσῆ, primum legitur Hes. O. 417 587 609.

hoc loco subiciam vocabulum rarissimum

θεσσασθαι] Arch. 11₂ θεσσαμένοι γλοκερόν νόστον eo usus est. praeterea legitur in Hesiodo fr 137 θεσσαμένος γενεήν Κλεοδαίου κυδαλίμοιο Pind. N. V 10 (ἄρουραν) τᾶν εὐάνδρον . . θεσσαντο. Hesiodum respicit Apoll. R. I 824 θεσσαμένοι παίδων γένος ἔσσον ἔλειπτο.

Scutum carmen Archilocho recentius hoc loco a me non erat curandum; in quo ἀλγητήρ extat, v. p 91.

In hac vocabulorum materia Archilocho cum Hesiodo communium nullum extat, quo comprobari liceat Archilocho illum consulto secutum esse. alia igitur quaeramus, quae de hac quaestione iudicium admittant. atque unum est, unde iure id concludas, quamquam non certissimum. Hesiodus Th. 120 sqq habet ³¹⁾ Ἔρος . . λυσιμελής πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων δάμναται ἐν στήθεσσι νόσον κτλ. ib. 910 de Gratiis legitur τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβητο δερκομενάων λυσιμελής. eodem epitheto principio de somno dicto υ 57 ψ 343 Archilochus 85 similiter usus est ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής . . δάμναται πόθος, i. e. vocem eodem modo ad amorem transtulit quo Hesiodus ³²⁾. cuius concentus vis eo augetur quod etiam δάμναται verbum adhibuit sicut Hesiodus. minorem contra vel nullam auctoritatem concedo alteri argumento post Heyerum a Steitzio (ed. p 2) proposito ³³⁾: nam Hes. O. 213 οὐ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφραλλε

34) cf Laegerus l. l. p 23.

35) item Sappho 40 ἔρος δ' αὐτέ μ' ὁ λυσιμελής δόναε Hesiodum imitata esse videtur. — Theogn. 838 legitur δέψα . . λυσιμελής.

36) alia quae ille proposuit non sine causa praeterco.

inter se coniunguntur ὕβρις et δίκη, sicut apud Archilochum 88

οὐ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὄρᾱις
 λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
 ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

sed haec congregatio naturalis est: ut etiam propius ad Archilochum accedunt verba Hes. O. 238 sq οἷς δ' ὕβρις τε μέ-
 μηλε κακῆ καὶ σχέτλια ἔργα, τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται,
 cf Theogn. 292 ὕβρις νικήσασα δίκην. sed Hesiodum Archi-
 locho notum fuisse si non comprobetur illo vocis quaesitae
 λουσιμελής usu, tamen verisimile est et per se et Semonidis
 Archilochi vix recentioris imitatione exempli Hesiodi:
 qui e. g. Hesiodum O. 702

οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει' ἄμεινον
 τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὐτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο

his versibus imitatus est fr 6

γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
 ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ βίγιον κακῆς.

Inter eas voces, quae apud Archilochum primum le-
 guntur, primo loco ponimus eas, quae Ionicae dialecti sunt.

διαπλίττω] Arch. 58i ducem quendam vocat διαπε-
 πλιγμένον [διαπεπλεγμ. Dio I 302 A, διαπεπηγμ. Galen t. XVIII
 605: corr. Hemst.] i. e. hominem εὐρὸ βεβηκότα, ad pugnam
 paratum. similem passivi notionem praebet Hesych. s.
 διαπεπλίχθαι διηλλάχθαι τὰ σκέλη, καὶ ἀντιβαίνειν, cf Eust. 1564_{ss}
 διαπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. activa verbi positio
 invenitur Hippocr. π. γυν. II, VIII 378 (femina) ἀμφικαθεζο-
 μένη καὶ διαπλίξασα θυμίσθω³⁷). ib. p 346 τὸ στόμα εὐρήσεις
 διαπεπλιχός, cf Hesych. διαπεπλιχός· διεστώς, κερχώνος. idem
 διαπέπλιχε· διαβέβηκε. πλίγματα γὰρ βήματα. etiam passivam
 formam medicis usitatam fuisse docet Galen. lex. Hipp.
 διαπεπλιγμένα· τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν πλιχάδα διεστῶτα· πλιχάς
 δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

37) sic optimus cod. Vind. Θ: ἀμφικαθεζ. κατεπλίξασα ἑαυτὴν· θυμ. vs.

καταναίνω] Arch. 61 πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος κατανανεῖ. verbi rarissimi elementa apud Iones inveniuntur: ἀναίνω in Homero non nisi ι 321. Herod. I 200 Hippocr. VI 198 418 cet. Sol. 436 (Soph. Xen.), ἐξαναίνω Herod. IV 151. 173 Hippocr., συναίνω Hippocr. VI 198 330 (Eur.). Archilochum imitatus Lycophr. 397 dicit νέκων δελεφῖνος ἀκτίς Σειρία κατανανεῖ. praeterea verbo usus est Lucian. am. 12. apud Atticos ἀναίνω non invenitur nisi ap. Aristoph. fr 612 ἡδαινόμην θεώμενος ib. 613 παιδάριον ἐξαναίνεται Ran. 1089 ἀφηνάανθην Eccl. 146 ἀφαναυθήσομαι.

κεῖ] Archilochum 170 pro ἐκεῖ formam κεῖ adhibuisse grammaticus (Herodian.?) ap. Cram. An. Ox. I 249 tradit. eadem Herodas I 26 κεῖ δ' ἐστὶν οἶκος τῆς θεοῦ usus est. similis forma κεῖνος pro ἐκεῖνος inter Iones pervulgata erat, id quod docet etiam Aristoph. Pac. 46.

κορωνός] Arch. 39 βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ κορωνός κτλ. translate ab Anacr. 151 homo dicitur κορωνάβαίων. de voce quae praeterea non legitur Weberus Anacreontea diss. Gott. 1895 p 86 egit, qui Sem. 18 καὶ σαῦλα βαίων ἴππος ὡς κορωνίης conferri iubet.

λείως] Arch. 112 λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρύνεον. hoc modo negationem ab Ionibus auctam esse Erotiani constat testimonio p 92a Kl. λείως [λίως: Kl.]· τελείως, cuius ope Ibergius p XXXIII ed. Hippocratis locum Epid II, V 78 restituit, quo οὐχ ὁμοίως τελείως ῥύονται legebatur; etiam Hesych. λείως· δεινῶς σφόδρα τελείως genuinam formam servavit. apud alios haec vox non legitur; nam illa λείως Hippocr. Epid. V, V 238 Plat. Theaet. 144b cf Herod. II 117, quibus locis 'leniter' est, ab hoc differt.

λιπερνής] ὧ λιπερνῆτες πολῖται Arch. 50 cives suos alloquitur. Archilochum imitatus est Cratinus ἐν Πωτίῃ I p 73 K. ὧ λιπερνῆτες πολῖται, τὰμὰ δὴ ζυνίετε. pro Aristophanis verbis Pac. 603 ὧ σοφώτατοι γεωργοί, τὰμὰ δὴ ζυνίετε ῥήματ', εἰ κτλ. Diodorus XII 40 haec praebet: ὧ λιπερνῆτες γεωργοί, τὰμὰ τις ζυνιέτω ῥήματ'. Ionicam vocem dicit Phot. s. v. τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅταν παρωιδῶσιν τοῦς Ἴωνας: i. e. in parodia Archilochea. vox apud alios non legitur, nisi quod Callim. fr 66e λιπερνῆτης exhibet.

μελεδαίνω] Arch. 81 ἐπίρρησιν μελεδαίνων. vox apud Iones usitatissima est: Herod. VIII 115 τοὺς δὲ καὶ νοσέοντας αὐτῶν κατέλειπε ἐπιτάσσω τῆρι πόλει . . μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν Hippocr. γυν. I, VIII 66 ter ib. 84 86 bis 88 98 ter cet. cf Erotian 97 Galenus lex. XIX 121. CIG 8 (in Sigeo prom.) μελεδαίνειν με. cum Gen. coniungitur Hippocr. Prorrh. II, IX 6 sicut Theogn. 1129 πένιης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω, qui 185 infinitivum praebet. Theocrit. 9₁₂ Gen., 10₅₂ Acc. habet. apud Atticos vox non invenitur.

πλημύρω] Arch. 97 ἡ δὲ οἱ σάθη ὡσεὶ τ' ὄνου . . ἐπλήμυρην. vox Ionica ³⁸⁾ est; siquidem in Hippocrate π. ἱερ. νοσ. VI 378 382 ita legendum est: ὥστε πλημύρην [πλημυρῆιν praebet Littr.] τὸ φλέγμα. ex recentioribus afferre liceat Call. h. Del. 263 χρυσῶι δὲ πλύμυρῃ βαθὺς Ἴνωπὸς ἐλιχθεῖς. translate Bacchyl. V 107 dicit κάπρος πλημύρων σθένει. vox apud Atticos non legitur, neque πλημυρίς, quae vox in Odyssea, apud Herod. VIII 129 Hippocr. π. διαιτ. ἔξ. I 141,6 K. cet. adhibetur.

ροικός] tres formae vocis distinguntur ροβός ροικός ραιβός: ροβός Aeolicam ³⁹⁾ esse Herodian. ap. Orion. testatur, cf Stephan. de Herod. dialectol. diss. Argent. 1889 p 55. de ροικός et ραιβός difficillimum est iudicium utraque forma multis locis tradita: sic in Arch. 58₄ καὶ περὶ χνήμας ἰδεῖν ροικός legunt schol. Theocr. 4₉ Galen. XVIII 1 p 537 605: ραιβός scripturam praebent Dio I 302 A. et Pollux II 193 in paraphrasi. eadem res est loco Nic. Ther. 788 et apud Hippocratem, in quo nullum sane locum novi quo ροικός legatur: de hoc π. ἄρθρ. IV 192 καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰς ραιβοειδέα τρόπον dubito an Littr. recte ραιβ. scripserit; siquidem ροιβοειδέα scripturam praebent BM quae ροικοειδέα esse videtur; H. mg. habet ροκοειδέα (i. e. ροικοειδέα) loco a vetustiore manu scripto ⁴⁰⁾; cod. V scriptura nondum nota

38) quamquam Πλημύριον promunturium prope Syracusas situm et Πλημύριν Rhodiaci prom. nomen nunc usitatum Doricae originis esse videntur.

39) cf titulus Phthiot. II 1447₁₆ Collitz.: ἐγγυος τὰς προξενίας Σάτυρος Ρόβα.

40) Ibergius ed. p XXII.

est. Erotiano utraque scriptura nota fuisse videtur: qui cum locum affert p 113_s (= schol. Vat. 277 p 13_s) praebet *ῥαιβοειδέα* [ῥεβ. et ῥεμβ. codd.], cf Galenus XIX 134¹ *ῥαιβοειδέα*. praeterea si me audis aliud lemma 113₁₁ *ῥοβδοειδέα* [I. *ῥοικειδέα*] *τρόπον* ad hunc Hippocratis locum pertinet. quae corruptela pervulgata sanari posse videtur. primum enim extat Gregorii Cor. testimonium, qui inter dialecti Ionicae voces p 554 *ῥοικόν* affert, cuius testimonii auctoritas augetur glossis Erotiani 113_s *ῥοικώδεα* 13₁₉ *ῥοικόμετροι* Galeni p 135 *ῥοικά*. ab altera parte constat *ῥαιβός* in recentissima Graecitate vulgatam fuisse: primum legitur τὸ *ῥαιβόν* apud Aristot. soph. el. 182a 2 (qui 181b 38 *ῥοικοῦ* exhibet), praeterea apud Nicandr. Lycophr. 262 Galen. VI 322 856; cf *ῥαιβόκρανον* Leonid. AP VI 35 *ῥαιβοσκελι* Statyll. Flacc. ib. 196 *ῥαιβώ* Lycophr. Eustath. *ῥαιβότης* Eustath. *ῥαιβηδόν* Et.M.701; glossa illa aeolica *ῥοβόν* ab Orione (cf Et.M.242₂) explicatur τὸ ἐπιχαμπές ἦτοι *ῥαιβόν*. contra *ῥοικός* rarissima vox est; nam praeter illos locos antea allatos non legitur nisi apud Theocrit. IV 49 VII 18. vulgaris igitur forma *ῥαιβός* et Archilochi et Hippocratis et Nicandri loco, sine dubio tempore satis vestuto, pro rariore *ῥοικός* irrepsisse videtur. certa tamen res non est: nam in nominibus propriis in titulis servatis eadem dissensio est: *Ῥοῖκος* (praeter Centaurum [Callim. h. 3221 cet.], hominem Cnidium [sch. Ap. R. II 477], Amathusium [Hesych.], nominatus erat Samius artifex ⁴¹⁾ saeculi VII, *Ῥοῖκος Φιλίνου* invenitur CIA II 945₁₅: sed etiam *Ῥαῖβος* apud Iones nomen usitatum fuisse videtur, quod legitur IGA Roehl 372, 333 in titulo Styrae invento. τῆμος] Arch. 78₁ οὔτε τῆμον εἰσενέγκας. vox praeterea legitur apud Herondam VII 78 τὸν τῆμον ἐξεδίφησας Aesch. Cho. 916 ποῦ δῆθ' ὁ τῆμος ὄντιν' ἀντεδεδάμεν;⁴²⁾ Eustath. p 563₂₄ τῆμος παρὰ τῆι κωμωιδίαι τὸ τίμημα potest locum respicere, quo tragicus vel Ionicus poeta respiceretur: nisi

41) Hdt. III 60. Bechtelius *Personennamen aus Spitzn.* Comm. soc. Gott. 1898 p 34.

42) ex eadem stirpis: forma derivatur adiectivum Ionicum. CIG 2058a 61 = I Pont. Eux. Latyshev. n. 16 (Olbiae) προδήλου δὲ ὄντος ἐσεσθαι τῆμουστέρου.

(nam p 1148^{3s} Archilochus utitur auctore) de comoedia errat, id quod Kaibelio videtur; τῆμος certe neque apud oratores Atticos neque in comitorum reliquiis invenitur.

τρέχουλος] hoc nomen quo Archilochus 196 usus est praeterea non invenitur, sed eius partes alio modo compositae apud Herod. II 104 οὐλότριχες. iure igitur Iadi vindicatur.

ὑποξυρέω] Arch. 58₂ οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν . . οὐδ' ὑπεξυρημένον. eandem vocem legimus in Herod. III 8 codicum ordine β: κείρονται δὲ περιτρέχαλα ὑποξυροῦντες τοὺς κροτάφους quae scriptura melior videtur esse quam altera κ. δὲ ὑποτρέχαλα περιξυρῶντες. verbum ξυρέω apud Iones saepius legitur velut Herod. II 36 37 65 66 Hippocr. π. νοσ. II, VII 30 32, ἀποξυρέω Herod. V 35 Hippocr. VII 20, παραξυρήσας Hipp. VII 40. contra apud Atticos deest praeter paucos comoediae locos, quibus ξυρέω ἀποξυρέω legitur.

Quibus subiungam ea vocabula quae et in Iade et in κοινῆι adhibentur, ita ut ex Ionum sermone in κοινήν migrasse videantur.

ἀγέρωχος] ab epico nomine ἀγέρωχος Γ 36 cet. Hes. fr 33₁ differt ἀγέρωχος Arch. 154 = ἀλαζῶν ἄκοσμος, v. s. p 67. eandem notionem apud Aeolenses valuisse Eustathii 314 testimonio apparet qui et Archilochum et Alcaeum fr 120 testes affert. sive ex Aeolica sive ex Ionica dialecto vox in κοινήν usum transiit, id quod Polybius testatur, de cuius locis cf Krelingius de usu poeticorum et dialect. voc. diss. Traiect. 1886 p 1, quamvis de voce falso iudicaverit.

ἐγκυρέω] epici poetae forma ἐγκύρω utuntur, N 145 ἐνέκυρσε φάλαγξιν Hes. O. 216 ἐγκύρσας ἀάτητιν. forma ἐγκυρέω primum legitur apud Arch. 70₃ ὁκοίσις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν, contra quem Heraclit. fr 5 Byw. pugnat οὐ φρονέουσι τοιαῦτα <οἱ add. Bergk.> πολλοὶ ὁκοίσις [ὁκόσοι: Schleiermach.] ἐγκυρέουσι [ἐγκυρσεύουσι: Schuster.] οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν κτλ. apud Atticos non invenitur, nisi quod Antiatticista Bekk. an. p 96 e Cratino (Δηλιάσιν) formam ἐγκυρῆσαι servavit, cf

Suid. Zon. s. v. contra Herodot. (II 82) interdum ea usus est. postea legitur apud Polyb., Dionys. H. ant. R., Arrianum.

κύρτη] praeter Arch. 177 κύρτης αιδηρᾶς e vetustioribus scriptoribus unus Herod. I 191 ὡς ἐν κύρτηι voce usus est. Nicandro praetermisso, qui Al. 625 σχοινίδι κύρτηι praebet, ad Diodorum κοινῆς testem pervenimus, qui III 19 κύρτας πρὸς ἀλλήλας νενευκυίας exhibet.

οἰδαλέος] Arch. 94 οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδόνηιτ' ἔχομεν πνεύμονας. nomen praeterea non legitur nisi Nic. Al. 210 ἀμφὶ δὲ χειλῆι οἰδαλέα βρῖθοντα περὶ στομάτεσσι βαρύνει, fr 78s (Georg.) ap. Athen. II 60 f ubi μόκητες γηγενεῖς enumerantur οἰδαλέων [-έα CE: Kaib.] σύγκολλα βάρη πινηρόντα μοκήτων, excerpt. ἐκ τῶν Ξενοκράτους p 357 Matthaei πρὸς τοὺς οἰδαλέους καὶ πεπωρωμένους τῶν ὄρχων, Alex. Trall. 12 p 213. itaque non de imitatione cogitandum, sed vocabulum τῆι κοινῆι tribuendum est.

ῥῶξ] pro acini nomine ῥᾶξ, quod apud Soph. Plat. Aristot. Theophr. extat, Arch. 191 formen ῥῶξ adhibuit. eadem forma apud recentissimos testes legitur: LXX Esai. 17₆ ὡς ῥῶγες ἐλαίας (65s ὁ ῥῶξ ἐν τῶι βύτρῳ) Levit. 19₁₀ ῥῶγας τοῦ ἀμπέλωνος. Hesych. s. ῥᾶγα: ἦν ἡ μεῖς ῥῶγα Ἀττικοὶ ῥᾶγα. fortasse ap. Hippocr. V 416 τὰ οἶδα παρ' ὀδόντα; μεγάλα ὡς ῥᾶγες VI 438 οἶον ῥᾶγες πελιδναί eadem forma ῥῶγες restituenda est.

φῶμα] Arch. 136 φῶμα . . . μηρῶν μεταξὺ. nomen in Iade extat Herod. III 133 ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔφρ φῶμα Hippocr. progn. 23 I 103₁₈ Kühl. φῶματος συστραφέντος ἐν τῶι ἔξω χωρίῳ Epid. III, I 225₂ 226₂₁ 228₁ K. Aphor. 7, 8 IV 580 L. cet. nomine praeterea Plato Aristot. Theophr. Polyb. alii usi sunt: apud Atticos comicos et oratores non invenitur.

Praeter Ἰάδος et κοινῆς testes praesto sunt Euripides et Plato in hac voce:

ἀμοιβή] apud Homerum γ 58 α 318 μ 382 Hes. O. 334 Sapph. 58 Theogn. 1263 piaculum est; praeterea vox legitur apud Euripidem (decies fere) Herod. Plat., praeterea in κοινῆι (NT, LXX): apud Atticos deest. Arch. 159 voci notionem inesse Pollux VI 187 dicit ab hac vulgari diversam, item apud Eurip. Or. 841 σφάγιον ἔθετο ματέρα πατρῶων

παθέων ἀμοιβάν. ultionis igitur vim hoc loco habet, eandem fortasse apud Archilochum. Etiam has voces addi liceat, cuius testis accedit Sophocles vel Euripides:

ἐργάτης] nomen agricolae vulgare est, apud Herod. IV 109 V 6 trag. Atticos et in κοινῆι (NT LXX cet.). praeterea bovis aliorumve animalium cognomen est: Arch. 391 βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ. item ap. Soph. fr 138s N. (satyr.) βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται et in κοινῆι: Polyb. III 93, 4 ἐργατῶν βοῶν. Aristot. vocem in nominis usum vertit h. a. 627b 38 628a 2.

στογνόξ] Arch. 80 φιλέειν στογνόν περ ἐόντα. vox apud Aesch. et Soph. quinis fere, apud Eur. quindecim locis extat, praeterea apud Xenophontem. apud Atticos deest. contra in κοινῆι invenitur: LXX Ies. 57₁₇ Sap. 17s; στογνότης legitur apud Polyb., στογνάζω NT cet.

Plura sunt ea vocabula quae et in Iade et in tragica poesi vel apud Platonem Xenophontemque leguntur, contra apud genuinae Atthidos scriptores non inveniuntur. primo loco ea pono, quae praeter Iada non nisi apud tragicos extant.

ἄκομφον] Hesych. (cf Suid. s. v.) glossam Archilocheam 158 servavit ἄκομφον quam explicat ἀπάνουργον ἀπλοῦν. eadem utitur Eur. Hipp. 986 ἐγὼ δ' ἄκομφος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, quem auctor Christ. Pat. 262 ἄκομφος ἐκφέρειν μοστήρια secutus est. vocem quae apud alios non legitur Euripides ex Archilocho mutuatus esse videtur.

ἀναστένω] Arch. 9₂ ἔλκος ἀναστένομεν. inde ab Homero usitata erant verba ἀναστεινάχω ἀναστειναχίζω, quo ut pedestri orationi adaptato etiam Herod. I 86 ἀναστεινάξαντα usus est. ἀναστένω apud tragicos solos (Aesch. Soph. binis Eur. sex locis) et Apoll. R. I 1138 extat.

ἄνολβος] item apud poetas solos legitur. Arch. 60 στρατόν dicit ἄνολβον. Herod. I 85 oraculum affert de Croesi filio datum αὐδήσει ἐν ἡματι πρῶτον ἀνόλβωι. ne in tragica quidem poesi vox crebra fuit: nam legitur apud Aesch.

Eum. 550 Soph. Ant. 1026 Ai. 1156 Eur. quater, postea apud Aratum 1073.

ἀνταμείβομαι] verbum apud Arch. 65₂ rependendi vim habet τὸν κακῶς με ὀρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, commutandi 74₇ ἔταν δελφῶσι θῆρες ἀνταμείψονται νομὸν ἐνάλιον. apud Homerum legitur verbum simplex ἀμείβομαι respondendi notione insigne, de cuius usu v. Rutherford. in Novo Phrynico 187₁: eadem notione utitur verbum ἀνταμείβομαι apud Herod. IX 79 ἀνταμείβετο τοῖσίδ᾽ε et tribus Sophoclis quattuor Euripidis locis: apud Atticos omnino non legitur. contra Aeschylus Archilochum imitatus est

Sept. 1049 παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο.

Cho. 123 πῶς δ' οὐ (sc. εὐσεβῆ) τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς; Atticos hac voce usos esse non verisimile est, etiamsi Ar. Thesm. 723 dicit ἀνταμειψόμεθα σ' . . ἀντὶ τῶνδε, cum praeterea non legatur. apud Herodotum idem valet simplex I 41 in oratione ὀφείλεις ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἔς σε χρηστοῖσι με ἀμείβεσθαι.

ἀποθρίζω] Arch. 138 ἵνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν. verbum apud trag. non legitur nisi apud Eur., qui eo Hel. 1204 κόμας . . ἀπέθρισας Or. 128 ἀπέθρισεν τρίγας usus est; v. thesaurus et Schulzius qu. ep. 64₁. addo Callimachum in fr in Et. Gen. servato (Reitzensteinus ind. lect. Rostoch. 90/91 p 12₉ Mill. misc. 99) κῆθι γὰρ ὦι τὰ γονῆος ἀπέθρισεν (ζάγκλον) κτλ. verbo in eadem re qua Archilochum usum esse.

αὐδόνη] Arch. 125 κακὴν σφιν Ζεὺς ἔδωκεν αὐδόνην nomen ξηρότητος est (Et. Gen. Fl. s. v.), sicut Aesch. Eum. 327 de Erinyum cantu dicit ὕμνος ἐξ Ἐρινύων . . αὐδονὰ βροτοῖς, quem locum schol. explicat ὁ ξηραίνων τοὺς βροτούς. clangoris nomen est Sem. 7₂₀ quo loco de femina legitur e cane facta ἄπρηκτον αὐδόνην ἔχει, si quidem recte traditum.

γαῦρος] Arch. 58₂ ducem dicit βοστρῶχαισι γαῦρον. e tragicis poetis unus Euripides voce usus est sex fere locis in quibus Suppl. 862 ἔλβωι γαῦρος Philoct. fr 788 οὐδὲν γὰρ οἶτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφω. vocem Ar. Ram. 282 repetivit in Philoctetis loci parodia: οὐδὲν γὰρ ὦδε γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς. apud genuinae Atthidos testes non legitur.

ἐλαφρίζω] Arch. 87₃ ἐν τῷι (sc. πάγωι) κάθημαι σὴν ἐλα.

φρίζων μάχην. est autem 'contemno tuam pugnam', περι-
 ελαφροῦ, ἐν ἐλαφροῖι ποιουμαι. intransitivam hanc verbi no-
 tionem habemus apud Eur. fr 530s ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν.
 vox poetica praeterea invenitur apud Callim. h. Del. 115
 Opp. Cyn. I 85 Anytam ap. Poll. V 48.

θεμιστώ] Arch. 88 σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ἑρᾶις λεωργά
 καὶ θεμιστά. scriptura tradita καθέμιστα iure mutata est,
 id quod ex sententia sequenti apparet σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις
 τε καὶ δίκη μέλει. accedit Hesychi glossa θεμιστά· ἔννομα,
 νόμιμα. vulgaris adiectivi forma θεμιστός in h. Cer. 207 pri-
 mum legitur, contra ἀθέμιστος Homero notum est. θεμιστός
 formam post Archilochum Aeschylus adhibuit Sept. 681
 αἴματοσ οὐ θεμιστοῦ Cho. 645 παρεκβάντες οὐ θεμιστώσ [ἀθεμ.
 ā in ὀw mutata M].

μηλοτρόφος] Arch. 26 Ἀσίγης καρτερὸς μηλοτρόφου. nomen
 legitur in oraculo Herod. IV 155 ἐς Λιβύην . . . μηλοτρόφον
 157 Λιβύην μηλοτρόφον. eodem usus est Bacchyl. X 95 Ἀρκα-
 δίαν μηλοτρόφον. Asiae cognomen est ut apud Archilochum
 ita apud Aesch. Pers. 763 ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου.

ὀξύη] arboris pro hastae nomine posuit Arch. 186 ὀξύη
 ποτᾶτο, quem secutus est Eur. Heraclid. 727 χεῖρὶ δ' ἔνθεσ ὀξύην.

χαρτός] Arch. 66s χαρτοῖσίν τε χαῖρε κτλ. voce postea
 usi sunt Soph. El. 1457 εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε Trach. 228
 Eur. Phoen. 627 χαῖρε. 'χαρτὰ γοῶν πάσχω'. praeterea non
 invenitur.

χοιράς] Arch. 128 ἀμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλειόμενος. voce usi
 sunt Herod. II 29 Herondas fr 13 Cr. Theogn. 576, inter
 tragicos Aesch. Pers. 421 Eum. 9 Eur. Tr. 89 Andr. 1254,
 denique sequiores poetae.

Interdum praeter tragicos poetas Platonem vel Xeno-
 phontem videmus vocibus Archilocheis uti ab Atticis ora-
 toribus et comoedia alienis.

ἀγκάλῃ] Arch. 23 κομάτων ἐν ἀγκάλαις. de comicorum
 locis Ar. Ran. 704 Nausicr. II 295 K antea p 51 sq egimus.
 eadem translata notio invenitur apud poetam anonym. ap.
 Aristox. Oxyrh. Pap. I p 15 ἔνθα δὴ ποικίλων ἀνθέων ἄμβροτοι
 λείμακες βαθύσκιον παρ' ἄλλοσ ἀβροπαρθένουσ εὐώτας χοροῦσ
 ἀγκάλαις δέχονται. praeterea vox legitur ap. Aesch. Cho. 586

πόνται ἀγκάλαι Eur. Hel. 1061 1435 πελαγίους (-ας) ἐς ἀγκάλας
cf Or. 137, qui ea aliis locis pro brachii nomine⁴³⁾ usi sunt,
apud Plat. et Xen.

λεωργός] Arch. 88₃ ἔργα . . λεωργὰ καὶ θεμιστά. eodem
vocabulo usus est Aesch. Prom. 5 τόνδε . . τὸν λεωργὸν ὀχμά-
σαι et Xen. mem. I 3, 9 θερμοουργότατος καὶ λεωργότατος.

Hoc loco vocem addam quae post Archilochum apud
Thuc. Plat., non apud tragicos poetas invenitur, tamen
ab Attico sermone abhorret:

ἀμυδρός] Arch. 128 ἀμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλειόμενος. vox
apud Atticos usui non fuit. neque enim dubium est, quin
locus [Demosth.] 59,76 στήλη ἔτι καὶ νῦν ἔστηκεν ἀμυδροῖς
γράμμασιν Ἀττικοῖς δηλοῦσα τὰ γεγραμμένα originem prae se
ferat Thucydideam, qui VI 54 praebet (τοῦπτόγραμμα) ἔτι καὶ
νῦν ὀγλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασιν λέγον τάδε κτλ. Plato voce
usus est Phaedr. 250b δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων . . θεῶνται cf [Plat.]
Epin. 985b θαῦμα κατ' ἀμυδρῶν ὕφιν παρεχόμενον⁴⁴⁾.

De vocibus Iadi cum Atthidi communibus acturis nobis
non iam eadem plena enumeratione opus est. ea igitur
vocabula curari satis est, de quibus graves locos aut aliud
novi afferi liceat.

ἀμισθί] primum apud Arch. 41 legitur ἀμισθί γάρ σε
πάμπαν οὐ διάξομεν, postea apud Eur. Tro. 409, in cuius fr
978 scriptura incerta est. apud Demosth. 24, 99 ἀμισθί
ταῦτα ποιήσομεν scriptura ἀμισθει in YO legitur quae falsa
videtur: cf Antigoni epistula ad Teios missa in Dittenb.
Syll.² 177₆ [ἄπασι δοθῆναι ο]κίαν τοῖς Λεβεδίοις ἀμισθί, Mei-
sterhansius² p 115 n. 1054.

ἀπόμοτον] Arch. 74 χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ'
ἀπόμοτον. simillima est Sophoclis sententia Ant. 388 ἄναξ
βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπόμοτον, de qua antea diximus. inter
Atticos comicos invenitur apud Eupol. I 317 K τί . . πρᾶγμα'

43) brachii nomen etiam in κοινή legitur NT (Luc 2₃₈) LXX (Prov.
5₂₀ cet.).

44) postea apud Nic. Ther. 358 153 195 et Plutarch. legitur.

ἀπόμοτον: Phrynichus in praep. recepit ἀπόμοτον πρᾶγμα Bekk. an. 59₃, cf Kaibelius de Phrynicho soph. p 8.

εὐήθης] Arch. 19₂ εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη. nomen quod in epica poesi deest de rebus dicitur apud Herod. I 60 πρᾶγμα εὐήθεστατον II 45 Hippocr. π. ἀρχ. ἰητρ. I 8₁₂ I.-Kühl. π. δ. δ 128₁₇ Epid. VI, V 334 L. π. γυν. VIII 262 (de morbis) cf Thuc. III 83 τὸ εὐήθες. apud Atticos dicitur et de rebus velut Aristoph. fr 671 εὐήθη νόμον et de hominibus (Plat.) Demosth. Lys. Archilocho respicit Hesych. εὐήθης γυνή· καλὰς ὅπ' αὐτὸ † (ὅφ' ἐαντῆι?) ἔχουσα διατριβάς.

κάδος] Arch. 4₂ πόματ' ἄφελκε κάδων. de voce egit Weberus l. l. p 80. nomen invenitur et apud Iones velut Anacr. 17₂ Herondam V 11 cf Clitarchus ap. Athen. XI 473 b et apud Atticos comicos a Webero citatos sicut apud Demosth. 21, 133.

κηλέω] Arch. 112a Cr. κηλ[εῖ]ται δ' ὅστις ἐστὶν αἰδαῖς. verbum extat apud Euripidem Alc. 360 I. A. 1213 Plat. Xen. etiam Attici sermonis fuisse vocem docet Demosth. X 49 54 Aeschin. I 191 [III 228].

κτενίζω] Arch. 165 glossam adhibuit ἐκτενισμένοι. eodem verbo usi sunt Sem. 7₆₅ αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ Herod. VII 208 τὰς κόμας κτενιζομένους Asius fr 13₁ Ki. ὄπως πλοκάμους κτενίσαιντο. Atticorum com. duos locos Pollux II 34 una cum Archilocheo servavit Anaxil. II 275 K. Aristoph. fr 603 K.

μάσσω] Arch. 2₁ μάζα μεμαγμένη. vox apud Iones saepius legitur velut Herod. I 200 μάζαν μαζάμενος, cf Thuc. IV 16 σῖτον μεμαγμένον. etiam in Hippocrate fuisse Galenus gl. Hipp. XIX 120 testatur μάσσειν· ὃ μόνον τὸ ἀναδύσειν ἢ φυρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν κτλ., quos locos ego praetervidi; sed cf κερ. τρωμ. III 236 L. ἐν ὕξει διαμάσσειν [: δὲ μάσσειν BCMN]. praeterea legitur apud Soph. Xen.; inter Atticos Aristophanes crebro voce usus est.

μεσημβρίη] Arch. 74₁ Ζεὺς . . ἐκ μεσημβρίας [-ίας tr.] ἔθηκε νόκτ' κτλ. in Herodoti editionibus μεσσαμβρίη scribitur, de qua forma v. Hoffmannus *Gr. Dial.* III 243. contra in Hippocraticis scriptis res omnino incerta est: sane VI 148 bis in θ legitur μεσσαμβρ. [: μεσημβρ. cet.], sed π. διατ. II,

VI 528 bis μεσημβρίην⁴⁵⁾, item μεσημβρίην et μεσημβρίης ib. 532 γυν. I, VIII 62 216 praebent omnes codices Littraeci, in quibus θ. cf epigr. 441₃ K. (II. vel III. saec., in Syria rep.) μεσημβρίη τε, Thuc. VI 100 μεσημβρία II 28 μεσημβρίαν habet. etiam apud Aesch. μεσημβρία forma legitur. Attica forma eadem est μεσημβρία, quae legitur Aristoph. Vesp. 500 Av. 1500.

μέσπιλον] Arch. 180 μέσπιλα a Polluce servatum est VI 80; at quod ille dicit alterum μεσπίλων nomen ὄα esse, errare videtur. aperte enim differuntur [Hippocr.] π. διατ. ὄξ. I 172₂₀ I.-K. ὕδωρ ἀπὸ μεσπίλων ἢ μύρτων ἢ οὔων. π. διατ. II, VI 562 οὐα δὲ καὶ μέσπιλα καὶ κρίνια. nomen etiam ap. Atticos usitatum erat: Eubul. II 190 K. haec dicit: ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλίσσεται ἐν ταῖς Ἀθήναις . . . μέσπιλα. de Amphide II 247 fr 38 K. cf Hehnius *Kulturpfl.*⁵ 328.

μύρον] Arch. 31 οὐκ ἂν μύροιτε γρηῦς ἐοῦσ' ἡλείφετο. nomen apud Iones saepissime legitur velut Sem. 7₆₄ 16₁ Anacr. 9₃, cf Weberus l. c. p 89, Hippocr. V 174 VI 346 VII 322 336 348 352 VIII 160 cet.; item apud Atticos comicos saepissime legitur velut apud Aristoph. Anaxilam Arche-str. Artoxerxem.

προτείνω] Arch. 130 προτείνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. eodem modo dicit Herod. I 45 προτείνων τὰς χεῖρας VII 233 χεῖρας . . . προτέινον. vox non solum apud Plat. Xen. (in trag. non nisi translate), sed etiam apud Atticos (Isocr. Dem.) legitur.

πυγῆ] Arch. 91 τοιγόνδε δ' ὧ πίθηκε τὴν πυγὴν ἔχων. in Ionico pedestri sermone τὸ πυγαῖον (sc. μέρος) nomen pervulgatum legitur apud Herod. II 76 Hippocr. IV 246 248 256 VI 240 cet: contra in libello π. φυσ. παιδ. VII 490 πρὸς πυγὴν πηδῆσαι [al. πρὸς τὴν γῆν πηδῆσαι πυγὴν] legitur. voci etiam in comoedia Attica locum esse notum est.

τρόξι] Arch. 4₃ ἄγρει δ' οἶνον ἐρουθρόν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς νήφειν κτλ. e sententiarum conexu apparet τρόγα hoc loco non esse mustum aliquem sicut Sem. 25 ἀρυστήρα τρυγός Anacr. 41₂ (cf Weberus Anacr. p 98) Hippocr. π. διατ. II,

45) nisi quod priore loco -ίαν in θ cum aliis legitur.

VI 556 αἱ τρύγες στεμφυλίτιδες, π. νουσ. III, VII 158 τρύγες· στεμφυλίτιδες σταφιδευταῖαι ὕδαρες, sed faecis nomen: idem legitur saepius apud Hippocr. velut Epid. V, V 248 ib. VII, V 430 διὰ τοὺς ἐμέτους τρυβὲ μαλθακὴ ἦλθε, π. ὕγρ. χρήσ. VI 128 ταῦτα καὶ τρυβὲ ὄξους ποίεσι, π. συριγγ. VI 456 περινίψαι τρυγί κεκαυμένῃ, γυν. I, VIII 128 κλύζειν . . τῶν ἀπὸ τῆς τρυγός κτλ. ib. 160 τρύγα ξηρὴν ἐξ οἴνου παλαιοῦ λευκοῦ καίειν καὶ οἴνωι σβέσαι. etiam faecis notionem apud Atticos comicos inveniri constat.

χολή] Arch. 131 χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. vox legitur apud Hipponact. 55 A Hippocr. π. ἀρχ. ἰητρ. 19 p 23 l.-K. π. ἀ. δ. τ. 10 p 52 l.-K. Progn. ib. p 91 cet., praeterea apud tragicos et apud Atticos, denique apud omnes.

Praeterea pauca sunt vocabula, quae apud genuinae Atthidos scriptores tam raro legantur, ut de cottidiano eorum in Atthide usu dubitandum sit.

ἄζωε] Arch. 157 voce ἄζωγα usus est, quae ab Hesych. s. v. ἄζωκτον explicatur. cum de Archilochi loco nihil aliud traditum sit, nescimus utrum propriam ille adhibuerit notionem sicut Bacchyl. 10¹⁰³ βοῦς ἄζωγας. 15²⁰ ἄζωγα . . βοῦν, an translata, qua usus Euripides virgines nuptiarum expertes dicit Hipp. 1423 κόραι . . ἄζωγες γάμων, cf I. A. 805 Med. 673. apud Atticos non legitur nisi apud Ar. Thesm. 1139 (chor.) παρθένον ἄζωγα κούρην et Eurpol. I 359 K.

ἀθροίζω] vox primum legitur apud Arch. 60 πῆ . . ἀθροίζεται στράτος; 104₁ πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο. eadem legitur ap. Herod. non nisi IV 195 V 101, saepius apud Hippocr. velut π. παθ. VI 210 ὅταν φλέγμα . . ἀθροισθῆι, π. αἱμορρ. VI 436 αἵματος ἀθροισμένου, π. φυσ. παιδ. VII 486 Thuc. VI 44. cf Aesch. Pers. 414 Soph. OR 144 Eur. (vicies fere) Plat. Xen. apud Atticos autem rara est, quam saepe ei locum esse credideris: Isocr. VIII 89 πόλιν . . πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν IV 44 ἀθροισθέντων [: ἀθρ. cod. Γ] τῶν Ἐλληνων Dem. 3, 18 ἀθροίσαντ' ἐν ὀλίγῳ Posidipp. III 344 K. Athenion. III 370 v. 37; etiam κοινῆς testes extant (Diod. III 19 NT LXX).

χλόη] Arch.*108 ναὶ ναὶ μὰ μήκωτος χλόην. sicut totum

hoc iusiurandum (Athen. IX 370b) nomen Ionicum est; quod legitur Herod. IV 34 et Hippocr. π. παθ. VI 250 *χλήτης γλήγωνος* . . *δλίγον*; extat etiam apud Euripidem (septem l.) Plat. Xen.; apud Atticos non invenitur nisi Aristoph. fr. 1₅ 142₃ 222₅ et Sotad. II 448 K. v. 7 9 32.

Quattuor extant vocabula quae, quamquam et apud Iones et apud Atticos inveniuntur, tamen Ionica forma utuntur ab Attica diversa.

μωρσίνη] Ionica forma *μωρσίνη* est, cf Hoffmannus *Gr. Dial.* III 567. h. Merc. 81 *μωρσιννοειδέας ὄζους* legitur. *μωρσίνη* primum extat apud Arch. 29₁ *ἔχουσα θαλλόν μωρσίνης ἐτέρπετο*. eadem forma utitur Herod. I 132 IV 195 VII 54 VIII 99 Hippocr. π. ἔλκ. VI 424 *μωρσίνης* [*μωρρ. tr.*] *ἀγρίτης βίζας*, π. *συρίγγ.* VI 456 *ἕδατι ἀπό μωρσίνης*, π. γον. φουσ. VII 374 *μωρσίνης φύλλα ξηρά*, π. γον. II, VIII 380 *μωρσίνης φύλλα μελαίνης* cet.. Attica forma est *μωρρίνη*, quae apud Aristoph. Diphil. alios legitur.

ῥουμός] Arch. 66₇ *γίγνωσκε δ' οἶος ῥουμός ἀνθρώπους ἔχει*. iure editores formam *ῥουμός* receperunt, quae in Stob. codice S et ed. Trinc. traditur, dum MA vulgarem *ῥουθμός* exhibent. quantum scio omnes ita iudicant, etiam Hoffmannus p 105 566, qui p 599 *ῥουθμός* praeferre videtur. de voce egerunt Weberus Anacr. p 95 et Hoffm. p 599, quibus quid addam non habeo.

σμικρός] de hac forma, quae apud Arch. 58₃ *ἀλλά μοι σμικρός* [*σμ. Erot. p 14: μικρ. Galen. XVIII 1, 537*] *τις εἶη* legitur, Hoffmannus l. c. p 565 egit.

σμορίζω] Arch. 30₁ in fine versus habet *ἐσμορισμένας κόμας*. Iones ut videtur et *μωρίζω* (Herod. I 195) et *σμορίζω* forma usi sunt, sicut et *σμόρνη* et *μόρον* apud eos legitur, v. Hoffm. l. c. p 566. Hesych. exhibet glossas *ἐσμορισμένα*, quae quo pertineat nescio, et bis *ἐσμορισμένον*, quae eu. Marc. XV 23 respicere videtur.

Iam de eorum quae restant vocabulorum gravissimis pauca exponam.

ἀγρέω] ab illo *ἄγρει* homerico pro *ἄγε* usitato aliud

verbum differt, quod capiendi notionem prae se fert. quod et Aeolicum est (v. Schulzius *Goett. gel. Anz.* 1897, 885), cf Sappho 214 τρόμος δὲ παῖσαν ἄγρει, et Ionicum: nam ita apud Arch. 4₃ legitur ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρόν ἀπὸ τρυγός. postea verbo usus est Aesch. Ag. 126 χρόνωι μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδῃς κέλευθος, ut de Callimacho Nicandro aliis taceam.

ἀελπίτι] Arch. 54₃ κίχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος. cf Hesych. ἐξ ἀελπίτης· ἐξ ἀνελπίστου. eodem nomine usus est Pind. P. XII 31 χρόνος . . . καὶ τιν' ἀελπίται βαλῶν.

ἀμφιδέδρομεν] Arch. 40 ἀλλήν ἔρχος ἀμφιδέδρομεν. apud Homerum hoc vocabulum non extat, qui habet et περιδρομος adiectivum E 728 B 812 et similem ac Archilochus usum ἀναδέδρομε πέτρῃ ε 412 = κ 4. in Scuto 224 legitur ἀμφὶ δέ μιν κίβριτις θῆε. ipsam formam ἀμφιδέδρομεν translata notione praebet Sem. 7₃₉ (bonam feminam) ἀμφιδέδρομεν χάρις, similem Pind. P. III 39 σέλας δ' ἀμφέδραμεν λάβρον Ἀφαιστου. apud Atticos formae δέδρομα ἀμφιδέδρομα non leguntur.

ἀποσκολύπτειν] hoc verbo post Arch. 126 πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν unus Sophocles fr 390 usus est ἐν Μώμωι fab. satyr.

ἀλλητήρ] Arch. 123 αἰδῶν ὑπ' ἀλλητήρος. forma in -τήρ praeterea legitur in Scuto 283 (unde 299) ὑπ' ἀλλητήρι . . . ἔκιον Theogn. 533 825 943 975 1041 1065 adesp. fr 7 B⁴. praeterea legitur uno Aristophanis loco fr 566 K. τὸν Φρόγα τὸν ἀλλητήρα τὸν Σαβάζιον et Lycophr. 234. apud Iones tales formae imprimis usitatae fuisse videntur, cuius usus quae mihi adsunt exempla dabo imperfecta quaestione: συνοικητήρα Sem. 7₁₀₂, θηγητήρ [al. θηρηγητήρ] φ 397, θηρηγητῆρες post, Homerum Democrit. fr 109 N., ῥηγητήρ 1443 μύθων τε ῥηγητῆρ' ἔμεναι προηγητῆρά τε ἔργων. Hippon. fr 63i ῥηγητῆρ κνεφαῖος, καταρτιστήρα Herod. IV 161 V 28 ἀροτήρ IV 17 λευστήρ V 67.

δαίμων] Arch. 3₄ ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονές εἰσι μάχης. apparet igitur vocem δαίμων idem valere quod δαίμων inde ab Homero usitatam. haec forma, quae apud Archilochum propter metrum flagitatur, certo Platonis testimonio ⁴⁶⁾

46) incertum de Heraclit. fr 97 Byw. esse iudicium Schulzius me monet.

Cratyl. 398b defenditur, v. W. Schulze *Kuhns Zeitschr.* XXIX 261. eodem pertinet Hesych. δαίμων δαίμων. grammaticos veteres adiectivum a δαίω verbo deduxisse docet Etym. Gen. (Fl.) s. αἴμωνος et δαίμων.

ἐλλάμπω] Arch. 61₂ πολλοὺς . . Σείριος καταναυεῖ ὄξυς ἐλλάμπων de sole⁴⁷⁾ dicitur. Herodotus voce ἐλλάμπομαι translate utitur de gloria I 80 VIII 74 οὐκ ἐλπίζοντες ἐλλάμπεσθαι, qui VIII 14 dicit ἡμέρη ἐπέλαμψε. seniores qui voce utuntur scriptores Plutarch. Plotin. Themist., Dionys. Areop., Gregor. pro locupletibus κοινῆς testibus esse non possunt, ita ut de voce non certo constet.

ἐπίρρησις] Arch. 81 δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων κτλ. Orio qui fragmentum servavit vocem explicat ὁ φόγος καὶ ἡ κακῆγορία, quae scriptura etiam in Suida (= Zon.) ἐπίρρησις ὁ φόγος καὶ ἡ κατῆγορία restituenda est. novissima aetate vox revixit notione mutata, ita ut a vetustiore omnino aliena esse videatur: Plut. aud. poet. p 19d de Homero dicit εἰ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι (i. e. sententiis generalibus) χρῆται, incantationis nomen est apud Lucianum Eusebium.

ἔσκα] [Arch. 14] ἔσκα μάχεται legitur. ἔσκα praeterea non inveni; Herodotus forma ἔσσε utitur, v. Hoffmannus l. c. 594.

κηρόλος] Arch. 109a Cr. ὥσπερ κηρόλος. praeterea hoc nomen legitur Alc. 26₂ κηρόλος εἶην κτλ.; Aristoph. Av. 299 ad Σποργίλον tonsorem cavillandum formam κειρόλος induxit. Aristot. h. an. VIII 3 κηρόλον de alcyone secernit.

ῥάχις] Arch. 21 de Thaso insula dicit ἦδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις ἔστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής. dorsi nomen primum legitur I 208 σοὺς σιάλοιο ῥάχιν, post Archilochum inter alios ap. Hippocr. π. ἄρθρ. IV 124 176 182 190 de hominis dorso. contra Herod. III 54 ἐπὶ τῆς ῥάχιοι τοῦ ὄρεος ἐπεσόντα VII 216 κατὰ ῥάχιν τοῦ ὄρεος iugum montis ῥάχιν dicit: vides quomodo haec notio apud Archilochum praeparetur.

47) Plut. conv. quaest. III 10, 2 Hesych. s. Σείριος qui idem bis tractavit.

χρυσόθειρα] Steph. B. s. βέλιον . . χρυσόθειρα παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβήχοις (fr 121), ὅπερ ἀποκόπεται τοῦ χρυσόθειρος. adiectiva cum ἔθειρα composita imprimis imprecationis fuisse videntur. Heliodor. Aethiop. III 2 (bis) τὰν Θέτιν ἀεῖδω χρυσόθειρα Θέτι(ν), cf ep. 1025s K. forma plenior -έθειρος legitur Anacr. 76 εὐέθειρα χρυσόπεπλε κοῦρα⁴⁸) Maxim. π. καταρχῶν 95 Θεαντίς χρυσόθειρα 220 χρυσόθειραν Μήνην Nonn. D. XIV 368 Marc. Sidet. 35 praebent δ'εὐέθειρα.

48) nonne deam quandam, e. g. Musam adloquatur poeta? etiam duplex epitheton implorationi convenire. ceterum cf Weberus Anacr. p 79.

C.

Index.

Vocubulis homericis (Il. Od.) signum non praeposui.

o praeposui vocubulis quae primum leguntur in hymnis.

+ — — — — — Hesiodo.

* — — — — — primus Archilochus praebet.

** — — — — — solus — — — — —

[ ] inclusi fr. ab Archilocho aliena.

Cr. = Anth. lyr. ed. Hillerus-Crusius.

AB = fragmenta Reitzensteiniana (*Berl. Sitzungsber.* 1899, 857).

numerus ( ) inclusis dissertationis paginae indicantur.

rarissimarum quarundam vocum apud posteros usum in indice adnotavi.

A		
ἀ 135 B ₅		ὕλης ἀγρίης 21 ₂
ἀγαιομαί 25 ₂	(59 67)	ἀγει τὰ Θαρρήλια 113. οἴκαδ'
ἀγάλλεται c. dat. 6 ₁ . -εο		ἀγεσθαί 98. ἀγόμενος 155
66 ₄	(60)	ἀγχοῦ B ₃
ἄγγος 5	(62)	ο ἠδίκησε A ₁₃
ἄγε 4 ₁		ἄεθλα 104 ₁
ἀγέρωχος 154 (60 67 81)		ἄειδε Γλαῦκον 57. αἰδων 123
* κυμάτων ἐν ἀγκάλαις 23		* ἐξ ἀελπίτης 54 ₃ (58 91)
(51sq 54 85)		ο ἀελπτον 74 ₁ (58 72)
Δήμητρος ἀγνῆς [120]		* ἄζυγα 157 (89)
ἄγρει 4 ₃	(90)	** ἀηδόνος ? 156
		* ἀθροίζεται 60. ἠθροίξετο
		104 ₁ (89)

- ἀθρόην 35
 αἰδοῖος 63₁ (57)
 αἰετός 86₂ (65)
 * δεῖπνον αἰγνές 38 (59)
 Αἰθίοψ 145
 αἵματόεν ἔλκος 9₈ (60)
 αἶνος 86₁. -ον 89₁
 εἶλε 25₂
 Αἰσιμίδη 8₁
 Αἰσχυλίδη: B₃
 αἰτίους 27₁
 αἰχμητὰ δύο [119₂]
 * Ἀκίριος ῥοάς var. script.
 21₄ (37)
 * ἄκομψον 158 (83)
 ἀκούων 79₂. ἄκουε † 69₂
 * ἀκρασίη: A₁₀
 Θρηγίκες ἀκρόκομοι: A₄
 ἄκρα 54₂
 ἄκρον παρά ῥηγμίνα A₁₁
 μύροισιν ἠλείφετο 31 (62)
 ἀλέξω 66₂
 Ἀλιβίη [18₁]
 ἀλλά 9_{1,9} 58₃ 66₈ 78₄ 85.
 ἀλλ' 36 47₁. ἀλλ' ἄγε 4₁
 ἄλλος 9₁. ἄλλος ἄλλοι 36.
 -ον 73. -ην 42₁
 ἄλλοτε δ' ἄλλος 9₁
 πολιῆς ἀλός ἐν πελάγεσιν
 11₁ (51) ἄλας τε καὶ
 τράπεζαν 96₂ (63)
 ἀλώπηξ 86₂ 89₅ 118 (64)
 ἀμνημόνοι κήδεσιν 66₁ (60)
 * ἀμισθί 41 (86)
 ἀμοιβή 159 (82)
 ἀμπλακῶ v. ἤμβλακον
 * ἀμυδρὴν χοιράδ' 128 (86)
 ** ἀμυράδην 66₄ (71)
 ἀμφί c. acc. 21₄ 54₂. οἰ-
 δαλέους δ' ἀμφ' ὀδονησι'
 ἔχουεν πνεύμονας 9₁ [im.
 Ap. R. IV 1067 cf Em-
 ped. 362] (55)
 * ἀλλήν ἔρκος ἀμφιδέδρομεν
 40 (91)
 ἀμπεπονήθη 12₂ (69)
 ** ἀμφιτρίβας? 134
- ἔντος ἀμώμητον 6₂ (70)
 ἄν 3₂ 8₂ 30₂ 31 109 A₁₂
 ἀν' ἐσαγίτην 89₄
 ἀναιδεῖην 78₅ (60)
 ἄναξ voc. 27₁ 75₁ [119₂].
 ἄνακτος 1₁ 10₁ 77₁ (47)
 πόλλ' ἀναπλήσει κακὰ A₅
 * ἀναστένομεν 9₃ (83)
 ἀνέθηκε [18₁]
 ἀνατρέπουσι 56₃ (70)
 ἀνέμου 43 (51)
 γεῖρας ἀνέξων 82 (54)
 ἀνηκέστοισι κακοῖσιν 9₅ (60)
 ἐπίκουρος ἀνὴρ [14]. Θρηγί-
 ἀνὴρ 32₁. ἀνδρὶ 16. ἀν-
 δρα 124. ἀνδρῶν 114.
 ἀνδράσιν 64 74₆. ἀνδρας
 56₂ 134
 ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος 29₂
 ἀνθρώπων 86₁ 88₂. -οις 62.
 -οισι 70₁. -ους 66₇ 74₄
 ἀνηρά δῶρα 10₁ (60)
 * ἀνολβος στρατός 60 (60 83)
 * ἀνταμείβεσθαι 65₂. δελφισί
 θῆρες ἀνταμείφονται νο-
 μόν 74₇ (84)
 αἰοδαῖς 112a Cr.
 ἀπάγχεο [v. scr. -σαι] 67
 (58)
 ἀπαλὸν χροῖα 100 (54)
 ἀπαλὸν κέρας 171.
 ἀπερρώγασαι 47₁
 ἀπό 4₃. ἀπ' 37
 * ἀπέθρισεν 138 (84)
 ἀποκριθεῖς 89₃
 ἀποκρύψας 74₃
 Ἄπολλον 27₁ (49)
 ἀπόπροθεν 25₄ (70)
 * ἀποσκολόπτειν 124 (91)
 ** ἀπεστύπαζον 127
 * ὕβριν ἀπέφλυσαν 35
 [im. Ap. R. III 582] (60)
 * ἀπτερόσσοτο 109a Cr.
 [Arat. 1009]
 ἀπώσαμενοι 9₁₀
 * ἀπώμοτον 74₁ (57 72³¹ 86)
 * ἄρα 95. ἄρ' 80₂ 89₅

- (φρεσίν) ἡρήρησιδα 94₃ (56)
 * ἀργιλιπής 160 [cf Nic. Ther. 213]
 * Ἄρης 3₂ 62. * Ἄρειω μιη-φόνου 48 (49 52)
 ἄριστα B₄
 Ἄριστοφώντα [171]
 Ἄριφαντος B₅
 ἄρτον A₆
 * Ἄσις 26
 δρήστην ἐπ' ἀσκόν 72₁ (67)
 ἀσπίς 6₃. -ίδι 6₁
 ἀστών 9₁ 63₁ 81. -οῖσι 94₄ (63)
 ἀσφαλέως 58₁ 66₄
 κακοῖσιν ἀσγάλα 66₈ (59)
 ἀταλάς φρένας 103₃ (56)
 ἄτη 73 (56)
 ἀλγήν 40
 * ἀλητήρος 123 (91)
 ἀλώϊ 32₁. -όν 76
 * ἀδόνην 125 (84)
 πῆι δηῦτ' 60
 αὐτός is: -ῶι 126. -όν A₇.
 -ῶν 61₁. οἱ (m.) 97₁. (f.)
 29₂. σφιν 74₃ 125. σφρας
 27₂
 αὐτός ipse 6₃ 76 [119₃]
 101 Cr. ταυτά? B₃
 * ἄφελκε 4₂
 ἄφρός 139 (53)
 ἄχλυν 103₂ (54 56)
 ἀχθυμένη σκυτάλη 89₂
 + μάντις ἀψευδέστατος 101 Cr.
 (58 74)
 * ἄφυχος 84₂ (56)

B.

- * βάβαξ 33
 βαθὺς πόντος 54₁
 ἔβη A₁₃. ἀσφαλέως βεβηκώς
 ποσοί 58₄. εὐ βεβηκώτας 56₃
 ** βακχίη 83 [(54)
 Βατουσιάδης 104₂
 βήσσας ὀρέων 115
 βίου χρήμη 56₅. θαλάσ-
 σιον βιον 51
 συκῆ βόσκουσα κορώνας 19₁

- * βοστρύχοισι 58₂ (61)
 βοῦς 39₁ (64)
 μελέτη βροτεῖη [15]
 βροτῶν B₄
 * βρῦτον 32₁ (62)

Γ.

- γαί' [17₂]
 γάμον 99. κουριδιῶν γάμων
 [18₂] (63)
 γάρ 3₄ 4₃ 9_{3.5} 13₁ 21₃ 25₁
 40 41 42₁ 54₁ 59₁ 62 64
 67 71 100 103₁ 107 112
 131
 γαστήρ 78₄. κἀπὶ γαστρὶ γασ-
 στέρα 72₁ [(60)
 * βοστρύχοισι γαῦρον 58₂ 84
 γελοῖον 79₁ (59 71)
 φαίνεαι γέλως 94₄ (59)
 γενναῖος 107 (68)
 γέρων 30₂
 γήραος 116
 γίγνεται 56₄ 63_{2.3}. 70₂ [var.
 scr. γίν.]. 74₅. γένηται 74₃.
 γένοιτο 71. γενεῦ 75₂
 γίγνωσκε 66₇
 Γλαῦκον 57. Γλαῦκε 70₁.
 Γλαῦκ' [14]. Γλαῦχ' 54₁
 γλυκερὸν νόστον 11₂ (52)
 γουνομένωι 75₁ (57)
 * [γ]ρ[ά]σου πνέοντα B₇
 γρηῦς [γραῦς tr.] 31
 * Γύγεω 25₁
 γουμνόν A₃ 161
 γυναικείον πένθος 91₀ (61)
 γυναῖκες 179
 ἄκρα Γυραί' [-έων?] 54₂

Δ.

- * δαίμονες μάχης periti 3₄
 (91)
 δαίμων 95
 γάμον ἐδαισάμην 99 (63)
 δάμναται πόθος 85 (59 76)
 δασύς 58₁
 δέ 3₃ 29₂ 63₂ 68₁ 69_{1.2} 74₅

- 78₁ 81 83 88₃ 93₂ 94₃
 97₁ 101 104₂ 116? 129?
 133 138 179 A₇ B_{5.10}.
 δ' 1₁ 2_{1.2} 4₃ 6₃ 9_{1.7.8.9} <10₁>
 11₁ 21₁ 25₃ 26 32₂ 54_{2.3}
 55 56₃ 60 63₃ [ante lac.]
 65₁ 66_{2.7} 69_{1.2} 74_{4.9}? 75₂
 79₂ 81 88₂ 89₅ 91 92 96₁
 109 126? 139 169 112a
 Cr. A_{9.13} B₃
 δειλοῦ 8₁
 δεινοῖς' ἀνταμείβεσθαι κακοῖς
 65₂
 δεῖπνον 38
 ** ξείνων δέκτρια 19₂
 δελφίσι 74₇ (65)
 δέος 74₄ (58)
 * δεσπότηι Εὐβοίης 3₅
 ἐδέξω 101
 δῆ 3₂ 24 (καὶ δῆ). 50₁ 67
 78₃ 94₃ 132
 Δῆμητρος [120]. -τρι 82
 δῆμος 104₁
 δῆμος meretrix 184 (68)
 διά c. acc. 4₁. c. gen. 84₃
 ** διαβεβροτρῶμενον 162 (61)
 διάζομεν 41
 διαλέγεσθαι 80
 * διαπεπλιγμένον 58₁ (77)
 διδάσκαται 133
 δίδωσιν 16. ἔδωκεν 125
 διἑξ σωλήνος 5. διἑξ τὸ μύρ-
 τον 164 (71)
 * διθύραμβον 77₂ (51)
 δίκη 88₄ (76)
 δις τόσῃ 163
 διψέων 68₁
 διώκομεν 63₂
 Διώνσου [an-σοι? :-σοιο tr.]
 77₁' (50)
 ἐν δόκοισιν? 66₃
 δό[λος] Β₁₀
 δολοφρονέουσα 93₂ (58)
 δορί 2 ter
 δούλιον ἄρτον A₆
 δεσπότηι Εὐβοίης δουρικλυτοῖ
 3₅ (53)

- ἐδράξω 143 (44)
 κακῶς με δρώντα 65₂
 * δρήστην ἀσλόν 72₁ [Mane-
 tho V 85?]
 δυνησόμεθα 4₄
 δύο [alt. scr. δύο] [119₃]
 δυσμενῶν 66₂. -εσιν 7 [δυσ-
 μενῆς βάβαξ 33 Or. con-
 tra Et. Gen.]
 * βήσας δυσπαιπάλους 115
 [im. Bacch. V 25 Nic. Ther.
 145 cf Opp. Hal. II 369]
 δούστηνος 84₁ (60)
 Μουσέων ἐρατῶν δῶρον 1₂
 (6¹⁵ 49)
 ἀνηγρὰ Ποσειδάωνος ἀνα-
 κτος δῶρα 10₂ (60)
 Δωτάδης v. Bergkii ad 94

E.

- ἔα 51
 ἔγκειμαι πόθῳ 84₁
 ἴκοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν
 70₃ (81)
 * ἐγκυτίς(?) κεκαρμένος 37
 [Callim. fr 311 ἐγκυτί]
 τυφλὰς ἐγγέλωας 101 (65)
 ἐγὼ 1₁. ἐμεῦ 92. 111 [-οῦ
 tr.], ἐμοί 71. μοι (2₁) 6₃
 22 [μ.], 25₁ <47₁> 58₃ 75₁.
 με 25₂ <65₂>. μ' 85 A₁₃.
 ἡμεῖς 4₃. ἡμῖν 39₁. ἡμέας
 9₇
 ἔδων A₆
 ἐθέλων 6₂. ἐθέλομ' A₁₂
 εἰ si 12₁
 εἰ γὰρ utinam 71
 καθαρῶσιν ἐν εἴμασιν 12₂
 εἰμί 1₁. εἰς 107. ἐστίν 25₄
 39₁ 74₁. ἔστ' 87₁. ἐσμέν
 59₂. εἰσί 3₄. εἴη 58₃. εἶον
 A₁₄. ἐόντα 80. ἐοῦσ' 31.
 ἐσσεταί 3₃. ἦν 32₂ 74₉ †
 115 126 139
 ἦμαι 89₃. ἦσαν 81
 ἐρέω 68₂ 79₂ 89₁

- εἰς 78₅. ἐς 5 [εἰς tr.]. 9₇ 52
 ἐν 65₁ cf 118
 εἰσορῶν 74₆
 εἰσενέγκας 78₂
 ἐκ 56₁ 74_{3,5} 103₃ A₇. ἐξ 54₃
 ἕκαστος 83
 ἐκαῖνος 87₁ 92 B₉. ἐκείνη 6₃.
 κείνου 12₁. κείνοι 3₄. -να 51
 ἔκητι 84₂
 ἐξασάωσα 6₃ alt. scr. (36)
 ἐξέφυγον θανάτου τέλος 6₃
 (36 64)
- * ἐλαφρίζων 87₃ (84)
 αἵματός ἐκλος 9₈ (60)
- * ἐλλάμπων 61₂ (92)
 ἔλπομαι 61₁ (58)
 ἔλυσθεις 103₁
 ἔμων 25₄. τῆμά. 50₁
 ἔμπλην 111 (68)
 ἐν 2 ter. 3₃ 4₁ 11₁ 12₂ 23
 34 39₁ 55 66₅ 83 87₃ 104₂
 169 101 Cr. κἂν A₃. κα-
 θαροῖσιν ἐν εἵμασιν 12₂.
- * νομὸν ἐνάλιον 74₃ (52)
 ἐναντίον 66₂
 ἐνδόκοισιν? 66₃ v. δόκος .
 ἔνθα A₅
 ἔντερον 142 in par.
 ἔντος 6₂ (70)
 ἔνοαλίσιον ἀνακτος 1₁ (49)
 ἐξαλεύμενος 128
 ἐξάρχων παιήονα 76. ἐξ-
 ἀρξαι μέλος 77₁ (51)
 ἐξᾶυτις 6₄ [per δ]. 9₉
 ἐφ' [ἐπ' tr.] ἡμέρην ἄγη 70₃
 ἐπαμείφεται 9₉
 ἐπειδὴ 74₂
 ἔπειτα 56₁
 ἐπέχοι A₅
 ἐπί c. gen. 109a Cr. c. dat.
 56₂ 58₄ 72₁. κατθανοῦσι
 κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν 64.
 c. acc. 72₁ 74₄ A₉. ἐφ' c.
 gen. 115 [ἐπ' tr.]. c. dat.
 131 A₁₃ v. ἐπάγω, ἐπιτα-
 νόω, ἐπιτίθημι, ἐφοράω.
- * ἐπίεπτα 74₅ [cf Opp. Hal.

- IV 311 V 468 epigr. 272₁
 K.] (58)
 ἐπίκουρος ἀνὴρ [14₁]. ἐπί-
 κουρος 24
 ἐπικρατεῖ † 69₁
 * ἐπίρρησι(ν) 8₁ (92)
 ἐπίσταμαι 65₁. Μουσεῶν δῶ-
 ρον ἐπιστάμενος 1₂ (49)
 ὅλης ἐπιστεφής 21₂
 ἐπὶ τόξα τανύσεται 3₁ (53)
 ἐπὶ τλημοσόνην ἔθεσαν 9₆ (56)
 ἐπτά 59₁
 ἐρέω τυραννίδος 25₃. ἡράσ-
 σατο 30₂ (70)
 Ἐρασμονίδη Χαρίλαε 79₁
 χώρος ἐρατός 21₄. ἐρατὸν
 δῶρον 1₂ (58)
- * βοῦς ἐργάτης 39₁ (83)
 * ἐργάτις 184
 + ἐργμασιν 70₃ (72³⁰ 75)
 ἔργα 88₂. θεῶν ἔργα 25₃.
 ἔργων ἴδρις 39₂. ξυρέων
 πολύστονον ἔργον 3₃ (52)
 ἐρειδόμενον 90
 ἐρέω 68₂ 79₂ 89₁
 ἔρκος ἀμφιδέδρομεν 40
 Ἐρξίη (voc.) 60
 ἐρῶ † 62
 ἐρρέτω 6₄
 οἶνον ἐρυθρόν 4₃ (62)
 ἦλθε 78₃. ἦλθ' 74₄
 φιλότητος ἔρω 103₁ (59)
 εἰς v. εἰς
 ἐσθλήν 42₁. τρίαίναν ἐσθλήν
 45. οὐ γὰρ ἐσθλά κερτο-
 μέειν 64
- ** ἔσκα [14] (40 92)
 ἐσχατιήν 89₄
 ἐταῖρος A₁₄. ὦ ταῖρε 85.
 πολὺ φίλταθ' ἐταίρων 79₂
 (59)
 ἐτέρους 9₉. τῆτέρη 93₂
 ἐτήτυμον 62
 ἔτι 74₆
 εὖ 56₃
 Εὐβοίης 3₅ [(87)
 * εὐήθης ξείνων δέκτρια 19₂

- εὐπλοκάμου 11₁
 εὐτε 104₁. εὐτ' 3₂ [18₂]
 εὐφρονέστατα A₃
 ἐρέπων 13₂
 + γῶρος ἐπίμερος 21₃ (74)
 ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὄραις 88₂
 ἐγθρῶν 66₃
 ἐχίνος 118 (65)
 ἔχεις [17₂] 131. ἔχει 9₁
 101 Cr. οἶος ῥυσμὸς ἀν-
 θρώπους ἔχει 66₇. ἔχομεν
 9₄. ἔχων 91. -ουσα 29₁ 89₆.
 -οντες 23
 * ἔωθεν 83

Z.

- Ζεὺς 70₂ 74₂ 125 101 Cr.
 ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ 88₁. Ζεῦ
 πάτερ 99 (47)
 + ζήλος 25₂ (59 74)
 ζοοῦ . . ζοοί 63_{2,3} [per ω tr.]

H.

- ἡ-ῆ 32
 ἡβης 115 (63)
 ἡδῆ 54₁ 100
 ἡδὺ † 74₉
 ** ἡκην κύματός τε κἀνέμου 43
 ἡλίου λάμποντος 74₁
 * ἡμβλακον 73 [Ibyc. 24₂ cf
 Holstenus de Stesich. et
 Ib. dial. diss. phil. Gryph.
 84 p 50 69] (57)
 ἡμέρην 70₂
 ἡμισο τρίτον 167
 ἡπαυ 131
 ἡπίρου 74₉
 ἡπιος Ποσειδέων 114
 Ἡράκλεες [119₂]. cf 144 147
 Ἡρηί [18₂]
 Ἡφαιστος ignis 12₂ (49 64)
 ἀναξ Ἡφαιστε 75₁.
 ἡχέεντα κύματα 74₈ [ἡχῆ-
 εντα tr.] (51)

Θ.

- κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
 σης 9₄. θαλάσσης ἡχέεντα
 κύματα 74₈ (51)
 θαλάσσιον βίον 51 (52 64)
 θαλίης τέρψεται 9₂. θαλίας
 ἐρέπων 13₂ (43 58 72)
 θαλλὸν μυρσίνης 29₁
 θάλλεις ἀπαλὸν χροά 100
 θάμνωι 6₁
 θαμείαι σφενδόναι 3₁ (53)
 ἐξέφυγον θανάτου τέλος 6₃
 (36 64)
 * Θαρρήλια 113
 θάρσυνε 55
 Θάσον 52 129 (63)
 Θασίων 20 [coniect.]
 θαυμαζέτω 74₆
 + θαυμάσιον 74₂ (59 72)
 * ἔργα λεωργὰ καὶ θεμιστά
 [κάθ. tr.] 88₃ (57 85)
 θεοί 9₅. -ῶν 25₃ 84₂. -οῖς
 56₁. -οῖσι 101 Cr. νίκης
 ἐν θεοῖσι πείρατα 55
 θεράπων Ἐνυαλίω ἀνακτος
 1₁ (49)
 + θεσσάμενοι 11₂ (76)
 θήρες 74₇ (64)
 θηρίων 88₃ 89₃ (64)
 * χεῖρα θιγεῖν 71 (54)
 θανῶν 63₁. -όντι 63₃
 θνητοῖς [15]. -οῖσι' 70₂
 θοῆς νηός 4₁ (52)
 Θρηῆτι ἀνὴρ 32₁. Θρηῆτες
 ἀκρόκομοι A₄
 θριαθρίκη † 168
 θυμός 70₁. θυμὲ δῦμ' 66₁
 (56)
 θυρέων 127
 θωτή 109 (57 71)

I.

- καρδίην λαίβεται 36 (55 58)
 * οὐτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων
 22.

ἰήσομαι 13₁
 ἔργων ἕδρις 39₂
 ἱερεὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
 [18₁]
 Ἰλαός 75₂ (57)
 ἡμερόντα πάθοι 8₂
 ἴν'; 87₁
 Ἰόλαος [119₃]
 * ἴπῳι 169 (64)
 Ἰππῶναξ <σκαφεύς> B₃
 ἴνας μεδέων 138
 οἶνος Ἰσραηλικός 2₂ (11²⁸ 62)
 ἴστη 43. ἔστηκεν 20₂. ὀρθὸν
 ἴσταται νέφος 54₂

K.

* κάδων 4₂ (62 87)
 καθαιρεῖ 116
 καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν 12₂
 κάθημαι 87₃. καθῆσθαι B₃
 κατασταθεῖς ἀσφαλῆως 66₃
 (69)
 καί 1₂ 4₂ 12₁ 13₂ 16 22
 24 27_{1.2} 29₃ 30₂ 45 51
 bis 55 56_{3.5} bis 58₃ 66₄
 70₃ 72₁ 73 74₅? 74₃ 75₁
 78_{1.4} 88_{3.4} 95 111 115
 [120] 130 101 Cr. in
 syniz. 72₁ 74₅ 86₂ A₃
 B₃ τε-καί 43 66₆ 78₁ 87₂
 88₄ 96₂ [119₃]
 κακός adi. <39₂>. -οῦ 116.
 -ήν 125. -ὼς 65₂. κακίω
 6₄. κάκιον 13₁. κάκιστα
 63₃
 κακόν subst. 98. -ά 56₁ -ὼν
 56₁. -οῖς 65₂. -οῖσιν 66₆.
 ἀνηκέστοισι κακοῖσιν 9₅.
 -ά (acc.) 20 A₅
 κληθεῖς 78₃. κελήσομαι 24
 * καλλίνικε [119]
 καλός 21₃. καλόν 29₂ 77₁
 καλύπτρην [18₁]
 Κάρ 24
 καρδίης πλέος 58₄ (58)

καρδίην 103₁. καρδίην
 λαίνεται 36 (55 58)
 Καρπάθιος? 152
 Ἀσίης καρτερός 26
 κάρφεται 100 (64)
 κατ' c. acc. 33 43
 κατθανοῦσι 64
 * κατὰ κύμα ἔκλυσεν 9₃
 κάλλιπον 6₂
 καταπεσῶν 66₅
 * καταπρόξεται 92
 + κόμη ὦμους κατεσκίαζε 29₃
 (61 c. n. 21 74)
 * Σείριος κατανανεῖ 61 (78)
 κατ' ἀγλὸν ὀμμάτων ἔχευεν
 103₃ (54 55 56)
 κατόπισθεν 81
 * κεῖ 170 (78)
 κεῖθι 132
 κεῖται 69₂. κέεται 169.
 κείμενος ἀκρασίη A₁₀.
 κειμένους 56₃
 κείνος v. ἐκείνος
 χαιτήν ἐγκυτὶ κεκαρμένους 37
 (61)
 * ἀπαλὸν κέρας 171 (54 68)
 * κεραιολῆς 172 [Luc. tragop.
 33]
 ἀλώπηξ κερδαλέη 89₅ (56)
 ** κεροπλάστην Γλαύκων 57 (61)
 κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ'
 ἀνδράσιν 64 (60)
 κερφαλὴν καὶ χαρίεντα μέ-
 λεα 12₁ (53)
 κήδεα στονόοντα 9₁. ἀμη-
 χάνοισι κήδεσιν κυκώμενε
 66₁ (60)
 * κηλ(εῖ)ται 112a Cr. (58 87)
 * ὄνου κήλωνος 97₃ (64)
 Κηρυκίδη 89₁
 * κηρόλος 109a Cr. (65 92)
 κηράνη 54₃. κηρήσατο 73
 κίονας [17₂]
 κλαίω κατὰ 20. κλαίων 13₁
 κλέφας ἐκ στηθέων φρένας
 103₃
 ὀπίτους κλίνουσ' 56₄. πρὸς

- τοῖγον ἐκλίνθησαν 34. ἐν
δορί κεκλιμένος 2₂ (70)
ἔκλυσεν v. κατακλύζω
κλυθ' ἀναξ 75₁
κνήμας 58₃
κοίλων κἀδων 4₂
Κοίρανον 114 (6¹⁹)
* κοκκυμήλων 173 (66)
κόμη 29₂. ἐσμυρισμένας κό-
μας 30₁ (61)
κοπάεν ξίφος? 174
Κόρης [120]
κορώνας 19₁. κορώνη 109a
Cr. in paraphr. (65)
* βοῦς κορωνός 39₂ (78)
κουριδίων γάμων [18₂]
κρατερὴν τλημοσύνην 9₆
οὐρανοῦ κράτος 88₁
Κρητήν 175
κρεμάσθω 53₂
νόμους Κρητικούς 133
κροαίνειν 176 (59 68)
κροτέοι δ' ὀδόντας A₉
κρόπτωμεν Ποσειδάωνος δῶ-
ρα 10₁ (cf p 49)
κτήσσομαι 6₄
* ἐκτενισμένοι 165 (61 87)
* κύβδα 32₂
κυβερνήτην σοφόν 45
κῆδεσιν κυκώμενε 66₁ (60)
κῶμα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
σης 9₃. ἦκην κύματός τε
κάνέμου 43. κύματι πλα-
ζόμενος A₂. θαλάσσης ἡ-
γέεντα κύματα 74₈. κυ-
μάτων ἐν ἀγκάλαις 23.
κυμάτων ὁμοῦ A₁₁. κύ-
μασιν ταρασσεται πόντος
54₁ (51)
κύφαντες 35
+ ἐκύρησε γάμων [18₂]
* κύρτη 177 (62 82)
* κύρτον B₂
* κύφων 178 [Lucian. Pseud.
17] (59)
κύ[ων] A₉
* κώθωνι 4₁ (62)

κως [κώ σ' tr.] B₆

Λ.

- λάβοιεν A₅. σε θωῆ ἡ λά-
βοι 109
ἡλίου λάμποντος 74₄
λ[ά]ξ ἔβη A₁₃
** λέγαι γυναῖκες 179
ἐρέω 68₂ 79₂ 89₁
λίπε 114
* λείως οὐδέν 112 (78)
Λεπτίνεω 70₁
Λέσβιον παιήονα 76
* ἔργα λεωργά καὶ θεμιστά
88₃ (57 86)
Λεώφιλος 69 quater
λίην 66₁
ὁ Ταντάλου λίθος 53₁
* λιπερνῆτες πολῖται 50₁
(60 78)
ξείνια λυγρά 7. λυγρὸν †
δέος 74₄
Λυκάμβεω 28. πάτερ Λυ-
κάμβα 94₁
λυσιμελὴς πόθος 85 (59 76)

Μ.

- μά v. ναὶ μά
Μαγνήτων κακά 20
+ μάζα μεμαγμένη 2₁ (62 75)
μάκαρ B₅
μάλα πόλλ' 8₂. μάλ' εὖ 56₃
μᾶλλον 63₂
μάντις ἀψευδέστατος 101 Cr.
(48)
Μαργίτης 153 in par.
ἐμάρψαμεν ποσίν 59₁ (52)
o+ μάρτορα 152 (63 72)
(Μαρωνεῖται 146 in par.?)
* μάζα μεμαγμένη 2₁ (87)
μάχης 3₄ 68₁. -ην 87₃
μάχηται [14]
μέγαν 58₁ 96₁. μεγάλη [17₂].
-ης 25₂. ἐν μέγα 65₁
Μεγάτιμον [17₁]

- ** ἵνας μεδέων 138
 χαλίχροτον μέθυ 78₁
 ἔμειξαν 86₃ [alt. scr. ἔθεντο]
 (38)
- * μελαμπύγου 110 [cf 189]
 μελαίνῃ: χθονί 56₂
- * ἐπίρρησιν μελεδαίωνων 81 (79)
 μ' ἰάμβων μέλει 22. οὐ μοι
 τὰ Γύγῳ μέλει 25₁. σοὶ
 ὕβρις μέλει 88₁. τί μοι
 μέλει; alt. scr. 6₃
- + μελέτη βροτείῃ [15]
 κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέ-
 λεα 12₁ (53)
- * Διωνύσοι? ἀνακτος καλὸν ἐξ-
 ἀρξαι μέλος 77₁ (50 72³⁰)
- + κήδεα μεμφομένους? 9₂ (75)
 μὲν 1₁ 2₁ 6₁ 8₁ 9₁ 7 27₁ 56₁ 61₁
 69₁ 81 88₁ 93₁ 99.
 μὲν = μὴν 78₃
- * ἐκ μεσημβρίας 74₃ (87)
- * μέσπιλα 180 (66 88)
 μετ' ἀστῶν 63₁
- * μεταξύ 136
 ὄμους καὶ μετάρρηνα 29₃
 (53)
- μετέρχομαι σε 44
 μή 66₇ 110
 μηδέ 80. μηδ' 53₁ 74₇
 μηδεῖς 74₆
 μήκωνος 108 (65)
- * Ἀσίης μηλοτρόφου 26 (85)
 μηρῶν 136. μηρούς τε μη-
 ροῖς 72₂
 μήτε 66_{4,5}
 Ἄρῳ μιηφόνου 48 (49)
- * μισητός βάβαξ 33
 Μοῖρα 16
- ** μουνόκερα? 181 (45)
 μούνος 89₄
 Μουσέων ἐρατὸν δῶρον 1₂
 φθειροὶ μοχθίζοντα 137 (61)
 μυδαλέον 182
- * ἔμυζε [ἔβρυζε tr.] 32₂ (43)
- * μύκωο τένοντες 47₂
 Μύκλου 183
- * μύροισι ἠλείφετο 31 (62 88)

- * θαλλὸν μωρίνης 29₁ (66 90)
 * τὸ μύρτον 164
- ** μωσάχνη 184
- ** μύσχη 185
 μῶλον Ἄρης συνάγη 3₂
 (48)

N.

- ναὶ καὶ μὰ μήκωνος χλόην
 108
 Νάξου [17₁]
 Νάξιον οἶνον 151 in par.
 (50₉)
- θοῆς νηός 4₁
 νεκρῶν 59₁
 Νεοβούλης 71.
 νέους 55
 ὄρθον ἴσταται νέφος 54₂
 νήσου 53₂
- * νήφειν 4₁
 νικῶν 66₄. νικηθεῖς 66₅
 νίκης ἐν θεοῖσι πείρατα 55
 (47)
- νομὸν ἐνάλιον 74₇ (52)
- + νόμους Κρητικούς 133 (75)
 νόου παρήγορος 56₅. νόον τε
 καὶ φρένας παρήγαγεν 78₄.
 πυκνὸν ἔχουσα νόον 89₆
 (56)
- γλυκερὸν νόστον 11₂ (52)
 ὄρκον ἐνοσπίσθης 96₁
 (57 69)
- + νύκτωρ 46 (75)
 νῶν 9₇ 69₁ 94₃ 113?
 ἔθγηκε νύκτ' 74₃

Ξ.

- ξείνια λυγρά 7 (52 60)
 ξείνων δέκτρια 19₂
 κοπάειν ξίφος 174. ξιφέων
 πολύστονον ἔσσεται ἔργον
 3₃
 ξυνίετε 50₁
 ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης 62
 (49)

** ξυνωνίην ἔμειξαν 86₂

O.

ὁ 26 53₁ 85. τοῦ 25₁ 63₂
A₇. τῶι 63₃ B₇. τόν 57
65₂ 152. οἱ μὲν -οἱ δέ 81.
τοῖς 56₁ τοῦς 27₁. ἡ 29₂
97₁ B₁. τῆς 68₁. τῆι 93₁. 2.
τὴν 28 91 [120] 122 †
129. τὸ 94₃ 164 A₁₄.
τὰ 20 bis 25₁ 50₁ <56₁>
113 B₃?

ὄγμος κακοῦ γήραος 116
ὄδε 86₁. ἦδε 21₁ 73. τῆσδ'
53₂. τῆιδε 4₁. τόδε 94₁.
τάδε 9₁

ὀδόντας A₉
ὀδύνησ' 9₄. ὀδύνησιν πεπαρ-
μένος 84₂ (55)
ὀδύρεο 66₃ (61)
οἶδα 42₁ 77₂. [ο]ιδεν B₄.
[οι]δεν B₅

* οἰδαλέους πνεύμονας 9₄
(55 82)

οἴζυρος v. τρισοἴζυρος
Πανελλήνων οἰζύς 52 (60)
οἴκαδ' ἄγεσθαι 98 (63)

* οἰκίη 39₁
οἴκωι 66₅. οἴκον 33
οἶνος Ἰσμαρικὸς 2₁ (Νάξιος
151). οἶνον ἐρυθρόν 4₃.
οἶνωι συγκεραυνωθεὶς φρέ-
νας 77₂ (50 62)

οἶψον 28
οἶος 21₄ 66₇ 115. οἶα δὴ
φίλος 78₃

οἰάπερ 75₂
οἰοίην 70₂. ὀκοίσις' 70₃
ὄλλω' ὡσπερ ὄλλύεις 27₂ (50)
Ζεὺς πατήρ Ὀλυμπίων 74₂
(47)

ὀμμάτων 103₂ (54)

ὀμῶδ' A₁₁

ὀμῶς 100

ὄνου 21₁. ὄνου Πριηνέος κήλω-
νος ὄνου γράφου 97₂ (64)

* ὄξυη 186 (85)

Σείριος ὄξυς ἐλλάμπων 61₂
ὄραϊς 87₁. ὄρα 54₁. ἔϊδε B₆.
ἰδεῖν 58₃ A₁₂. v. ἐφοράω

* ὀρέσσοος cf. Mus. Rhen. 47
409 (71)

ὀρθὸν ἴσταται νέφος 54₂

ὀρθοῦσιν 56₂

ἐφ' ὀρκίοις ἔβη A₁₃

ὄρκον μέγαν 96₁ (57)

ὄρος † 74₉. βήσασας ὀρέων
δυσπαυάλοος 115

ὄς dem. τοῦ 74₃. τῶι 87₃ 89₃

rel. ὄς A₁₃. τοῖσι 74₉. οὄς.
59₁. ἦν 6₁. ἦς 94₃

ὄστῶν 84₃

ὄταν 74₁

τις 112a Cr. ὄ[τις] B₅

** ὄνου ὄτρογηφάγου 97₃

ὄ 3₁ 6₄ 20 21₃ 25₁ 41 58₁

64 92. οὄκ 6₂ 25₃ 31

99 131. v. οὄτις

* οὄ[δαμά] B₁. οὄδαμῶς? <κα-
κός> 39₂ (44)

οὄδὲ γάρ 4₃. οὄ-οὄδὲ 3₁

οὄ-οὄδ' -οὄδ' 21₄ 25₂. οὄ-

οὄδὲ-οὄδὲ-οὄδ' 58. οὄδὲ-

οὄδὲ 9₁ 74₁

οὄδεις 8₂. οὄδὲν 74₁ 112

οὄκέθ' 100

οὄρανοῦ κράτος 88₁

οὄτε - οὄτε 13₁ 22. οὄτε

<-οὄτε>-οὄδὲ 78₂

οὄτις 63₁

ταύτης 3₄. ταῦτα A₁₂ B₃₃?

ὄφθαλμῶν 25₄ (55)

Π.

πάγος 87₁

Λέσβιον παίηονα 76 (51)

παιδα 28 48. πάι 70₁

παισί 38

* πακτώσαι 187

* πάγος παλιγκοτος 87₂

* ἐν παλινοκίωι 34

πάμπαν οὄ 41

- Πανελλήνων οἰζὺς 52 (63)
 * πανήγυριν [120]
 παρά c. g. 67. c. d. 61 321
 c. a. A₁₁
 * νόον παρήγαγεν 78₁ (56 71)
 παρήερε φρένας 94₂ (56 68)
 * παρδοκόν? 140
 πάρελθε 107
 νόου παρήγορος 56₃ (56)
 Πάρον 51. 117 urbs (63)
 πᾶς B₁₀. πάντ' a. m. 124.
 neutr. 69₂ 74₅ [15] 16.
 <τά?> πάντα 56₁
 ** Πασσιφίλη 19₂
 πάθοι 8₂
 πατήρ 74₂. πάτερ 88₁ 94₁ 99
 παχγεία 184
 ἐν πεδίωι 3₃ (53)
 νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα 55
 (47)
 πεπαρμένος 84₃ (55)
 ἄλδος ἐν πελάγεσσιν 11₁ (51)
 γυναικειον πένθος 9₁₀ (61)
 πενήχανε' 114
 περ 80. οἰάπερ 75₂
 * πέρδιχα 106 (65)
 περὶ c. a. 46 58₃ 139
 Περικλέες 9₁ 16
 περίφημος † 63₁
 συκῆ πετραίη 19₁
 πέτρης ἐπὶ προβλήτος 109a Cr.
 ῥίγει πεπηγόν' A₁
 πῆι 60
 * πίδηκος 89₃. ὦ πίδηκε 91
 (65)
 πίνω 2₂. πίνων 78₁. ἔπινεν
 83. πισίν 68₁
 πεσεῖν 72₁. πεσόντων 59₁
 πιστά 74₃ (57)
 κύματι πλα[ζόμε]νος A₂
 πλανᾶται 56₅
 † καρδίας πλέος 58₁ (58 76)
 * ἐπλήμυρεν 97₃ (79)
 πλησίον 66₃
 πλοκάμων καλύπτρην [18₁]
 οἰθαλέους ἀμφ' ὀδύνησ' πνεύ-
 μονας 9₅ (55)
- γράσου πνέοντα B₇
 λυσιμελής πόθος 85. ἐγκει-
 μαι πόθωι 84₁ (55 59)
 σύμβολον ποιούμενος 44
 ποῖον 94₁
 * πολεμεῖ c. d. B₃
 πολιῆς ἄλδος 11₁ (51)
 πόλις 9₂ 117 in p. πόλιν
 46 129 (63)
 πολίται 50₁ (63)
 πολλάκις 56_{1.3}
 πολὺς 94₃. οἱ πολλοί 81.
 πολλούς 61₁. πολλήν 103₂.
 πολλές 19₁ 101. πολὺ
 φίλταθ' 79₂. πολλά 3₁ 56₄
 8₂ 11₁ A_{5.s.} πολλός 139
 conl. πολλὸν μέθω 78₁
 ἐπιφών πολύστονον ἔργον 3₃
 (52)
 πολυφλοίσβοιο θαλάσσης 9₃
 Γύγω τοῦ πολυχρόσου 25₁
 πονευμένη 32₂
 πόνος [15]. [πόνων 142 in p.]
 κύμασιν ταρασσεται πόντος
 54₂ (51)
 * πόρνης 142 in p.
 Ποσειδ(ά)ωνος ἀνακτος? 10₁
 ἥπιος Ποσειδ(έ)ων 114
 ποτάτο 186
 που 73
 πόδες 132. ἀσφαλέως βε-
 βηκῶς ποσσί 58₁. ἐμάρφα-
 μεν ποσίν 59₁ (54)
 ὄνου Πριηνέος κήλωνος 97₂
 (64)
 τὸ πρίν 94₃ A₁₄
 πέτρης ἐπὶ προβλήτος 109a
 Cr.
 ** προΐσομαι 130 (57)
 πρόξ, πρόκας 188
 (53 64 68)
 πρὸς c. a. 34 76 104₁
 προσβαλεῖν 72₂ προσβαλῶν
 66₂
 * προτεινὼ χεῖρα 130 (54.88)
 προὔθηκε 38
 πτεροῦ 143

- πτώσσουσιν ὥστε πέρδικα
106 (58)
* πύργαροι 189 (65)
* πυγῆν 91 (88)
πυκνὸν νόον 89_ε (56)
πῦρ 93_α. πυρὸς φεψάλυξ 126
* [πυρριγίσειν 190]
οὐδ' -πω 25₂
πωλευμένωι 46
πώματ' ἄφελκε κάδων 4₂
(62)
πῶς 122. v. κως

P.

- * ραιβός alt. ser. 58₄
(37 79)
ἄνου ράχης 21₁ (92)
ῥημίνα A₁₁
* ῥήματα 50₂
ῥίγει πεπηγὸτ' A₇
* ῥοδῆς καλὸν ἄνθος 29₂ (65)
Σίριος ῥοάς 21₄
* ῥό]θου? A₇
* ῥοικός 58₄. v. ραιβός
(37 79)
* ῥόπτρωι 90 (62)
ῥουσμὸς ἀνθρώπους ἔχει 66₇
(90)
* ῥώξ 191 (66-82)

Σ.

- Σαβαῖοι v. Bergk. ad 49
* σάθη 97₁
* Σαῖων 6₁
[σαλευομένη 109a Cr. in p.]
* Σαλμυδησῶι A₃
σάλπιγξ 192 (65-69)
* Σαπαῖοι 49
* πανήγυριν σέβων [120]
+ Σείριος καταναναῖ 61₁ (76)
Σελληίδεω v. Bergk. ad 104
* σέλματα νηὸς 4₁ (72⁸⁰)
σῆμα 54₃
σῆμαινε 27₂
κύρτη σιδηρᾶ? 177

- Σίριος ῥοάς 21₄
* <σκαφεύς> B₃
** σκελήπερον 193 (63)
* ἀγνομένη σκοτάλη 89₂ (31)
* σκύτην? 122
σμικρός 58₃ (90)
** ἐσμορισμένας κόμας καὶ
στήθος 30₁ (61 90)
σῆς 68₁. σῆν 87₃. σὰς 94₂
σὸν 88₂.
* κυβερνήτην σοφόν 45
προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον
66₃
στήθος 30₂. κλέφας ἐκ στη-
θῶων φρένας 103₃
(61 sq. 56)
στόμα 139 A₃ (53 sq.)
κῆδεα στονόεντα 9₁ (60)
* στρατηγόν 58₁
στρατός 60
Στρώμη 146 in p.
ἔστρωφάτο 33
* στυγνόν 80 (59-83)
σὺ 27₁ 67 conl. 88₂. σοὶ
88₃: τοι 79₁. σέ 41 44 78₄
109. ὑμέων 74₆. ὑμῖν 89₁
* οἴνωι συγκεραυνωθεῖς φρέ-
νας 77₂ (50 56)
συκῆ πετραίη 19₁ (66)
σῦχα 51 (64 66)
* Συκοτραγίδης 194 [im. Hip-
pon. 134] (66)
ο σύμβολον 44 (63 74)
* σύμμαχος 75₁
σὺν 4₁
μῶλον Ἄρης συνάγηι 3₂
συνήνετο 89₅
συνέδραμεν 52
θαμεῖαι σφενδόναι 3₂
* σωλῆνος ὄ (62)

Τ.

- ὁ Ταντάλου λίθος 53₁
τανύω v. ἐπιτανύω
κόμασιν ταράσσεται πόντος
54₁ (51)

ταύρους? 135
 τάχιστα 9₂
 τε [15. 17₁] 29₂ 82 97₂
 τε-καί 43 66₆ 78₄ 87₂ 88₄
 96₂ [119₃].
 και-και-τε 72₂
 ἐξέφυγον θανάτου τέλος 6₃
 (36 64)
 Ζεὸς τέλος ἔχει 101 Cr.
 μόκωω τένοντες 47₂
 ἐτέρπετο 29₁. θαλίης τέρψε-
 ται 9₂. τέρφεται ἀκούων 79₂
 (58)
 τερπωλὰς και θαλίας 13₂
 μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπω-
 λέων μέλει 22 (58 70)
 τέττιγος ἐδράξω πτεροῦ 143
 (44 65)
 τεύχει [15]
 * τήνελλα καλλίνικε [119₁]
 (42)
 τίθει? 56₁. κάκιον θήσω 13₂.
 ἔθηκε νόκτ' 74₃. ξυνωίην
 ἔθεντο alt. scr. 86₃ (38)
 v. ἐπιτίθημι
 τιμώτατοι 132
 * τίμον εἰσενέγκας 78₂ (80)
 τις 6₁ 9₁ 58₃ 86₁. τιν' 73
 89₁. τεν 110. τι 13₁ 21₃
 τίς; 94₂ 95. τί 6₃. τέου 95
 * κρατερὴν τλημοσύνην 9₆
 [Plut. Crass. 26. The-
 mist. p 195a] (56 74)
 τλήτε 9₁₀ (56)
 τοι 3₁
 τοίος 70₁ 103₁. τοίους 9₃.
 τοίον 40. τοί' 70₃
 τοιήνδε τὴν πυγὴν ἔχων 91
 τοιούτου 42₁
 τοίχον 34
 ἐπὶ τόξα τανύσσεται 3₄
 (12³⁰)
 τόσσον-ἔσκε [14]. δις τόσῃ
 163
 * τράμιν 195
 ἄλας τε και τράπεζαν 96₂
 (63)

ἔτρεφεν 166. ἐτράπεθ' 9₃
 (69)
 πάγος τρηχὺς 87₂
 τρίαίαν ἐσθλήν 45
 ** τρισσιζύρην πόλιν 129 (60)
 τρίτος v. ἡμῖσιν τρίτον
 ** τρίχουλον 196 (61 81)
 * ἄγρει δ' οἶνον ἀπὸ τρυγός 4₃
 (88)
 τύχης 110
 * τυραννίδος 25₃ (25⁵ 63)
 τυφλὰς ἐγγέλυας 101
 + τύχη 16 (72³⁰ 75)

Γ.

θηρίων ὕβρις και δίκη 88₄.
 ὕβριν ἀθρόην ἀπέλυσαν
 35 (60 76)
 ὕδωρ 93₁
 ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής 20₂
 ὑπένερθεν [17₂]
 ὑπέρ 53₂
 παῖδα τὴν ὑπερτέρην 28
 ὑπὸ καρδίην ἐλυοσθεῖς 103₁
 ἄιδων ὑπ' ἀθλητῆρος 123
 * ὑπεξυρημένον 58₂ (61 81)
 ὑπτίους κλίνουσι 56₄
 ὑψηλὸς πάγος 87₁. ὑψηλοῦς
 κίονας [17₁]

Φ.

φαίνας γέλωσ 94₁. φαινό-
 μενον κακόν 98. πᾶς πέ-
 φηγε δόλος Β₁₀
 φάος 74₃
 τλημοσύνην ἐπέθεσαν φάρ-
 μακον 9₇
 * φάσις? 160
 προῦθηκε φέρων 38
 * πυρὸς φεφάλυξ 126
 ο+ φηλήτα dat.? 46 (63 72)
 * φθειροῖ μοχθίζοντα 137
 φιλέω 58₁. φιλεῖς Β₂. φι-
 λέειν 80

- φίλος subst. 78a. φίλου 111.
 φίλ' 96. φίλων 67
 adi. φίλος [14]. φίλτερα
 74a. πολὺ φίλταθ' ἐταίρων
 79₂ (59)
 φιλόττητος ἔρωσ 103₁ (59)
 ** φλόος 197
 κινάγει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος
 54₃ (58)
 φοίτα 4₂
 φονήες 59₂
 ἐφόρει 93₁
 ποίον ἐφράσω τόδε; 94₁
 οἴνωι συγκεραυνωθεῖς φρένας
 77₂. νόον τε καὶ φρένας
 78₁. παρήειρε φρένας 94₂.
 κλέφας ἐκ στηθέων ἀταλάς
 φρένας 103₃ (56)
 φρονέοσι τοί' 70₃. οὐδὲν ἐφρό-
 νεον 112
 Φρόξ 32₂
 * φυκία A₈
 ἐν φυλακῇ 4₁
 * φῶμα 136 (82)
 τοιοῦτου φυτοῦ 42₁
 * γράσου πνέοντα φῶρα B₇

X.

- χαρτοῖσιν τε χαίρε 66₆. (58)
 χαῖρ' ἀναξ [119₂]
 χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κε-
 καρμένος 37 (54 61)
 ὀδύνησιν 84₂
 * χαλίκτηρον μέθυ 78₁ [Ap.
 Rh. I 473 Agathias AP
 V 294₆] (62)
 κεφαλήν καὶ χαρίεντα μέλεα
 12₁ (53)
 χαρίζου δ' οἶάπερ χαρίζεαι 75₂
 (50). ἐξίνια λυγρὰ χαρίζό-
 μνοι 7 (58)
 Χαρίλας 79₁
 χάριν διώκομεν 63₂
 * χαρτοῖσιν χαίρε 66₆ (85)
 Χειδόν v. Bergk. ad 104
 σῆμα χειμῶνος 54₃ . .

- τῇ μὲν χειρὶ, θῆτέρῃ 93₂.
 χεῖρα θηγεῖν 71. προτεινω
 χεῖρα 130. χεῖρας ἀν-
 ἔξων 82.
 ἔχευεν v. καταχέω
 * χηράμβη 198 (65)
 μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί
 56
 χίλιοι 59₂
 χλαῖν[α B₁
 * μήκωνος χλόην 108 (89)
 * ἀμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλεβόμενος
 128 (85)
 * χολὴν οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι
 131 (59 89)
 τέου χολοῦμενος 95 (59)
 χροῖμα γελοῖον ἐρέω 79₁.
 χρομάτων ἀελπτον οὐδὲν
 74₁ (72)
 * βίου χροῖμα πλανᾶται 56₅
 * χρυσοθέειρ [121] (93)
 θάλλεις ἀπαλὸν χροῖα 100
 * χυτρεῖ B₇
 χῶρος 21₃

Ψ.

- ψαυστά? 199
 ψυχὰς ἔχοντες κομάτων ἐν
 ἀγκάλαις 23. ψυχὴν δ' ἐξ-
 εσάωσα alt. scr. 6₃ (36)

Ω.

- ὦ 9₆ [17₂] (50₁) 85 88₁
 89₁ 91
 χαίτην ἀπ' ὤμων 37. ὤμοις
 καὶ μετὰφρενα 29₃ (53)
 ὦς 30₂ 52 77₁ 86₂ 109 A₉
 ὦς 68₂ 71
 ὦσε τ' ὄνου 97₂ e conl.
 ὦσπερ 27₂ 32₁. 109a Cr.
 adiciendum
 ὦστε πέρδικα 106. ὦστ'
 ὄνου ῥάγεις 21₁
 ὦστε κεκλήσομαι 24. ὦστε
 πειν 68₁.

VITA.

Natus sum Vdo Bahntje patre Hermanno matre Elisabeth e gente Luettgau in vico Brunsvicensi qui est Beienrode anno LXXV mensis Aprilis die X; fidei addictus sum euangelicae. fundamento a patre posito nisus inde a vere anni LXXXVII Brunsvigae Gymnasii Novi classes percurri et aliorum egregiorum virorum et Rudolphi Mack disciplina institutus.

Autumno anni XCIV maturitatis testimonium assecutus hanc sedem litterarum adii, ubi per quinque annos philologiae fui studiosus exceptis sex hiemis XCV/VI mensibus Berolini peractis. docuerunt me viri doctissimi Baumann Bonwetsch Dilthey Heyne Kaibel Leo Meissner GEMueller Rehnisch Roethe WSchulze de Wilamowitz-Moellendorff Gottingenses, Diels Graef Kekule de Stradonitz ESchmidt de Treitschke † Vahlen Weinhold Berolinenses. Regii philologorum proseminarii Gottingensis sodalis fui per duo, seminarii Gottingensis sodalis ordinarius per quinque semestria quorum per tria senior; proseminarii Germanici Gottingensis per unum annum sodalis, seminarii Germanici Berolinensis Weinholdio moderante per sex menses sodalis extraordinarius, seminarii Germanici Gottingensis per tria semestria sodalis ordinarius fui. ad exercitationes philologicas Diels Schulze, archaeologicas Dilthey Graef benevole me admiserunt; Novi Testamenti epistulis quibusdam interpretandis ut interesset Schürer benigne concessit. quibus viris debitas habeo gratias cum

omnibus tum Wilamowitzio Leoni Schulzio Roethio Kaibelio Dielsio. in hoc opusculo conficiendo Wilamowitzius Schulze Leo Kaibel egregie me adiuverunt: Schulzii operae consilioque indefesso debeo, quod de delectu verborum agere ausus sum. Wilamowitzius vero quanta benevolentia atque indulgentia inde a primo die studia mea fovit, qui illo quo ardet Amore animum meum incendit, hic non est locus ut exponatur.
